

Efekty uczenia się dla kierunku mechanika i budowa maszyn

1. **Przyporządkowanie kierunku studiów do dziedzin/y nauki i dyscyplin/y naukowych/ej lub dziedzin/y sztuki i dyscyplin/y artystycznych/ej:** kierunek przyporządkowano do dziedziny nauk inżynieryjno-technicznych, dyscypliny naukowej: inżynieria mechaniczna – 100%.
2. **Profil kształcenia:** praktyczny.
3. **Poziom kształcenia i czas trwania studiów/liczba punktów ECTS:** studia pierwszego stopnia – inżynierskie (7 semestrów) /210 ECTS.
4. **Numer charakterystyki poziomu Polskiej Ramy Kwalifikacji:** 6.
5. **Absolwent:** W trakcie studiów student zdobywa wszechstronną wiedzę z zakresu technologii, konstrukcji i eksploatacji maszyn, obejmującą nie tylko podstawy teoretyczne i wiedzę fachową, ale również szerokie umiejętności wykorzystania nowoczesnych technik komputerowych w projektowaniu i produkcji. Studia obejmują zagadnienia z zakresu podstawowych nauk technicznych w tym mechaniki technicznej, wytrzymałości materiałów i konstrukcji, mechaniki płynów, wymiany ciepła oraz z zakresu budowy maszyn w tym właściwości materiałów konstrukcyjnych i technologii materiałowych, procesów produkcyjnych i technologicznych, podstaw konstrukcji maszyn. Studia obejmują wiedzę z zakresu eksploatacji i diagnostyki maszyn i urządzeń w tym zagadnienia wpływu produkcji i eksploatacji maszyn na środowisko. Ponadto student uzyskuje podstawową wiedzę z zakresu elektrotechniki, elektroniki, automatyki i robotyki, metrologii i systemów pomiarowych oraz programowania komputerowego. W trakcie kształcenia student zdobywa umiejętności formułowania, analizowania oraz rozwiązywania problemów inżynierskich z zakresu projektowania, wytwarzania i eksploatacji maszyn i urządzeń technicznych oraz doboru metod sterowania procesami w celu poprawy ich efektywności. Ponadto program studiów umożliwia zdobycie wiedzy z zakresu nauk ekonomicznych, organizacji i zarządzania, ekologii. Studia na tym kierunku zapewniają wykształcenie specjalistów dla nowoczesnego przemysłu maszynowego. Szeroki zakres praktycznej wiedzy zdobytej przez absolwentów kierunku otwiera możliwości podjęcia pracy zawodowej w przedsiębiorstwach zajmujących się wytwarzaniem i eksploatacją maszyn, w jednostkach projektowych, konstrukcyjnych i technologicznych - także związanych z automatyzacją procesów technologicznych, jednostkach odbioru technicznego produktów i materiałów.
- 5.1. **Tytuł zawodowy nadawany absolwentom:** inżynier.
6. **Wymagania ogólne:** Do uzyskania kwalifikacji pierwszego stopnia wymagane jest osiągnięcie wszystkich poniższych efektów uczenia się.

Kod składnika opisu charakterystyki efektów uczenia się w dziedzinie nauk inżynieryjno-technicznych, dyscyplinie naukowej: inżynieria mechaniczna	Opis charakterystyk drugiego stopnia efektów uczenia się Polskiej Ramy Kwalifikacji	Symbol efektu kierunkowego	Treść efektu kierunkowego
WIEDZA: absolwent zna i rozumie			
IT/IMCP_P6S_WG	w zaawansowanym stopniu – wybrane fakty, obiekty i zjawiska oraz dotyczące ich metody i teorie wyjaśniające złożone zależności między nimi, stanowiące podstawową wiedzę ogólną z zakresu dyscyplin naukowych lub artystycznych tworzących podstawy teoretyczne oraz wybrane zagadnienia z zakresu wiedzy szczegółowej – właściwe dla programu studiów, zastosowania praktyczne tej wiedzy w działalności zawodowej związanej z ich kierunkiem	KP6_WG1	w zaawansowanym stopniu wiedzę w zakresie matematyki obejmującą elementy algebry, analizy matematycznej, rachunku różniczkowego i całkowego, probablistyki i statystyki, w tym metody matematyczne pozwalające na: analizy zagadnień z zakresu: mechaniki, mechaniki płynów wytrzymałości, termodynamiki, elektrotechniki;
		KP6_WG2	w zaawansowanym stopniu wiedzę w zakresie fizyki, obejmującą mechanikę, termodynamikę, optykę, elektryczność i magnetyzm, fizykę ciała stałego, w tym wiedzę niezbędną do zrozumienia podstawowych zjawisk fizycznych zachodzących w układach mechanicznych
		KP6_WG3	w zaawansowanym stopniu wiedzę w zakresie chemii potrzebną do rozumienia i opisu zjawisk występujących przy wytwarzaniu i eksploatacji elementów maszyn
		KP6_WG4	w zaawansowanym stopniu zasady grafiki inżynierskiej, zna zasady zapisu konstrukcji mechanicznych z wykorzystaniem CAD/CAE oraz ma wiedzę w zakresie zasad projektowania części maszyn i konstrukcji mechanicznych
		KP6_WG5	w zaawansowanym stopniu zna wiedzę w zakresie statyki układów ciał sztywnych oraz kinematyki i dynamiki ciała sztywnego, a także ma wiedzę w zakresie drgań i hałasu
		KP6_WG6	w zaawansowanym stopniu wiedzę w zakresie analizy

			wytrzymałościowej podstawowych konstrukcji mechanicznych
		KP6_WG7	w zaawansowanym stopniu wiedzę w zakresie mechaniki płynów i termodynamiki technicznej wymaganą dla rozumienia budowy i eksploatacji urządzeń mechanicznych
		KP6_WG8	w zaawansowanym stopniu wiedzę w zakresie elektrotechniki, elektroniki, automatyki i mechatroniki oraz automatycznego sterowania w maszynach i urządzeniach
		KP6_WG9	w zaawansowanym stopniu wiedzę z zakresu technik wytwarzania, inżynierii powierzchni i nieniszczących metod oceny jakości
		KP6_WG10	w zaawansowanym stopniu wiedzę związaną z wybranymi zagadnieniami z zakresu budowy maszyn i pojazdów, obsługi, diagnozowania stanu technicznego, technologii napraw i bezpiecznego użytkowania
		KP6_WG11	w zaawansowanym stopniu wiedzę z zakresu komputerowego wspomagania projektowania, wytwarzania i eksploatacji maszyn i urządzeń mechanicznych
		KP6_WG12	w zaawansowanym stopniu wiedzę w zakresie metrologii, zna i rozumie metody pomiaru podstawowych wielkości charakterystycznych dla budowy maszyn, zna numeryczne metody obliczeniowe
		KP6_WG14	w zaawansowanym stopniu wiedzę w zakresie materiałów inżynierskich, technologii kształtowania, obróbki, badań właściwości, zna obowiązujące normy i standardy
		KP6_WG13	w zaawansowanym stopniu wiedzę o trendach rozwojowych w zakresie, projektowania, wytwarzania, budowy i eksploatacji maszyn, zna wiedzę o degradacji materiałów konstrukcyjnych, o cyklu życia maszyn i urządzeń mechanicznych

		KP6_WG15	w zaawansowanym stopniu wiedzę o metodach redukcji szkodliwego oddziaływania pojazdów, maszyn i urządzeń na środowisko naturalne
		KP6_WG16	w zaawansowanym stopniu posiada wiedzę w zakresie metod numerycznych stosowanych w symulacjach i analizie układów mechanicznych, a także w procesie projektowania, wytwarzania i eksploatacji maszyn
		KP6_WG17	w zaawansowanym stopniu zna podstawowe metody techniki i narzędzia wymagane dla rozwiązywania prostych zadań inżynierskich z zakresu budowy, technologii wytwarzania i eksploatacji maszyn
		KP6_WG18	podstawowe metody techniki i narzędzia wymagane dla rozwiązywania prostych zadań inżynierskich z zakresu budowy, technologii wytwarzania i eksploatacji maszyn
		KP6_WG19	w zaawansowanym stopniu zna ogólne zasady tworzenia i rozwoju form indywidualnej przedsiębiorczości, wykorzystującej wiedzę z zakresu projektowania części maszyn oraz budowy, wytwarzania i eksploatacji maszyn i urządzeń
		KP6_WG20	w zaawansowanym stopniu wiedzę z zakresu wybranych zagadnień z różnych dziedzin nauki w tym nauk humanistycznych, nauk społecznych oraz nauk medycznych i nauk o zdrowiu
		KP6_WG21	metody praktycznego wykorzystania wiedzy teoretycznej w pracy inżynierskiej
		KP6_WG22	zasady organizacji oraz funkcjonowania biur konstrukcyjnych oraz działów utrzymania ruchu w przedsiębiorstwach
IT/IMCP_P6S_WK	fundamentalne dylematy	KP6_WK1	oddziaływanie działalności inżynierskiej na środowisko naturalne,

	współczesnej cywilizacji podstawowe ekonomiczne, prawne, etyczne i inne uwarunkowania różnych rodzajów działalności zawodowej związanej z kierunkiem studiów, w tym podstawowe pojęcia i zasady z zakresu ochrony własności przemysłowej i prawa autorskiego, podstawowe zasady tworzenia i rozwoju różnych form przedsiębiorczości		rozumie konieczność ochrony środowiska, a także zapewnienie recyklingu wykorzystywanych materiałów
		KP6_WK2	wiedzę w zakresie standardów i norm technicznych związanych z budową maszyn
		KP6_WK3	prawne i etyczne uwarunkowania działalności zawodowej
		KP6_WK4	podstawowe pojęcia i zasady z zakresu ochrony własności intelektualnej i prawa autorskiego; potrafi korzystać z zasobów informacji patentowej
		KP6_WK5	podstawową wiedzę dotyczącą zarządzania, w tym zarządzania jakością i prowadzenia działalności gospodarczej
UMIEJĘTNOŚCI: absolwent potrafi			
IT/IMCP_P6S_UW	wykorzystywać posiadaną wiedzę, formułować i rozwiązywać złożone i nietypowe problemy oraz wykonywać zadania w warunkach nie w pełni przewidywalnych przez: – właściwy dobór źródeł i informacji z nich pochodzących, dokonywanie oceny, krytycznej analizy i syntezy tych informacji, – dobór oraz stosowanie właściwych metod i narzędzi, w tym zaawansowanych technik informacyjno-komunikacyjnych,	KP6_UW1	pozyskiwać informacje z literatury fachowej, baz danych i innych źródeł, także w języku obcym; potrafi integrować uzyskane informacje, dokonywać ich interpretacji, a także wyciągać wnioski oraz formułować i uzasadniać opinie
		KP6_UW2	porozumiewać się przy użyciu różnych technik w środowisku zawodowym oraz w innych środowiskach
		KP6_UW3	przygotować w języku polskim i języku obcym opracowanie problemów z zakresu podstawowych zagadnień inżynierskich
		KP6_UW4	posługiwać się technikami informacyjno-komunikacyjnymi właściwymi do realizacji zadań z zakresu projektowania wytwarzania i eksploatacji maszyn
		KP6_UW5	planować i przeprowadzać eksperymenty, w tym pomiary i symulacje komputerowe, interpretować uzyskane wyniki i wyciągać wnioski
		KP6_UW6	wykorzystać do formułowania i rozwiązywania zadań inżynierskich metody analityczne, symulacyjne oraz eksperymentalne
		KP6_UW7	przy formułowaniu i rozwiązywaniu zadań inżynierskich - dostrzegać ich aspekty systemowe i pozatechniczne

<p>wykorzystywać posiadaną wiedzę – formułować i rozwiązywać problemy oraz wykonywać zadania typowe dla działalności zawodowej związanej z kierunkiem studiów</p>	KP6_UW8	dokonać wstępnej analizy ekonomicznej oraz ocenić przyczyny i skutki procesów społecznych i ekonomicznych w podejmowanych działaniach inżynierskich w zakresie projektowania, wytwarzania i eksploatacji maszyn
	KP6_UW9	posługiwać się komputerowymi metodami mechaniki przy rozwiązywaniu zadań inżynierskich z zakresu projektowania, wytwarzania i eksploatacji maszyn
	KP6_UW10	posługiwać się aparaturą pomiarową i metodami szacowania błędów pomiaru
	KP6_UW11	dokonać krytycznej analizy sposobu funkcjonowania i ocenić istniejące rozwiązania techniczne, urządzenia, obiekty, systemy, procesy i usługi w zakresie budowy, wytwarzania i eksploatacji maszyn
	KP6_UW12	dokonać identyfikacji i sformułować specyfikację prostych zadań inżynierskich o charakterze praktycznym w zakresie projektowania, wytwarzania i eksploatacji maszyn
	KP6_UW13	ocenić przydatność rutynowych metod i narzędzi służących do rozwiązania prostego zadania inżynierskiego o charakterze praktycznym w zakresie projektowania, wytwarzania i eksploatacji maszyn oraz wybrać i zastosować właściwą metodę i narzędzia
	KP6_UW14	zgodnie z zadaną specyfikacją - zaprojektować oraz zrealizować proste urządzenie, obiekt, system lub proces, typowe dla procesu projektowania, wytwarzania i eksploatacji maszyn, używając właściwych metod, technik i narzędzi
	KP6_UW15	dobierać odpowiednie materiały inżynierskie, dla zapewnienia poprawnej eksploatacji maszyny
	KP6_UW16	korzystać z odpowiednich baz danych w procesie projektowania, wytwarzania i eksploatacji maszyn
	KP6_UW17	wykorzystywać zdobytą wiedzę do projektowania części i zespołów maszyn z wykorzystaniem najnowszych technik inżynierskich

		KP6_UW18	wykonywać w warunkach przemysłowych złożone zadania inżynierskie realizowane w zespołach
IT/IMCP_P6S_UK	komunikować się z otoczeniem z użyciem specjalistycznej terminologii, brać udział w debacie – przedstawiać i oceniać różne opinie i stanowiska oraz dyskutować o nich, posługiwać się językiem obcym na poziomie B2 Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego	KP6_UK1	posługiwać się językiem obcym na poziomie B2 Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego
		KP6_UK2	posługiwać się specjalistyczną terminologią związaną z zakresem studiów
		KP6_UK3	przedstawiać i oceniać swoje opinie w dyskusji na temat rozwiązań związanych z zakresem studiów
IT/IMCP_P6S_UO	planować i organizować pracę indywidualną oraz w zespole, współdziałać z innymi osobami w ramach prac zespołowych (także o charakterze interdyscyplinarnym)	KP6_UO1	planować i organizować pracę indywidualną
		KP6_UO2	współpracować z innymi osobami w ramach pracy zespołowej
		KP6_UO3	pracować w interdyscyplinarnych zespołach przyjmując w nich różne role
IT/IMCP_P6S_UU	samodzielnie planować i realizować własne uczenie się przez całe życie	KP6_UU1	samodzielnie poszerzać wiedzę z wybranych zagadnień związanych z zakresem studiów
		KP6_UU2	samodzielnie poszerzać posiadaną wiedzę o nowe rozwiązania stosowane w budowie maszyn
		KP6_UU3	samodzielnie poszerzać wiedzę o nowe technologie informatyczne wykorzystywane przy projektowaniu, programowaniu oraz eksploatacji maszyn
KOMPETENCJE SPOŁECZNE: absolwent jest gotów do			
IT/IMCP_P6S_KK	krytycznej oceny posiadanej wiedzy i odbieranych treści uznawania znaczenia wiedzy	KP6_KK1	doskonalenia i uzupełniania kompetencji przez całe życie będąc świadomym zachodzących zmian w gospodarce krajowej i światowej

	w rozwiązywaniu problemów poznawczych i praktycznych oraz zasięgania opinii ekspertów w przypadku trudności z samodzielnym rozwiązaniem problemu	KP6_KK2	podejmowania decyzji, ma świadomość ważności i rozumie pozatechniczne aspekty i skutki działalności inżynierskiej, w tym jej wpływu na środowisko naturalne
		KP6_KK3	samokształcenia zawodowego i samodoskonalenia w innych aspektach życia i pracy zawodowej, zwłaszcza w zakresie nowatorskich/innowacyjnych technik i technologii związanych z wykonywaną pracą/zawodem
		KP6_KK4	stałego podnoszenia poziomu wiedzy i umiejętności
IT/IMCP_P6S_KO	wypełniania zobowiązań społecznych, współorganizowania działalności na rzecz środowiska społecznego inicjowania działań na rzecz interesu publicznego, myślenia i działania w sposób przedsiębiorczy	KP6_KO1	określania priorytetów podczas realizacji różnego typu zadań oraz przyjmowania odpowiedzialności za efekty pracy własnej i zespołu
		KP6_KO2	aktywnego uczestnictwa w interdyscyplinarnych zespołach opracowującym projekty, technologie oraz wdrażania innowacyjnych rozwiązań, potrafi komunikować się osobami będącymi przedstawicielami różnych dyscyplin
		KP6_KO3	wskazywania zagrożeń wynikających z działalności inżynierskiej oraz skutków oddziaływania jej na środowisko naturalne
		KP6_KO4	inspirowania i organizowania procesu uczenia i doskonalenia zawodowego innych osób
		KP6_KO5	rozpoznania i rozstrzygnięcia dylematów związanych z wykonywaniem zawodu inżyniera, potrafiąc myśleć i działać w sposób kreatywny i przedsiębiorczy
IT/IMCP_P6S_KR	odpowiedzialnego pełnienia ról zawodowych, w tym: – przestrzegania zasad etyki zawodowej i wymagania tego od innych, – dbałości o dorobek i tradycje zawodu	KP6_KR1	wykonywania zawodu inżyniera z uwzględnieniem zasad etyki
		KP6_KR2	formułowania i przekazywania społeczeństwu informacji i opinii dotyczących osiągnięć techniki w zakresie rozwoju pojazdów i maszyn oraz innych aspektów działalności inżynierskiej
		KP6_KR3	wzięcia odpowiedzialności za opracowane projekty maszyn i urządzeń oraz inne efekty działalności inżynierskiej

Charakterystyki drugiego stopnia efektów uczenia się dla kwalifikacji na poziomie 6 Polskiej Ramy Kwalifikacji umożliwiające uzyskanie kompetencji inżynierskich

Kod składnika opisu charakterystyki drugiego stopnia PRK prowadzących do uzyskania kompetencji inżynierskich	Opis charakterystyk drugiego stopnia efektów uczenia się Polskiej Ramy Kwalifikacji	Symbol efektu kierunkowego	Treść efektu kierunkowego
WIEDZA: absolwent zna i rozumie			
InzP_P6S_WG	podstawowe procesy zachodzące w cyklu życia urządzeń, obiektów i systemów technicznych	InzP6_WG1	zasady projektowania i konstruowania maszyn i urządzeń z wykorzystaniem właściwych materiałów konstrukcyjnych, technik projektowania i technologii
		InzP6_WG2	budowę, zasadę działania elementów składowych maszyn
		InzP6_WG3	metody efektywnej eksploatacji i oceny stanu technicznego pojazdów i maszyn
		InzP6_WG4	metody oceny poprawności działania oraz lokalizacji uszkodzeń pojazdów i maszyn i układów
		InzP6_WG5	potrzebę utylizacji środków technicznych oraz ich recyklingu, rozumie cele stosowania utylizacji i recyklingu maszyn i urządzeń
InzP_P6S_WK	podstawowe zasady tworzenia i rozwoju różnych form indywidualnej przedsiębiorczości	InzP6_WG6	potrzebę podejmowania działań związanych z organizacją przedsięwzięć gospodarczych oraz określaniem źródeł ich finansowania
		InzP6_WG7	potrzebę podejmowania działań związanych z projektowaniem i podejmowaniem działań produkcyjnych oraz określaniem źródeł ich finansowania
UMIEJĘTNOŚCI: absolwent potrafi			
InzP_P6S_UW	planować i przeprowadzać eksperymenty, w tym pomiary	InzP6_UW1	używać technik planowania eksperymentów
		InzP6_UW2	używać metod modelowania, optymalizacji i symulacji

<p>i symulacje komputerowe, interpretować uzyskane wyniki i wyciągać wnioski przy identyfikacji i formułowaniu specyfikacji zadań inżynierskich oraz ich rozwiązywaniu:</p> <ul style="list-style-type: none"> – wykorzystywać metody analityczne, symulacyjne i eksperymentalne, – dostrzegać ich aspekty systemowe i pozatechniczne, w tym aspekty etyczne, – dokonywać wstępnej oceny ekonomicznej proponowanych rozwiązań i podejmowanych działań inżynierskich, <p>dokonywać krytycznej analizy sposobu funkcjonowania istniejących rozwiązań technicznych i oceniać te rozwiązania, projektować – zgodnie z zadaną specyfikacją – oraz wykonywać typowe dla kierunku studiów proste urządzenia, obiekty, systemy lub realizować procesy, używając odpowiednio dobranych metod,</p>		komputerowych
	InzP6_UW3	stosować metody i urządzenia pomiarowe dostosowane do potrzeb budowy i eksploatacji pojazdów i maszyn
	InzP6_UW4	stosować adekwatne do potrzeb metody eksperymentalne, analityczne i symulacyjne
	InzP6_UW5	stosować podstawowe metody analizy ekonomicznej
	InzP6_UW6	dostrzegać wpływ działań inżynierskich na otoczenie oraz stan środowiska naturalnego
	InzP6_UW7	używać technik pomiarowych, technik analizy danych i formułować kryteria oceny
	InzP6_UW8	dokonywać oceny funkcjonowania maszyn, urządzeń oraz poprawności realizacji procesów technologicznych
	InzP6_UW9	formułować założenia i opracować wg nich maszyn, stosując odpowiednie metody, techniki, narzędzia i materiały
	InzP6_UW10	opracowywać procesy technologiczne na potrzeby przemysłu
	InzP6_UW11	w oparciu o zdobyte doświadczenie praktycznie rozwiązywać zadania związane z projektowaniem części maszyn z wykorzystaniem różnych standardów oraz norm
	InzP6_UW12	w oparciu o zdobyte doświadczenie praktycznie stosować nowoczesne technologie wytwarzania maszyn i urządzeń

	<p>technik, narzędzi i materiałów, rozwiązywać praktyczne zadania inżynierskie wymagające korzystania ze standardów i norm inżynierskich oraz stosowania technologii właściwych dla kierunku studiów, wykorzystując doświadczenie zdobyte w środowisku zajmującym się zawodowo działalnością inżynierską, wykorzystywać zdobyte w środowisku zajmującym się zawodowo działalnością inżynierską doświadczenie związane z utrzymaniem urządzeń, obiektów i systemów.</p>	<p>InzP6_UW13</p>	<p>w oparciu o zdobyte doświadczenie zajmować się utrzymaniem maszyn jak i złożonych linii technologicznych</p>
--	--	-------------------	---

7. **Objaśnienie oznaczeń:**

Objaśnienie oznaczeń kodu składnika opisu w dziedzinie i dyscyplinie naukowej oraz artystycznej

IT/IMCP_P6S	– charakterystyki drugiego stopnia w dziedzinie nauk inżyniersko-technicznych/dyscyplinie inżynieria mechaniczna dla studiów pierwszego stopnia o profilu praktycznym
InzP_P6S	– charakterystyki drugiego stopnia prowadzące do uzyskania kompetencji inżynierskich dla studiów pierwszego stopnia o profilu praktycznym

Objaśnienia oznaczeń komponentów efektów uczenia się wspólne dla opisu symbolu efektu uczenia się oraz kodu składnika opisu w dziedzinie nauki i dyscyplinie naukowej oraz artystycznej

W	– kategoria wiedzy, w tym:
G (po W)	– podkategoria <i>zakres i głębia</i> ,
K (po W)	– podkategoria <i>kontekst</i> ,
U	– kategoria umiejętności, w tym:
W (po U)	– podkategoria w zakresie <i>wykorzystanie wiedzy</i> ,
K (po U)	– podkategoria w zakresie <i>komunikowanie się</i> ,
O (po U)	– podkategoria w zakresie <i>organizacja pracy</i> ,
U (po U)	– podkategoria w zakresie <i>uczenie się</i> .
K (po podkreślniku)	– kategoria kompetencji społecznych, w tym:
K (po K po podkreślniku)	– podkategoria w zakresie <i>ocena</i> ,
O (po K po podkreślniku)	– podkategoria w zakresie <i>odpowiedzialność</i> ,
R (po K po podkreślniku)	– podkategoria w zakresie <i>rola zawodowa</i> .
01, 02, 03 i kolejne	– numer efektu uczenia się

Objaśnienia oznaczeń symbolu efektu kierunkowego

K (przed podkreślnikiem)	– kierunkowe efekty uczenia się
P (przed podkreślnikiem)	– profil praktyczny
6	– studia pierwszego stopnia

Lp.	Dziedzina nauki/sztuki/ symbol kodu	Dyscyplina naukowa/artystyczna/ symbol kodu
1	Dziedzina nauk humanistycznych/ H	1) archeologia/ A
		2) filozofia/ F
		3) historia/ H
		4) językoznawstwo/ J
		5) literaturoznawstwo/ L
		6) nauki o kulturze i religii/ KR
		7) nauki o sztuce/ NSz
2	Dziedzina nauk inżynierijsko- technicznych/ IT	1) architektura i urbanistyka/ AU
		2) automatyka, elektronika i elektrotechnika/ AE
		3) informatyka techniczna i telekomunikacja/ IT
		4) inżynieria biomedyczna/ IB
		5) inżynieria chemiczna/ IC
		6) inżynieria lądowa i transport/ IL
		7) inżynieria materiałowa/ IM
		8) inżynieria mechaniczna/ IMC
		9) inżynieria środowiska, górnictwo i energetyka/ ISG
3	Dziedzina nauk medycznych i nauk o zdrowiu/ M	1) nauki farmaceutyczne/ NF
		2) nauki medyczne/ NM
		3) nauki o kulturze fizycznej/ NKF
		4) nauki o zdrowiu/ NZ
4	Dziedzina nauk rolniczych/ R	1) nauki leśne/ NL
		2) rolnictwo i ogrodnictwo/ RO
		3) technologia żywności i żywienia/ TZ
		4) weterynaria/ W
		5) zootechnika i rybactwo/ ZR
5	Dziedzina nauk społecznych/ S	1) ekonomia i finanse/ EF
		2) geografia społeczno-ekonomiczna i gospodarka przestrzenna/ GEP
		3) nauki o bezpieczeństwie/ NB
		4) nauki o komunikacji społecznej i mediach/ NKS
		5) nauki o polityce i administracji/ NPA
		6) nauki o zarządzaniu i jakości/ NZJ
		7) nauki prawne/ NP
		8) nauki socjologiczne/ NS
		9) pedagogika/ P
		10) prawo kanoniczne/ PK
		11) psychologia/ PS
6	Dziedzina nauk ścisłych i przyrodniczych/ XP	1) astronomia/ AS
		2) informatyka/ I

		3) matematyka/ MT
		4) nauki biologiczne/ NBL
		5) nauki chemiczne/ NC
		6) nauki fizyczne/ NF
		7) nauki o Ziemi i środowisku/ NZ
7	Dziedzina nauk teologicznych/ TL	1) nauki teologiczne/ NT
8	Dziedzina sztuki/ SZ	1) sztuki filmowe i teatralne/ SFT
		2) sztuki muzyczne/ SM
		3) sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki/ SP

TREŚCI KSZTAŁCENIA

Kierunek studiów: mechanika i budowa maszyn

Poziom studiów: studia pierwszego stopnia – inżynierskie

Profil kształcenia: praktyczny

Forma studiów: stacjonarne

Wymiar kształcenia: 7 semestrów

Liczba punktów ECTS konieczna do ukończenia studiów: 210 punktów ECTS

Tytuł zawodowy nadawany absolwentom: inżynier

CHARAKTERYSTYKA TREŚCI KSZTAŁCENIA – GRUPY TREŚCI

I. WYMAGANIA OGÓLNE

1. Etyka i kultura języka (przedmioty humanistyczne/społeczne)

Cel kształcenia: Do celów kształcenia należy zapoznanie studentów z szeroko pojętymi pojęciami etyki i kultury, ze szczególnym uwzględnieniem pojęć z zakresu etyki i kultury języka ojczystego. Ukazanie wzorców językowych na przykładzie znanych z życia publicznego ludzi, dla których język był i jest wartością. Przedstawienie refleksji autorytetów z dziedziny nauki i kultury w zakresie języka wartości oraz w zakresie etycznego wymiaru słowa w komunikacji. Zapoznanie studentów ze współczesną literaturą twórców, od których możemy uczyć się akceptowanych społecznie postaw moralnych oraz języka wartości.

Treści merytoryczne: 1) zapoznanie studentów z szeroko pojętymi pojęciami etyki i kultury, ze szczególnym uwzględnieniem pojęć z zakresu etyki i kultury języka ojczystego; 2) ukazanie wzorców językowych na przykładzie znanych z życia publicznego ludzi, dla których język był i jest wartością; 3) przedstawienie refleksji autorytetów z dziedziny nauki i kultury w zakresie języka wartości oraz w zakresie etycznego wymiaru słowa w komunikacji; 4) zapoznanie studentów ze współczesną literaturą twórców, od których możemy uczyć się akceptowanych społecznie postaw moralnych oraz języka wartości. Rozważania ogólne o pojęciu kultury języka i kultury słowa; refleksja o implikaturach konwersacyjnych Grice'a - komunikacji językowej i jej uwarunkowaniach z uwzględnieniem wiedzy o języku i jego podsystemach, etyka mowy jako istotny element kultury słowa; kultura słowa według Szymborskiej, Miłosza, Twardowskiego, Norwida i Jana Pawła II; wartości, etyka i sacrum a język; refleksja o języku w życiu społecznym i rodzinnym; refleksja o kryteriach poprawności językowej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): tendencje rozwojowe języka ojczystego i uwzględnia zróżnicowanie odmian językowych; definiuje pojęcia z zakresu etyki i kultury języka; charakteryzuje werbalną odmianę komunikacji językowej oraz uwzględnia przy tym kryteria oraz zasady poprawności językowej.

Umiejętności (potrafi): oceniać zjawiska językowe z normatywnego punktu widzenia; potrafi rozwijać etyczne podejście do komunikacji językowej, wskazać przyczyny błędów językowych, posiada umiejętność wyszukiwania wiedzy o współczesnych normach językowych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): dokonuje samooceny własnych umiejętności językowych, wykazuje postawę odpowiedzialności, potrafi pracować w zespole i dzielić się z innymi swoimi doświadczeniami.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

2. Etyczne podstawy profesjonalizmu (przedmioty humanistyczne/społeczne)

Cel kształcenia: Ukazanie istoty profesjonalizmu oraz wagi jego etycznych podstaw. Tym samym celem jest uświadomienie studentowi jakie moralne czynniki wpływają na duże umiejętności i wysoki poziom wykonywanej pracy. W odniesieniu do filozofii pracy i etyki zawodowej zaprezentowana zostanie analiza fenomenu profesjonalizmu, jego składowe oraz znaczenie w życiu społecznym.

Treści merytoryczne: Ukazane zostanie w jaki sposób profesjonalne podejście do wykonywanego zawodu pomaga rozwiązywać problemy, konflikty i dylematy moralne mogące pojawić się w pracy. Omówiona zostanie fundamentalna droga rozwoju profesjonalizmu w każdym podmiocie – od etyki czynów i zasad do etyki charakteru.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe zasady profesjonalnego postępowania.

Umiejętności (potrafi): zastosować wiedzę z zakresu etyki i wykorzystać ją w analizie i rozwiązywaniu problemów pojawiających się w działaniach na płaszczyźnie zawodowej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ma świadomość szeregu dylematów moralnych wynikających z podejmowanych działań zawodowych, podejmuje refleksje nad nimi i rozstrzyga je.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

3. Informacja w społeczeństwie wiedzy (przedmioty humanistyczne/społeczne)

Cel kształcenia: Zaznajomienie studentów z wybranymi zagadnieniami z zakresu nauki o informacji (informatologii) oraz uświadomienie wagi indywidualnych kompetencji informacyjnych w funkcjonowaniu we współczesnym społeczeństwie.

Treści merytoryczne: Pojęcie informacji, jej rodzaje i właściwości; informacja a wiedza; informatologia – nauka o informacji, wiedzy i człowieku; społeczeństwo informacyjne/wiedzy/sięciowe; ukryty internet; kompetencje informacyjne i biegłość informacyjna (information literacy); bariery informacyjne; zachowania i potrzeby informacyjne; zarządzanie informacją i wiedzą; ekologia informacji; organizacja działalności informacyjnej w Polsce.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): elementarną wiedzę z zakresu wybranych zagadnień informatologicznych o charakterze interdyscyplinarnym, jak m.in.: cechy informacji, potrzeby i zachowania informacyjne, bariery informacyjne, ekologia informacji, kompetencje informacyjne oraz o samej informatologii (nauce o informacji) jako dyscyplinie naukowej.

Umiejętności (potrafi): wypowiadać się na temat związany z informacją we współczesnym świecie, wykorzystując poglądy innych autorów oraz własne przemyślenia; wykorzystuje umiejętność samokształcenia się.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ma świadomość wagi kompetencji informacyjnych jednostek w budowaniu społeczeństwa wiedzy oraz rozumie potrzebę doksztalcenia się w tym zakresie; jest gotów do łączenia wiedzy z zakresu różnych nauk.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

4. Prawo gospodarcze (przedmioty humanistyczne/społeczne)

Cel kształcenia: Zapoznanie studenta z pojęciami prawa gospodarczego: działalność gospodarcza, przedsiębiorca, spółka cywilna, spółki handlowe i osobowe, umowy gospodarcze.

Treści merytoryczne: Zagadnienia wprowadzające. Pojęcie prawa gospodarczego. Miejsce prawa gospodarczego w systemie prawa. Prawo gospodarcze publiczne i prawo gospodarcze prywatne. Wolność gospodarcza. Źródła prawa gospodarczego. Pojęcia działalności gospodarczej, przedsiębiorcy i przedsiębiorstwa. Formy organizacyjnoprawne prowadzenia działalności gospodarczej. Administracyjnoprawna reglamentacja podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej. Systemy ewidencyjne i rejestracyjne przedsiębiorców. Działalność gospodarcza wolna, regulowana, objęta zezwoleniem, działalność koncesjonowana. Spółki. Podział normatywny spółek. Spółki osobowe a spółki kapitałowe. Podobieństwa i różnice. Spółka jawna. Spółka partnerska. Spółka komandytowa. Spółka komandytowo-akcyjna. Spółki kapitałowe. Spółka z ograniczoną działalnością. Spółka akcyjna. Upadłość przedsiębiorcy. Kontrakty handlowe. Zasady zawierania umów w obrocie handlowym. Podstawowe nazwane i nienazwane kontrakty występujące w obrocie gospodarczym. Kontrola podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej. Prawne instrumenty ochrony konkurencji i konsumentów. Ochrona własności intelektualnej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wiedzę o instytucjach prawnych obrotu gospodarczego i zasadach podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej, pogłębioną wiedzę na temat norm prawnych organizujących struktury i instytucje ekonomiczne oraz ma wiedzę o rządzących nimi prawidłowościach oraz o ich źródłach, naturze, zmianach i sposobach funkcjonowania prawnego otoczenia obrotu gospodarczego. Zna i rozumie podstawowe pojęcia i zasady z zakresu ochrony prawnej własności przemysłowej i prawa autorskiego oraz konieczność zarządzania zasobami własności intelektualnej, a także ogólne i szczegółowe zasady tworzenia oraz rozwoju prawnych form indywidualnej przedsiębiorczości.

Umiejętności (potrafi): rozpoznać i zakwalifikować zagadnienia prawne związane z podejmowaniem i wykonywaniem działalności gospodarczej, posługując się normami prawnymi w celu rozwiązywania konkretnych problemów. Potrafi umiejętnie prowadzić specjalistyczne czynności o zróżnicowanym charakterze prawnym związane z podejmowaniem i wykonywaniem działalności gospodarczej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie, weryfikacji stan swjej wiedzy prawnej z zakresu obrotu gospodarczego, inspirowania i organizowania procesu uczenia się innych osób, samodzielnego uzupełniania i doskonalenia nabytej wiedzy.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

5. Prawo pracy (przedmioty humanistyczne/społeczne)

Cel kształcenia: Poznanie przez studentów podstawowych instytucji z zakresu prawa pracy. Podniesienie ich świadomości prawnej w tym zakresie, jako przyszłych pracowników i pracodawców.

Treści merytoryczne: Zasady prawa pracy. Funkcje prawa pracy. Źródła prawa pracy. Pojęcie i cechy stosunku pracy. Nawiązanie i rozwiązane umownego stosunku pracy. Urlop wypoczynkowy. Elementy czasu pracy. Odpowiedzialność pracownicza i uprawnienia pracownika.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): elementarne pojęcia używane w prawie pracy, rozumie ich znaczenie na gruncie nauk prawnych, posiada wiedzę na temat zasad i norm etycznych związanych z naruszeniami w sferze uprawnień pracowniczych.

Umiejętności (potrafi): prezentować własne poglądy dotyczące instytucji prawa pracy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): postępowania zgodnie z obowiązującymi przepisami w zakresie przestrzegania prawa pracy.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

6. Ekonomia (przedmioty ogólnouczelniane)

Cel kształcenia: Zapoznanie studentów z problemami i mechanizmami funkcjonowania gospodarstw domowych, przedsiębiorstw oraz gospodarki jako całości.

Treści merytoryczne: Wprowadzenie do ekonomii, główne systemy gospodarcze, rola państwa w gospodarce, mechanizm rynkowy, mierzenie gospodarki w skali makro, determinanty dochodu narodowego, teoria konsumenta, teoria producenta, budżet państwa i polityka fiskalna, pieniądz i polityka monetarna, inflacja, rynek pracy i bezrobocie, cykl koniunkturalny, handel zagraniczny, procesy integracyjne na świecie, finanse międzynarodowe.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wiedzę w zakresie podstawowych pojęć, mechanizmów oraz uwarunkowań i praw procesu gospodarowania.

Umiejętności (potrafi): interpretować zjawiska gospodarcze oraz mechanizmy nimi rządzące.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie, ma świadomość dynamicznych zmian w gospodarce krajowej i globalnej.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

7. Etyka (przedmioty ogólnouczelniane)

Cel kształcenia: Zaznajomienie studentów z problemami etyki normatywnej, metaetyki, etyki opisowej i to zarówno w porządku systematycznym jak i historycznym.

Treści merytoryczne: Etyka jako dyscyplina filozoficzna. Podstawowe działy etyki (normatywna, opisowa i metaetyka) i ich specyfika badawcza. Problemy etyki w ujęciu chronologicznym. Analiza koncepcji: Sokratesa, Platona, Arystotelesa, Epikura, Seneki, Marka Aureliusza, św. Augustyna, Erazma z Rotterdamu, Machiavellego, Spinozy, Hume'a, Kanta, Hegla, Kierkegaarda, Nietzschego, Brentana, Moore'a, Bubera, Rosenzweiga, Ebnera, Twardowskiego, Kotarbińskiego, Czeżowskiego, Petrażyckiego, Tatarkiewicza, Ossowskiej, Iji Lazari – Pawłowskiej i Romana Ingardena. Podsumowanie.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): konieczność etycznego postępowania w działalności zawodowej.

Umiejętności (potrafi): postępować etycznie realizując zadania inżynierskie.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłego dokształcania się – podnoszenia kompetencji zawodowych, osobistych i społecznych.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

8. Filozofia (przedmioty ogólnouczelniane)

Cel kształcenia: Zakres problemowy został dobrany w ten sposób, by ukazać sposoby uprawiania filozofii oraz jej osobliwość jako dyscypliny akademickiej.

Treści merytoryczne: Zaznajomienie studentów z ogólną problematyką filozofii, przybliżenie bogactwa pojawiających w jej obszarze zagadnień, kontrowersji, dylematów i sporów oraz sposobów ich rozwiązań. W szerszej perspektywie wykład ma na celu ukazanie specyficznej funkcji filozofii, jaką pełni wobec nauk szczegółowych. Wykład prezentuje elementarne wiadomości na temat wybranych/głównych problemów ontologicznych, gnoseologicznych i antropologicznych (z elementami aksjologii, etyki i estetyki) ukształtowanych na przestrzeni wieków. Tematyka przedmiotu jest prezentowana w perspektywie problemowo-historycznej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): ogólną wiedzę na temat sposobów uprawiania filozofii, zna poszczególne działy i dziedziny filozofii, dostrzega na poziomie podstawowym rolę refleksji filozoficznej w kształtowaniu kultury.

Umiejętności (potrafi): dostrzegać potrzebę ciągłego doszkalania się i rozwoju w oparciu o krytyczną postawę intelektualną, potrafi wykazywać postawę szacunku i tolerancji wobec odmiennych celów i wartości, jakimi kierują się osoby pochodzące z różnych środowisk i kultur.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykazywania postawy szacunku i tolerancji wobec odmiennych celów i wartości, wykazuje gotowość do zmiany opinii w świetle dostępnych danych i argumentów – dostrzega potrzebę ciągłego dokształcania się i rozwoju; – prezentuje krytyczną postawę intelektualną.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

9. Historia Polski (przedmioty ogólnouczelniane)

Cel kształcenia: Poznanie podstawowych procesów historycznych i faktów z zakresu polityki, gospodarki i kultury Polski.

Treści merytoryczne: miejsce Polski w Europie; Królowie i polscy bohaterowie na Wawelu; Polska piastowska; Polska Jagiellonów; Zakon krzyżacki w Prusach; Mikołaj Kopernik i inni uczeni; Polacy na Kremlu – stosunki polsko-moskiewskie w XVI-XVIII wieku; O czasach saskich inaczej; Wiek oświecenia w Polsce; Przyczyny upadku państwa; Legenda legionów; Drogi do niepodległości; Niepodległość rok 1918; Bilans II Rzeczypospolitej; Rok 1945 – zwycięstwo czy klęska.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowy zasób wiedzy historycznej.

Umiejętności (potrafi): interpretować fakty historyczne.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): rozumie potrzebę systematycznego uczenia się; potrafi nawiązywać kontakty społeczne.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

10. Logika (przedmioty ogólnouczelniane)

Cel kształcenia: Przedmiot służy wprowadzeniu w specyfikę zagadnień logicznych. Przybliży klasyczny rachunek zdań, rachunek nazw. Zaznajamia z podstawowymi umiejętnościami logicznymi. Rozwija znajomość terminologii logicznej oraz umiejętność sprawnego posługiwania się narzędziami logicznymi.

Treści merytoryczne: Tematyka wykładów obejmuje systematyczną prezentację kilku podstawowych zagadnień logicznych. Prezentuje klasyczny rachunek zdań, zagadnienie badania tautologiczności i kontrtautologiczności schematów tego rachunku, praw logicznych oraz wynikania logicznego. Przedstawione są zagadnienia semantyczne: zagadnienia związane z nazwami i relacjami między ich zakresami; rachunek nazw; warunki poprawnego definiowania. Ukazane są różne typy argumentacji z punktu widzenia logicznego oraz najczęściej popełnianych błędów, chywytrycystyczne oraz metodologia ogólna.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): przedmiot logiki, przedstawia, na czym polega, na czym polega rozumowanie dedukcyjne, określa, w jaki sposób bada się poprawność rozumowań, wymienia rodzaje nazw i stosunki między zakresami nazw, definiuje błędy w definiowaniu, prezentuje chywytrycystyczne.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się narzędziami do badania prawd logicznych, badania tautologiczności schematów zdań w klasycznym rachunku zdań i rachunku nazw, wykrywania poprawności rozumowań dedukcyjnych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): dostrzegania związków między logiką a metodologicznymi podstawami nauk, uznawania pluralizmu myślenia o świecie, dokonywania samodzielnej oceny poprawności wybranej argumentacji.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

11. Pierwsza pomoc przedmedyczna (przedmioty ogólnouczelniane)

Cel kształcenia: Zdobycie wiedzy i umiejętności zachowania się w sytuacji zagrożenia życia lub zdrowia człowieka.

Treści merytoryczne: Zarys anatomii i fizjologii człowieka w aspekcie udzielania pierwszej pomocy – BLS, ALS i AED. Postępowanie ratunkowe w wybranych jednostkach chorobowych cz.1 Postępowanie ratunkowe w zatruciach. Postępowanie doraźne w urazach,

krwotokach i złamaniach. Postępowanie doraźne w wybranych zagrożeniach środowiskowych. Specyfika zabiegów ratujących życie u dzieci, najczęstsze zachorowania. Resuscytacja krążeniowo oddechowa i postępowanie ratunkowe u dzieci. Stany zagrożenia życia w wybranych jednostkach chorobowych. Stany zagrożenia życia w wybranych jednostkach chorobowych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawową wiedzę na temat rozwoju człowieka w cyklu życia zarówno w aspekcie biologicznym jak psychologicznym i społecznym.

Umiejętności (potrafi): pracować w zespole, umie wyznaczyć oraz przyjmować wspólne cele działania, potrafi przyjąć rolę lidera w zespole.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): świadomego podnoszenia poziomu swojej wiedzy i umiejętności.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

12. Poprawna polszczyzna w praktyce (przedmioty ogólnouczelniane)

Cel kształcenia: Kształtowanie świadomości językowej, wrażliwości na słowo mówione i pisane.

Treści merytoryczne: Objaśnianie prawidłowości lub nieprawidłowości zjawisk (gramatycznych, leksykalnych, stylistycznych) występujących we współczesnej polszczyźnie przez odnoszenie się do języka uczniów i studentów, mediów, polityków. Uczestnicy zajęć mają możliwość, zaspokajania poprawnościowej ciekawości, samodzielnego wyciągania wniosków oraz doskonalenia i usprawnienia języka, którym się posługują w oparciu o pomoce dydaktyczne. Przedmiot obejmuje zagadnienia dotyczące podstawowych pojęć z zakresu kultury języka (norma, innowacja, błąd językowy, uzus), poprawnego akcentowania wyrazów, odmiany trudniejszych leksemów oraz nazwisk, używania liczebników. Wiele uwagi poświęca się analizie wypowiedzi ustnych oraz pisemnych pod kątem poprawności składniowej, leksykalnej i frazeologicznej, tworzeniu spójnych i logicznych komunikatów z użyciem słowników różnego typu.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): obowiązujące normy i zwyczaje w zakresie użycia języka polskiego w mowie oraz piśmie, charakteryzuje różne typy błędów językowych.

Umiejętności (potrafi): wykorzystać wiedzę teoretyczną w praktyce, rozpoznawać sytuacje komunikacyjne i osiągać zamierzone cele komunikacyjne, korzystać z różnego typu słowników oraz z informacji zawartych w źródłach poprawnościowych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): podnoszenia poziomu sprawności językowej, doskonalenia kompetencji językowych potrzebnych w życiu zawodowym.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

13. Prawo (przedmioty ogólnouczelniane)

Cel kształcenia: Zapoznanie studentów z systemem prawa w RP.

Treści merytoryczne: Podstawowe zagadnienia z teorii prawa. Systemem prawa w RP. Poszczególne gałęzie prawa. Źródła prawa. Stosowanie prawa i jego interpretacja.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe zagadnienia dotyczące prawa, rozumie przepisy prawne oraz potrafi je odnaleźć.

Umiejętności (potrafi): wyszukać źródła prawa oraz rozumie przepisy prawne.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): rozpoznania obszarów prawnych w działalności gospodarczej oraz łączenia wiedzy prawniczej i praktyki związanej z poszczególnymi gałęziami prawa.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

14. Technologie informacyjne w inżynierii

Cel kształcenia: Przekazanie wiedzy o współczesnych metodach i technikach programowania oraz praktycznej umiejętności sprawnego programowania. Zakłada się że wiedza ta stanie się podstawą do zrozumienia specjalistycznych przedmiotów w dalszej części studiów i będzie przez to warunkiem efektywnego rozwiązywania problemów napotykanym w pracy zawodowej.

Treści merytoryczne: Wprowadzenie do algorytmów i struktur danych; wybrane algorytmy przetwarzania danych; translacja kodu źródłowego; analiza leksykalna, składniowa i semantyczna; generacja, optymalizacja i konsolidacja kodu; elementy języka programowania i podział języków. Programowanie w języku C, jednostki leksykalne języka C, składnia języka, typy danych, operatory, wyrażenia, funkcje, wykorzystania rekurencji. Środowisko programistyczne MATLAB, konstrukcje językowe, funkcje i sposoby przekazywania parametrów, grafika i animacja. Technologie i języki internetowe: komponenty języka HTML; składnia języka PHP. Implementacja wybranych algorytmów numerycznych z wykorzystaniem języka C. Implementacja wybranych metod numerycznych, grafika i animacja w MATLAB-ie. Projekt strony internetowej z wykorzystaniem języka HTML i PHP.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawową wiedzę z algorytmiki oraz metod i technik programowania.

Umiejętności (potrafi): posiada umiejętność algorytmizacji i zapisu problemu w wybranym języku programowania, wykorzystania bibliotek standardowych, praktycznego wykorzystania dynamicznych struktur danych oraz sprawnego uruchamiania programów.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): posiada zdolność porozumiewania się przy użyciu różnych technik, metod i narzędzi informatycznych w środowisku zawodowym.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia komputerowe.

15. Przedsiębiorczość

Cel kształcenia: Celem przedmiotu jest zapoznanie z działalnością różnych przedsiębiorstw wg PKD *Treści merytoryczne:* Omówienie różnych form działalności: działalność gospodarcza, spółki cywilne, partnerskie, zoo, komandytowe, akcyjne, przedsiębiorstwa państwowe. Umiejętność oceny przedsiębiorstw na rynku. Opracowanie własnego biznesplanu na prowadzenie firmy na rynku i jego analiza. Zapoznanie z różnymi rodzajami innowacji we własnej firmie. Umiejętność pozyskiwania klientów i sprzedaż produktów. Zapoznanie z różnymi rodzajami negocjacji. Ryzyko prowadzenia własnej firmy. Zapoznanie z działalnością różnych przedsiębiorstw wg PKD, Omówienie różnych form działalności: działalność gospodarcza, spółki cywilne, partnerskie, zoo, komandytowe, akcyjne, przedsiębiorstwa państwowe. Umiejętność oceny przedsiębiorstw na rynku. Opracowanie własnego biznesplanu na prowadzenie firmy na rynku i jego analiza. Zapoznanie z różnymi rodzajami innowacji we własnej firmie. Umiejętność pozyskiwania klientów i sprzedaż produktów. Zapoznanie z różnymi rodzajami negocjacji. Ryzyko prowadzenia własnej firmy.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zna ogólne zasady tworzenia i rozwoju form indywidualnej przedsiębiorczości, wykorzystującą wiedzę z zakresu dziedzin nauki i dyscyplin naukowych, właściwych dla studiowanego kierunku studiów.

Umiejętności (potrafi): ocenić przydatność i możliwość wykorzystania nowych osiągnięć (technik i technologii) w zakresie studiowanego kierunku studiów.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): określania priorytetów służących realizacji określonego przez siebie lub innych zadań.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

16. Język obcy I

Cel kształcenia: Kształtowanie i rozwijanie kompetencji językowych (rozumienie tekstu słuchanego, czytanego, mówienie, pisanie), zgodnie z tabelą wymagań ESOKJ, pozwalających studentom na posługiwanie się językiem obcym na poziomie docelowo B2 w zakresie tematycznym dotyczącym zarówno życia codziennego jak i wybranych elementów życia zawodowego.

Treści merytoryczne: - rozumienie znaczenia głównych wątków przekazu zawartego w jasnych, standardowych wypowiedziach, które dotyczą znanych im spraw i zdarzeń typowych dla pracy, szkoły, uczelni, czasu wolnego itd.; - radzenie sobie w większości sytuacji komunikacyjnych, które mogą się zdarzyć podczas podróży w rejonie, gdzie mówi się danym językiem; - tworzenie prostych, spójnych wypowiedzi na tematy, które są znane studentom lub ich interesują; - opisywanie doświadczeń, wydarzeń, marzeń, nadziei i aspiracji, z podaniem krótkiego uzasadnienia, opinii i poglądów, wprowadzenie i wyćwiczenie podstawowej terminologii specjalistycznej z zakresu danego kierunku studiów. Wprowadzenie i wyćwiczenie materiału leksykalno-gramatycznego umożliwiającego przygotowanie do komunikacji w języku obcym na poziomie docelowo B2 w zakresie tematycznym dotyczącym zarówno życia codziennego jak i wybranych elementów życia zawodowego, np. przedstawianie się, opis człowieka, rodzina, kariera zawodowa, codzienne obowiązki domowe, przyzwyczajenia domowników, wykroczenia, orientacja w mieście, opisywanie miejsc i budynków, weekend, wspomnienia z dzieciństwa i szkoły, czas wolny, system edukacji i szkolnictwa wyższego, podróże, planowanie przyszłości, zakupy, restauracja, nowinki technologiczne, zdrowie, ekologia, media, minione szanse i możliwości, tryb przypuszczający, formy czasowe, strona bierna, mowa zależna; zapoznanie z obyczajami i kulturą krajów danego obszaru językowego w celu nie tylko poszerzenia wiedzy i ćwiczenia odpowiednich nawyków językowych, ale też rozwijania ciekawości, otwartości i tolerancji; prezentowanie rozmaitych metod uczenia się, zachęcanie do samooceny, samodzielnego poszukiwania prawidłowości językowych i formułowania reguł; różnorodność form pracy (indywidualna, w parach, w grupach) i typów zadań pozwalających na uwzględnienie w procesie nauczania indywidualnych uzdolnień i cech charakteru studentów; wprowadzenie i wyćwiczenie podstawowej terminologii specjalistycznej z zakresu danego kierunku studiów.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wiedzę leksykalną i gramatyczną niezbędną do rozumienia i formułowania wypowiedzi w języku obcym, zgodnie z tabelą wymagań dla określonego poziomu biegłości Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego (ESOKJ) i proporcjonalnie do przewidzianej liczby godzin kursu.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się jednym z nowożytnych języków obcych na określonym poziomie biegłości (docelowo B2) Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego (ESOKJ), pozwalającym na rozumienie tekstów czytanych, słuchanych, mówienie i pisanie z wykorzystaniem specjalistycznego słownictwa z zakresu kierunku studiów oraz słownictwa dotyczącego życia codziennego i prywatnych zainteresowań.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): rozumie potrzebę uczenia się przez całe życie oraz podnoszenia własnych kompetencji zawodowych, osobistych i społecznych, potrafi współdziałać w grupie inspirowania i organizowania procesu uczenia się innych osób.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

17. Język obcy II

Cel kształcenia: Kształtowanie i rozwijanie kompetencji językowych (rozumienie tekstu słuchanego, czytanego, mówienie, pisanie), zgodnie z tabelą wymagań ESOKJ, pozwalających studentom na posługiwanie się językiem obcym na poziomie docelowo B2 w zakresie tematycznym dotyczącym zarówno życia codziennego jak i wybranych elementów życia zawodowego.

Treści merytoryczne: - rozumienie znaczenia głównych wątków przekazu zawartego w jasnych, standardowych wypowiedziach, które dotyczą znanych im spraw i zdarzeń typowych dla pracy, szkoły, uczelni, czasu wolnego itd.; - radzenie sobie w większości sytuacji komunikacyjnych, które mogą się zdarzyć podczas podróży w rejonie, gdzie mówi się danym językiem; - tworzenie prostych, spójnych wypowiedzi na tematy, które są znane studentom lub ich interesują; - opisywanie doświadczeń, wydarzeń, marzeń, nadziei i aspiracji, z podaniem krótkiego uzasadnienia, opinii i poglądów, wprowadzenie i wyćwiczenie podstawowej terminologii specjalistycznej z zakresu danego kierunku studiów

Wprowadzenie i wyćwiczenie materiału leksykalno-gramatycznego umożliwiającego przygotowanie do komunikacji w języku obcym na poziomie docelowo B2 w zakresie tematycznym dotyczącym zarówno życia codziennego jak i wybranych elementów życia zawodowego, np. przedstawianie się, opis człowieka, rodzina, kariera zawodowa, codzienne obowiązki domowe, przyzwyczajenia domowników, wykroczenia, orientacja w mieście, opisywanie miejsc i budynków, weekend, wspomnienia z dzieciństwa i szkoły, czas wolny, system edukacji i szkolnictwa wyższego, podróże, planowanie przyszłości, zakupy, restauracja, nowinki technologiczne, zdrowie, ekologia, media, minione szanse i możliwości, tryb przypuszczający, formy czasowe, strona bierna, mowa zależna; zapoznanie z obyczajami i kulturą krajów danego obszaru językowego w celu nie tylko poszerzania wiedzy i ćwiczenia odpowiednich nawyków językowych, ale też rozwijania ciekawości, otwartości i tolerancji; prezentowanie rozmaitych metod uczenia się, zachęcanie do samooceny, samodzielnego poszukiwania prawidłowości językowych i formułowania reguł; różnorodność form pracy (indywidualna, w parach, w grupach) i typów zadań pozwalających na uwzględnienie w procesie nauczania indywidualnych uzdolnień i cech charakteru studentów; wprowadzenie i wyćwiczenie podstawowej terminologii specjalistycznej z zakresu danego kierunku studiów.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wiedzę leksykalną i gramatyczną niezbędną do rozumienia i formułowania wypowiedzi w języku obcym, zgodnie z tabelą wymagań dla określonego poziomu biegłości Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego (ESOKJ) i proporcjonalnie do przewidzianej liczby godzin kursu.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się jednym z nowożytnych języków obcych na określonym poziomie biegłości (docelowo B2) Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego (ESOKJ), pozwalającym na rozumienie tekstów czytanych, słuchanych, mówienie i pisanie z wykorzystaniem specjalistycznego słownictwa z zakresu kierunku studiów oraz słownictwa dotyczącego życia codziennego i prywatnych zainteresowań.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): rozumie potrzebę uczenia się przez całe życie oraz podnoszenia własnych kompetencji zawodowych, osobistych i społecznych, potrafi współdziałać w grupie inspirowania i organizowania procesu uczenia się innych osób.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

18. Język obcy III

Cel kształcenia: Kształtowanie i rozwijanie kompetencji językowych (rozumienie tekstu słuchanego, czytanego, mówienie, pisanie), zgodnie z tabelą wymagań ESOKJ, pozwalających studentom na posługiwanie się językiem obcym na poziomie docelowo B2 w zakresie tematycznym dotyczącym zarówno życia codziennego jak i wybranych elementów życia zawodowego.

Treści merytoryczne: - rozumienie znaczenia głównych wątków przekazu zawartego w jasnych, standardowych wypowiedziach, które dotyczą znanych im spraw i zdarzeń typowych dla pracy, szkoły, uczelni, czasu wolnego itd.; - radzenie sobie w większości sytuacji komunikacyjnych, które mogą się zdarzyć podczas podróży w rejonie, gdzie mówi się danym językiem; - tworzenie prostych, spójnych wypowiedzi na tematy, które są znane studentom lub ich interesują; - opisywanie doświadczeń, wydarzeń, marzeń, nadziei

i aspiracji, z podaniem krótkiego uzasadnienia, opinii i poglądów, wprowadzenie i wyćwiczenie podstawowej terminologii specjalistycznej z zakresu danego kierunku studiów

Wprowadzenie i wyćwiczenie materiału leksykalno-gramatycznego umożliwiającego przygotowanie do komunikacji w języku obcym na poziomie docelowo B2 w zakresie tematycznym dotyczącym zarówno życia codziennego jak i wybranych elementów życia zawodowego, np. przedstawianie się, opis człowieka, rodzina, kariera zawodowa, codzienne obowiązki domowe, przyzwyczajenia domowników, wykroczenia, orientacja w mieście, opisywanie miejsc i budynków, weekend, wspomnienia z dzieciństwa i szkoły, czas wolny, system edukacji i szkolnictwa wyższego, podróże, planowanie przyszłości, zakupy, restauracja, nowinki technologiczne, zdrowie, ekologia, media, minione szanse i możliwości, tryb przypuszczający, formy czasowe, strona bierna, mowa zależna; zapoznanie z obyczajami i kulturą krajów danego obszaru językowego w celu nie tylko poszerzenia wiedzy i ćwiczenia odpowiednich nawyków językowych, ale też rozwijania ciekawości, otwartości i tolerancji; prezentowanie rozmaitych metod uczenia się, zachęcanie do samooceny, samodzielnego poszukiwania prawidłowości językowych i formułowania reguł; różnorodność form pracy (indywidualna, w parach, w grupach) i typów zadań pozwalających na uwzględnienie w procesie nauczania indywidualnych uzdolnień i cech charakteru studentów; wprowadzenie i wyćwiczenie podstawowej terminologii specjalistycznej z zakresu danego kierunku studiów.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wiedzę leksykalną i gramatyczną niezbędną do rozumienia i formułowania wypowiedzi w języku obcym, zgodnie z tabelą wymagań dla określonego poziomu biegłości Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego (ESOKJ) i proporcjonalnie do przewidzianej liczby godzin kursu.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się jednym z nowożytnych języków obcych na określonym poziomie biegłości (docelowo B2) Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego (ESOKJ), pozwalającym na rozumienie tekstów czytanych, słuchanych, mówienie i pisanie z wykorzystaniem specjalistycznego słownictwa z zakresu kierunku studiów oraz słownictwa dotyczącego życia codziennego i prywatnych zainteresowań.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): rozumie potrzebę uczenia się przez całe życie oraz podnoszenia własnych kompetencji zawodowych, osobistych i społecznych, potrafi współdziałać w grupie inspirowania i organizowania procesu uczenia się innych osób.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

19. Język obcy IV

Cel kształcenia: Kształtowanie i rozwijanie kompetencji językowych (rozumienie tekstu słuchanego, czytanego, mówienie, pisanie), zgodnie z tabelą wymagań ESOKJ, pozwalających studentom na posługiwanie się językiem obcym na poziomie docelowo B2 w zakresie tematycznym dotyczącym zarówno życia codziennego jak i wybranych elementów życia zawodowego.

Treści merytoryczne: - rozumienie znaczenia głównych wątków przekazu zawartego w jasnych, standardowych wypowiedziach, które dotyczą znanych im spraw i zdarzeń typowych dla pracy, szkoły, uczelni, czasu wolnego itd.; - radzenie sobie w większości sytuacji komunikacyjnych, które mogą się zdarzyć podczas podróży w rejonie, gdzie mówi się danym językiem; - tworzenie prostych, spójnych wypowiedzi na tematy, które są znane studentom lub ich interesują; - opisywanie doświadczeń, wydarzeń, marzeń, nadziei i aspiracji, z podaniem krótkiego uzasadnienia, opinii i poglądów, wprowadzenie i wyćwiczenie podstawowej terminologii specjalistycznej z zakresu danego kierunku studiów

Wprowadzenie i wyćwiczenie materiału leksykalno-gramatycznego umożliwiającego przygotowanie do komunikacji w języku obcym na poziomie docelowo B2 w zakresie tematycznym dotyczącym zarówno życia codziennego jak i wybranych elementów życia zawodowego, np. przedstawianie się, opis człowieka, rodzina, kariera zawodowa, codzienne

obowiązki domowe, przyzwyczajenia domowników, wykroczenia, orientacja w mieście, opisywanie miejsc i budynków, weekend, wspomnienia z dzieciństwa i szkoły, czas wolny, system edukacji i szkolnictwa wyższego, podróże, planowanie przyszłości, zakupy, restauracja, nowinki technologiczne, zdrowie, ekologia, media, minione szanse i możliwości, tryb przypuszczający, formy czasowe, strona bierna, mowa zależna; zapoznanie z obyczajami i kulturą krajów danego obszaru językowego w celu nie tylko poszerzania wiedzy i ćwiczenia odpowiednich nawyków językowych, ale też rozwijania ciekawości, otwartości i tolerancji; prezentowanie rozmaitych metod uczenia się, zachęcanie do samooceny, samodzielnego poszukiwania prawidłowości językowych i formułowania reguł; różnorodność form pracy (indywidualna, w parach, w grupach) i typów zadań pozwalających na uwzględnienie w procesie nauczania indywidualnych uzdolnień i cech charakteru studentów; wprowadzenie i wyćwiczenie podstawowej terminologii specjalistycznej z zakresu danego kierunku studiów.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wiedzę leksykalną i gramatyczną niezbędną do rozumienia i formułowania wypowiedzi w języku obcym, zgodnie z tabelą wymagań dla określonego poziomu biegłości Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego (ESOKJ) i proporcjonalnie do przewidzianej liczby godzin kursu.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się jednym z nowożytnych języków obcych na określonym poziomie biegłości (docelowo B2) Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego (ESOKJ), pozwalającym na rozumienie tekstów czytanych, słuchanych, mówienie i pisanie z wykorzystaniem specjalistycznego słownictwa z zakresu kierunku studiów oraz słownictwa dotyczącego życia codziennego i prywatnych zainteresowań.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): rozumie potrzebę uczenia się przez całe życie oraz podnoszenia własnych kompetencji zawodowych, osobistych i społecznych, potrafi współdziałać w grupie inspirowania i organizowania procesu uczenia się innych osób.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

20. Wychowanie fizyczne I

Cel kształcenia: Przekazanie wiadomości dotyczących wpływu ćwiczeń na organizm człowieka, sposobów podtrzymania zdrowia, sprawności fizycznej oraz wiedzy dotyczącej relacji między wiekiem, zdrowiem, aktywnością fizyczną, sprawnością motoryczną kobiet i mężczyzn.

Treści merytoryczne: Opanowanie umiejętności ruchowych z zakresu poznanych dyscyplin sportowych i wykorzystania ich w organizowaniu czasu wolnego. Nauka i doskonalenie umiejętności technicznych i taktycznych w następujących dyscyplinach sportowych do wyboru: piłka siatkowa, piłka nożna, koszykówka, badminton, tenis stołowy, tenis, unihokej, gimnastyka, różne formy aerobiku i ćwiczeń fizycznych z muzyką oraz ćwiczeń na siłowni. Atletyka terenowa i lekkoatletyka, turystyka rowerowa i kajakowa, łyżwiarstwo, narciarstwo alpejskie, pływanie. Podnoszenie sprawności fizycznej. Przekazywanie wiedzy na temat przepisów w poszczególnych dyscyplinach sportu oraz korzyści zdrowotnych w wyniku uprawiania kultury fizycznej. Zdobywanie umiejętności organizowania czasu wolnego w aktywny sposób. Zajęcia w formie ćwiczeń praktycznych na obiektach sportowych UWM oraz obozach.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): pozytywny wpływ ćwiczeń fizycznych na organizm człowieka oraz sposoby podtrzymania zdrowia i sprawności fizycznej, zna główne zasady bezpieczeństwa obowiązujące na obiektach krytych/ hale sportowe, pływalnie/ i odkrytych/boiska, korty i stadiony/ oraz przepisy w wybranej grze sportowej lub rekreacyjnej.

Umiejętności (potrafi): rozwijać umiejętności ruchowe przydatne w podnoszeniu sprawności fizycznej oraz w rekreacyjnym uprawianiu wybranej dyscypliny, potrafi bezpiecznie

korzystać z obiektów i urządzeń sportowych oraz sędziować rywalizację w rekreacyjnej formie uprawianej dyscyplin.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): do współdziałania z innymi, posiada umiejętność szybkiego komunikowania się oraz odpowiedzialność za wykonywanie wyznaczonych zadań.

Forma prowadzenia zajęć: wychowanie fizyczne.

21. Wychowanie fizyczne II

Cel kształcenia: Przekazanie wiadomości dotyczących wpływu ćwiczeń na organizm człowieka, sposobów podtrzymania zdrowia, sprawności fizycznej oraz wiedzy dotyczącej relacji między wiekiem, zdrowiem, aktywnością fizyczną, sprawnością motoryczną kobiet i mężczyzn.

Treści merytoryczne: Opanowanie umiejętności ruchowych z zakresu poznanych dyscyplin sportowych i wykorzystania ich w organizowaniu czasu wolnego. Nauka i doskonalenie umiejętności technicznych i taktycznych w następujących dyscyplinach sportowych do wyboru: piłka siatkowa, piłka nożna, koszykówka, badminton, tenis stołowy, tenis, unihokej, gimnastyka, różne formy aerobiku i ćwiczeń fizycznych z muzyką oraz ćwiczeń na siłowni. Atletyka terenowa i lekkoatletyka, turystyka rowerowa i kajakowa, łyżwiarstwo, narciarstwo alpejskie, pływanie. Podnoszenie sprawności fizycznej. Przekazywanie wiedzy na temat przepisów w poszczególnych dyscyplinach sportu oraz korzyści zdrowotnych w wyniku uprawiania kultury fizycznej. Zdobywanie umiejętności organizowania czasu wolnego w aktywny sposób. Zajęcia w formie ćwiczeń praktycznych na obiektach sportowych UWM oraz obozach.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): pozytywny wpływ ćwiczeń fizycznych na organizm człowieka oraz sposoby podtrzymania zdrowia i sprawności fizycznej, zna główne zasady bezpieczeństwa obowiązujące na obiektach krytych/ hale sportowe, pływalnie/ i odkrytych/boiska, korty i stadiony/ oraz przepisy w wybranej grze sportowej lub rekreacyjnej.

Umiejętności (potrafi): rozwijać umiejętności ruchowe przydatne w podnoszeniu sprawności fizycznej oraz w rekreacyjnym uprawianiu wybranej dyscypliny, potrafi bezpiecznie korzystać z obiektów i urządzeń sportowych oraz sędziować rywalizację w rekreacyjnej formie uprawianej dyscyplin.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): do współdziałania z innymi, posiada umiejętność szybkiego komunikowania się oraz odpowiedzialność za wykonywanie wyznaczonych zadań.

Forma prowadzenia zajęć: wychowanie fizyczne.

22. Ergonomia przemysłowa

Cel kształcenia: Zapoznanie studentów z podstawowymi zjawiskami fizycznymi występującymi w materialnym środowisku pracy człowieka oraz metodami oceny zagrożenia na stanowisku pracy.

Treści merytoryczne: Wydatek energetyczny organizmu. Mikroklimat środowiska pracy. Wentylacja pomieszczeń. Oświetlenie stanowisk pracy. Hałas w otoczeniu człowieka. Drgania ogólne i miejscowe oddziałujące na organizm. Pola elektromagnetyczne. Ocena zgodności urządzeń technicznych z wymaganiami bezpieczeństwa. Podstawy bhp na stanowisku pracy. Wyznaczanie wydatku energetycznego. Wyznaczanie ilości powietrza wentylacyjnego. Wyznaczanie podstawowych wskaźników mikroklimatu. Pomiary i ocena jakości oświetlenia pomieszczeń. Pomiary i ocena poziomu hałasu na stanowiskach pracy. Pomiary drgań miejscowych oddziałujących na człowieka. Pomiary natężenia pól elektromagnetycznych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawową wiedzę niezbędną do rozumienia społecznych, ekonomicznych, prawnych i innych pozatechnicznych uwarunkowań działalności inżynierskiej.

Umiejętności (potrafi): przygotować stanowisko pracy niezbędne do pracy w środowisku przemysłowym oraz zna zasady bezpieczeństwa związane z tą pracą.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): inspirowania i organizowania procesu uczenia się innych osób, ma świadomość ważności i rozumie pozatechnicznych aspektów i skutków działalności inżynierskiej, w tym jej wpływu na środowisko.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia laboratoryjne.

23. Bezpieczeństwo stanowiska pracy

Cel kształcenia: Zapoznanie studentów z podstawowymi zagadnieniami związanymi z bezpieczną organizacją stanowiska pracy oraz zagrożeniami na nim występującymi

Treści merytoryczne: Podstawy teorii zarządzania i organizacji pracy. Zarządzanie bezpieczeństwem. Ocena zgodności urządzeń technicznych z wymaganiami bezpieczeństwa i ochrony zdrowia. Materialne środowisko pracy: mikroklimat, zanieczyszczenie powietrza, oświetlenie, hałas, drgania, pola elektromagnetyczne. Ergonomiczna ocena maszyn i urządzeń technicznych. Rozwiązania techniczne jako forma profilaktyki. Szkolenie w zakresie bhp w laboratorium. Wyznaczanie wydatku energetycznego na wybranych stanowiskach pracy. Pomiar antropometryczny ciała i analiza wyników. Pomiar czynników szkodliwych w środowisku pracy. Organizowanie stanowiska roboczego z ergonomicznego punktu widzenia. Ergonomiczne kształtowanie ruchów przy pracy. Analiza uciążliwości pracy. Sporządzanie ergonomicznych list kontrolnych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wiedzę humanistyczną, społeczną i prawną umożliwiającą rozumienie zjawisk i procesów społecznych, ekonomicznych, prawnych, ekologicznych i innych pozatechnicznych uwarunkowań działalności inżynierskiej.

Umiejętności (potrafi): przygotować bezpieczne stanowisko do pracy w środowisku przemysłowym.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie, potrafi inspirować i organizować proces uczenia się innych osób, rozumie pozatechniczne aspekty działalności inżyniera-mechanika, między innymi ich konsekwencje społeczne oraz wpływ na stan środowiska.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia laboratoryjne.

II. GRUPA TREŚCI PODSTAWOWYCH

1. Matematyka 1

Cel kształcenia: Zapoznanie z podstawowymi pojęciami i metodami algebry liniowej i rachunku różniczkowego funkcji jednej zmiennej w zakresie treści wykładów. Umiejętność stosowania tych metod do zagadnień związanych z energetyką i tworzenia prostych modeli matematycznych.

Treści merytoryczne: Liczby zespolone. Postać algebraiczna, trygonometryczna i wykładnicza. Przestrzeń wektorowa. Liniowa zależność wektorów. Macierze, działania na macierzach, wyznaczanie rzędu. Wyznaczniki (definicja indukcyjna), ich własności i zastosowania. Układy równań liniowych. Metoda Gaussa. Wzory Cramera. Geometria analityczna trójwymiarowa. Iloczyn wektorowy, równanie płaszczyzny i prostej. Ciągi liczbowe. Pojęcie granicy, liczba Eulera. Funkcje elementarne. Rachunek różniczkowy funkcji jednej zmiennej. Zastosowanie do badania funkcji. Zagadnienia ekstremalne. Pochodne wyższych rzędów. Szereg Taylora. Ćwiczenia ściśle skorelowane z wykładami. Liczby zespolone. Postać algebraiczna, trygonometryczna i wykładnicza. Przestrzeń wektorowa. Liniowa zależność wektorów. Macierze, działania na macierzach, wyznaczanie rzędu. Wyznaczniki (definicja indukcyjna), ich własności i zastosowania. Układy równań liniowych. Metoda Gaussa. Wzory Cramera. Geometria analityczna trójwymiarowa. Iloczyn wektorowy, równanie płaszczyzny i prostej. Ciągi liczbowe. Pojęcie granicy, liczba Eulera.

Funkcje elementarne. Rachunek różniczkowy funkcji jednej zmiennej. Zastosowanie do badania funkcji. Zagadnienia ekstremalne. Pochodne wyższych rzędów. Szereg Taylora.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wiedzę z zakresu matematyki właściwą dla studiowanego kierunku studiów przydatną do formułowania i rozwiązywania prostych zadań z zakresu studiowanego kierunku studiów.

Umiejętności (potrafi): wyszukiwać, analizować i wykorzystywać w praktyce informacje z różnych źródeł oraz opracowywania ich przy użyciu metod matematycznych ze szczególnym uwzględnieniem rachunku różniczkowego i całkowego funkcji jednej i wielu zmiennych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie, rozumienie znaczenie matematyki dla wszystkich innych dziedzin nauki.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

2. Matematyka 2

Cel kształcenia: Zapoznanie podstawowymi pojęciami i metodami rachunku różniczkowego i całkowego funkcji jednej i wielu zmiennych w zakresie treści wykładów. Umiejętność stosowania tych metod do zagadnień związanych z energetyką i tworzenia prostych modeli matematycznych.

Treści merytoryczne: Całka nieoznaczona. Wybrane metody wyznaczania funkcji pierwotnych. Całka oznaczona Riemanna. Zastosowania. Całki niewłaściwe. Szeregi liczbowe i funkcyjne. Kryteria zbieżności szeregów liczbowych. Szeregi potęgowe. Wyznaczanie obszarów zbieżności. Różniczkowanie i całkowanie szeregów potęgowych. Szeregi Fouriera. Funkcje wielu zmiennych. Pochodne cząstkowe i pochodna kierunkowa, różniczka zupełna, ekstrema. Całki wielokrotne. Równania różniczkowe zwyczajne pierwszego rzędu. Równania o zmiennych rozdzielonych, liniowe i Bernoulliego. Równania rzędu 2 sprowadzalne do równań pierwszego rzędu i linowe o stałych współczynnikach. Układy równań różniczkowych liniowych. Transformata Laplace'a. ćwiczenia ściśle skorelowane z wykładem. Całka nieoznaczona. Wybrane metody wyznaczania funkcji pierwotnych. Całka oznaczona Riemanna. Zastosowania. Całki niewłaściwe. Szeregi liczbowe i funkcyjne. Kryteria zbieżności szeregów liczbowych. Szeregi potęgowe. Wyznaczanie obszarów zbieżności. Różniczkowanie i całkowanie szeregów potęgowych. Szeregi Fouriera. Funkcje wielu zmiennych. Pochodne cząstkowe i pochodna kierunkowa, różniczka zupełna, ekstrema. Całki wielokrotne. Równania różniczkowe zwyczajne pierwszego rzędu. Równania o zmiennych rozdzielonych, liniowe i Bernoulliego. Równania rzędu 2 sprowadzalne do równań pierwszego rzędu i linowe o stałych współczynnikach. Układy równań różniczkowych liniowych. Transformata Laplace'a.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wiedzę z zakresu matematyki właściwą dla studiowanego kierunku studiów przydatną do formułowania i rozwiązywania prostych zadań z zakresu studiowanego kierunku studiów.

Umiejętności (potrafi): wyszukiwać, analizować i wykorzystywać w praktyce informacje z różnych źródeł oraz opracowywania ich przy użyciu metod matematycznych ze szczególnym uwzględnieniem rachunku różniczkowego i całkowego funkcji jednej i wielu zmiennych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie, rozumienie znaczenie matematyki dla wszystkich innych dziedzin nauki.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

3. Fizyka

Cel kształcenia: Przekazanie podstawowej wiedzy z zakresu fizyki w celu zrozumienia procesów i zjawisk fizycznych zachodzących w przyrodzie i technice. Rozwijanie

samokształcenia poprzez umiejętność korzystania z różnych źródeł wiedzy. Nabycie umiejętności planowania i przeprowadzania eksperymentów fizycznych oraz opracowania wyników wykonanych pomiarów. Rozwijanie postaw służących pracy w zespole badawczym. Wyrobienie odpowiedzialności za wyniki prac zespołowych.

Treści merytoryczne: Oddziaływania w przyrodzie. Prawa dynamiki Newtona. Praca i energia. Siły bezwładności. Zasady zachowania. Ciężenie powszechne. Prawo powszechnej grawitacji. Dynamika bryły sztywnej; błąd symetryczny, precesja. Drgania i fale w ośrodkach sprężystych. Elementy kinetyczno-molekularnej teorii budowy materii. Podstawy termodynamiki. Elektrostatyka. Prąd elektryczny stały. Indukcja elektromagnetyczna, prądy zmienne. Drgania w obwodach elektrycznych: LC, RLC. Równania Maxwella. Optyka geometryczna. Dyspersja światła. Dualizm korpuskularno-falowy światła. Promieniowanie ciała doskonale czarnego. Natura falowo-korpuskularna światła - zjawiska. Oddziaływanie światła z materią. Zjawiska rozpraszania, absorpcji i fluorescencji. Zasada działania lasera. Fale materii de Broglia. Zasada nieoznaczoności Heisenberga. Model atomu Bohra i Schrödingera. Stacjonarne równanie falowe. Elementy fizyki jądrowej. Studenci wykonują 7 ćwiczeń z podanego zestawu, między innymi: wyznaczają parametry ruchu drgającego tłumionego; składają drgania podłużne i poprzeczne za pomocą oscyloskopu, określają parametry fal akustycznych; wyznaczają: moment bezwładności bryły sztywnej, współczynnik pochłaniania promieniowania gamma, zmianę entropii układu, wartość κ dla powietrza, cechują termoparę, wyznaczają współczynniki załamania ciał stałych i cieczy, rozkład natężenia promieniowania źródła w funkcji temperatury, mierzą widma absorpcji i oznaczają stężenia barwników w roztworach.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawową wiedzę teoretyczną i praktyczną z zakresu takich działów fizyki jak: kinematyka, dynamika ruchu postępowego i obrotowego, kinematyczno – molekularna teoria budowy materii, ruch drgający i falowy, elektryczność i magnetyzm, optyka geometryczna, oddziaływanie światła z materią, promieniowanie jonizujące.

Umiejętności (potrafi): planować i przeprowadzać eksperymenty, wyznaczać podstawowe wielkości fizyczne i ocenić ich dokładność; potrafi przedstawić wyniki pomiarów w formie werbalnej i graficznej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykazywania aktywnej postawy podczas przeprowadzania eksperymentu; potrafi kierować zespołem dwuosobowym w sposób zapewniający realizację zadania w założonym terminie.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia laboratoryjne.

4. Mechanika techniczna 1

Cel kształcenia: Zapoznanie studentów z częścią mechaniki zwanej statyką oraz nabycie przez nich umiejętności rozwiązywania zagadnień technicznych statycznie wyznaczalnych.

Treści merytoryczne: Pojęcia podstawowe: siła, rodzaje obciążeń, stopnie swobody, rodzaje więzów i ich reakcje, aksjomaty statyki, rzut siły na dowolną oś i osie układu współrzędnych, wypadkowa sił równoległych, moment siły względem punktu i osi, para sił i jej moment. Zbieżny i dowolny układ sił oraz redukcja i warunki równowagi tych układów sił. Tarcie ślizgowe, toczne i ciągnien. Metody rozwiązywania belek, łuków, ram i kratownic płaskich. Geometria mas: moment statyczny, środki ciężkości. Elementy statyki wykreślnej. Podstawowe operacje na wektorach. Stopnie swobody ich odbieranie, określanie reakcji w więzach. Redukcja zbieżnych i dowolnych układów sił. Wyznaczanie sił i reakcji w układach zbieżnych i dowolnych korzystając z warunki równowagi. Określanie sił tarcia i oporów toczenia. obliczanie reakcji podporowych belek, łuków, ram i kratownic płaskich; wyznaczanie sił wewnętrznych w kratownicach. Wyznaczanie położenia środków ciężkości brył i powierzchni.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe pojęcia, twierdzenia, założenia i zasady statyki oraz wykorzystywany w mechanice opis matematyczny, rodzaje obciążeń, typy elementów konstrukcji i sposoby zamocowań wraz z ich reakcjami. Zna sposoby redukcji i wyznaczania równowagi dowolnych układów sił i momentów oraz metody rozwiązań zagadnień inżynierskich z zakresu statyki.

Umiejętności (potrafi): stosować aparat matematyczny do opisu i rozwiązywania zagadnień ze statyki.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): odpowiedzialności za zagrożenia i skutki wynikających z błędnej analizy zagadnień inżynierskich w zakresie statyki.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

5. Mechanika techniczna 2

Cel kształcenia: Celem kształcenia jest uzyskanie przez studenta podstawowej wiedzy z zakresu kinematyki i dynamiki ruchu punktu, bryły sztywnej i mechanizmów. Celem przedmiotu jest opanowanie przez studentów technik rozwiązywania problemów technicznych z zakresu mechaniki ruchu.

Treści merytoryczne: Równania ruchu we współrzędnych kartezjańskich, prędkość, przyspieszenie, klasyfikacja ruchu punktu. Ruch we współ. naturalnych, równanie ruchu, przyspieszenie styczne i normalne. Ruch punktu po okręgu, definicje prędkości kątowej i przyspieszenia kątowego. Ruch punktu we współ. biegunowych i walcowych na płaszczyźnie. Kinematyka bryły sztywnej: więzy i stopnie swobody. Ruch postępowy i obrotowy bryły sztywnej. Prędkość kątowa i przyspieszenie kątowe jako wektory. Ruch płaski: interpretacje ruchu, prędkość, chwilowy środek prędkości, przyspieszenie. Ruch złożony: ruch względny i ruch unoszenia. Dynamika punktu: zasady Newtona, ruch prostoliniowy punktu materialnego. Siła bezwładności, zasada d'Alemberta. Praca siły, zasada pędu, zasada krętu, praca, energia, moc. Masowe momenty bezwładności, definicje. Energia potencjalna i kinetyczna, twierdzenie Koeniga. Ruch płaski ciała sztywnego: równania ruchu, pęd kręt, energia. Reakcje dynamiczne. Wyważenie statyczne i dynamiczne wirników. Wyznaczanie prędkości, przyspieszenia i toru na podstawie równań ruchu. Wyznaczanie równań ruchu na przykładach rzeczywistych obiektów. Prędkość i przyspieszenie. Przyspieszenie styczne i normalne. Kinematyka bryły sztywnej. Kinematyka ruchu płaskiego. Rozwiązywanie zadań: Wyznaczanie wartości kinematycznych elementów mechanizmów. Ruch złożony – ruch unoszenia i ruch względny. Dynamika punktu: zasady Newtona. Siła bezwładności, zasada d'Alemberta. Zasady zachowania dla punktu materialnego. Dynamika układu punktów materialnych. Obliczanie masowych momentów bezwładności. Zasada pędu, zasada krętu, praca dla układu punktów materialnych i bryły sztywnej. Energia potencjalna i kinetyczna, twierdzenie Koeniga. Ruch postępowy, obrotowy wokół stałej osi. Ruch płaski ciała sztywnego: równania ruchu, pęd kręt, energia.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wiedzę z zakresu kinematyki punktu i bryły sztywnej oraz dynamiki punktu i bryły sztywnej, metody, techniki, narzędzia i materiały stosowane przy rozwiązywaniu prostych zadań inżynierskich z zakresu kinematyki i dynamiki.

Umiejętności (potrafi): wykorzystać metody analityczne do formułowania i rozwiązywania zadań inżynierskich. Potrafi dokonać identyfikacji i sformułować specyfikację zadań inżynierskich o charakterze praktycznym, potrafi ocenić przydatność rutynowych metod i narzędzi służących do rozwiązania prostego zadania inżynierskiego z zakresu ruchu obiektów i mechanizmów.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): odpowiedzialności za zagrożenia i skutki wynikających z błędnej analizy zagadnień inżynierskich w zakresie kinematyki i dynamiki.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia

6. Wytrzymałość materiałów 1

Cel kształcenia: Przygotowanie przyszłego inżyniera do racjonalnego kształtowania elementów konstrukcyjnych maszyn i urządzeń.

Treści merytoryczne: Zadania i założenia wytrzymałości materiałów. Model materiału. Definicja naprężenia i odkształcenia. Prawo Hooke'a. Zasada Saint-Venanta, superpozycji i zeszywnienia. Warunek wytrzymałości i sztywności. Układy statycznie niewyznaczalne. Naprężenia termiczne i montażowe. Uogólnione prawo Hooke'a. Analiza naprężeń: 1-, 2- i 3-wymiarowy stan naprężenia. Koło naprężeń Mohra. Czyste ścinanie. Momenty bezwładności figur płaskich. Skręcanie prętów o przekroju kolistym. Moment graniczny. Pręt dowolnie obciążony. Wykresy sił wewnętrznych. Czyste symetryczne zginanie belki – naprężenia i odkształcenia. Metoda obciążeń wtórnych. Zginanie ukośne. Belka o równomiernej wytrzymałości. Przemieszczenia w belkach. Energia sprężysta w pręcie rozciągany. Naprężenia dynamiczne. Ciężna o małym zwisie. Sprężyny o małym skoku. Zginanie z rozciąganiem/ściskaniem. Zginanie belek z udziałem siły ścinającej. Analiza układów statycznie wyznaczalnych. Wyznaczanie sił normalnych i naprężeń w przekrojach prętów rozciąganych/ściskanych (wykresy). Warunki wytrzymałości i sztywności. Prawo Hooke'a. Obliczanie odkształceń i przemieszczeń w prętowych układach statycznie wyznaczalnych. Obliczenia wytrzymałościowe prętowych układów statycznie niewyznaczalnych. Naprężenia montażowe i termiczne. Uogólnione prawo Hooke'a. Liczba Poissona. Wyznaczanie naprężeń za pomocą koła Mohra w płaskim stanie naprężenia. Obliczanie momentów bezwładności figur płaskich. Skręcanie wałów o przekrojach kolistych. Wykresy sił wewnętrznych w belkach, ramach i łukach. Obliczanie naprężeń i przemieszczeń w zginanych belkach statycznie wyznaczalnych. Linia ugięcia belki.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): pojęcia, zasady i prawa wytrzymałości materiałów, rozumie znaczenie wytrzymałości i sztywności elementów konstrukcyjnych. Zna podstawowe metody stosowane w analizie wytrzymałościowej.

Umiejętności (potrafi): wyznaczać naprężenia i odkształcenia w prostych stanach obciążenia elementów maszyn, umie stosować warunki wytrzymałości i sztywności oraz wykonać podstawową analizę wytrzymałościową elementu konstrukcyjnego maszyny.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): prowadzenia świadomej działalności inżynierskiej oraz ciągłego doskonalenia swoich umiejętności.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia

7. Wytrzymałość materiałów 2

Cel kształcenia: Przygotowanie przyszłego inżyniera do racjonalnego kształtowania elementów konstrukcyjnych maszyn i urządzeń.

Treści merytoryczne: Hipotezy wytrzymałościowe: największego naprężenia normalnego, największego wydłużenia jednostkowego. Hipotezy Coulomba-Treski i Hubera-Misesa. Zginanie niesymetryczne. Środek sił poprzecznych. Wyboczenie prętów. Metody energetyczne. Twierdzenia: Bettiego, Maxwella, Castigliano i Menabrei. Zagadnienie Lamego. Cienkie sprężyste płyty prostokątne i koliste. Teoria błonowa powłok obrotowo-symetrycznych. Obliczanie naprężeń i przemieszczeń w belkach statycznie wyznaczalnych. Linia ugięcia belki. Metoda obciążeń wtórnych. Belki i ramy statycznie niewyznaczalne - metoda sił. Ścinanie techniczne – nity, sworznie i spoiny. Wyznaczanie naprężeń stycznych w belkach zginanych. Hipotezy wytrzymałościowe. Wyboczenie prętów. Zastosowanie twierdzeń: Castigliano i Menabrei. Zginanie cienkich płyt sprężystych. Zagadnienie Lamego. Badania twardości metali. Próby technologiczne metali. Próby udarności. Badanie belki o równomiernej wytrzymałości. Wyznaczanie położenia środka sił poprzecznych. Próba statyczna rozciągania. Próba statyczna ściskania. Próba statyczna ścinania. Próba statyczna zginania. Próba statyczna skręcania. Wyznaczanie wytrzymałości zmęczeniowej metali –

próba przyspieszona Lehra. Tensometria oporowa. Wyznaczanie siły krytycznej pręta ściskanego. Wyznaczanie naprężeń dynamicznych w belce.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): twierdzenia wytrzymałości materiałów, rozumie znaczenie stateczności i wytrzymałości elementów konstrukcyjnych, metody stosowane w analizie wytrzymałościowej.

Umiejętności (potrafi): wyznaczać przemieszczenia i naprężenia zredukowane w elementach maszyn, stosować warunki stateczności i wytrzymałości złożonej oraz umie wykonać analizę wytrzymałościową elementu konstrukcyjnego maszyny.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): pracy w zespole.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia, ćwiczenia laboratoryjne.

8. Teoria maszyn i mechanizmów

Cel kształcenia: Przygotowanie przyszłego inżyniera do racjonalnego kształtowania mechanizmów.

Treści merytoryczne: Struktura i klasyfikacja mechanizmów. Zasady syntezy mechanizmów. Ruchliwość. Kinematyka mechanizmów. Analiza i synteza mechanizmów krzywkowych. Komputerowa analiza mechanizmów. Mechanizmy zębate. Kinetostatyka mechanizmów; wyważanie; bilans energetyczny; sprawność mechaniczna. Zasady struktury i klasyfikacji mechanizmów; zasady syntezy mechanizmów, wyznaczanie ruchliwości. Wyznaczanie trajektorii, prędkości i przyspieszeń metodami ścisłymi, wykresy czasowe. Analiza i synteza mechanizmów krzywkowych. Analiza mechanizmów zębatach. Dynamika mechanizmów i maszyn: kinetostatyka mechanizmów. Wyważanie; bilans energetyczny; sprawność mechaniczna.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): typowe mechanizmy i istotę ich działania.

Umiejętności (potrafi): wyznaczać parametry kinematyczne mechanizmów.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): potrafi pracować w zespole.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

9. Metoda elementów skończonych

Cel kształcenia: Wyposażenie uczestnika w skuteczne narzędzie do wykonywania analiz inżynierskich.

Treści merytoryczne: Podstawowe pojęcia Metody Elementów Skończonych (MES). Zasada prac wirtualnych, zasada minimalnej energii potencjalnej. Element prętowy na płaszczyźnie. Funkcje kształtu, budowa macierzy sztywności elementu z wykorzystaniem zasady minimum energii potencjalnej. Wyznaczanie równoważnych obciążeń węzłowych. Typy elementów skończonych i ich zastosowanie. Element paraboliczny. Całkowanie numeryczne. Element belkowy. Macierz sztywności elementu belkowego, obciążenia węzłowe. Analiza zagadnień 2-wymiarowych – przepływ ciepła. Macierz sztywności elementu trójkątnego i wektor obciążeń cieplnych w zagadnieniach termicznych. Zbieżność MES, warunki zgodności i zupełności. Warunki brzegowe. Elementy izoparametryczne. Interfejs programu metody elementów skończonych. Etapy budowy modelu obliczeniowego analizowanego układu. Biblioteka elementów. Analiza belki wspornikowej z wykorzystaniem elementów belkowych. Elementy płaskie. Tworzenie układu elementów i ich agregacja. Wykorzystanie elementów bryłowych. Import geometrii, automatyczne generowanie siatki elementów. Rama przestrzenna/cienka płyta sprężysta (praca zaliczeniowa). Obrony prac zaliczeniowych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe pojęcia metody elementów skończonych, rozumie istotę działania metody elementów skończonych.

Umiejętności (potrafi): przygotować poprawny model dyskretny układu mechanicznego, przeprowadzić analizę wytrzymałościową układu metodą elementów skończonych i zinterpretować wyniki.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): świadomej i odpowiedzialnej działalności inżynierskiej.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia laboratoryjne.

Umiejętności (potrafi): określać warunki wystąpienia rezonansu i eliminować/ograniczać jego wpływ w układach mechanicznych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): świadomej i odpowiedzialnej działalności inżynierskiej, ograniczanie negatywnego wpływu drgań na środowisko.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia laboratoryjne.

10. Mechanika płynów

Cel kształcenia: Celem kształcenia jest przekazanie podstawowej wiedzy na temat zjawisk zachodzących podczas transportu lub przechowywania płynów a także wykształcenie umiejętności wykonania prostych pomiarów prowadzących do określenia wartości parametrów opisujących zjawiska.

Treści merytoryczne: Podstawowe pojęcia w mechanice płynów, podstawowe właściwości fizyczne płynów, ciśnienie, prawo Archimedesesa, pływalność, napór hydrostatyczny na ściany, prawo ciągłości przepływu, równanie Bernoulliego, straty przepływów, zjawiska nieustalone. Metody i narzędzia pomiarowe. Pomiary ciśnienia, prędkości i natężenia przepływu cieczy i gazów. Wyznaczanie profilu prędkości gazu w przewodzie kołowym. Badanie charakteru przepływu, liczba Reynold'sa. Badanie charakterystyki połączeń wentylatorów. Współpraca szeregową i równoległą wentylatorów. Wyznaczenie naporu hydrodynamicznego na ścianki nieruchome. Zastosowanie prawa Hagen-Poiseuilla. Wyznaczanie strat liniowych. Wyznaczanie współczynnika strat lokalnych. Badanie czasu opróżniania zbiornika.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe pojęcia i prawa odnoszące się do przepływów cieczy i gazów. Zna zakres stosowania poszczególnych praw w mechanice płynów, zna techniki pomiarowe przydatne podczas pracy z płynami.

Umiejętności (potrafi): wykonać pomiary podstawowych parametrów przepływu cieczy i gazów, ocenić pozyskane wyniki i wyciągnąć odpowiednie wnioski.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): pracy w zespole zajmującym się problematyką związaną ze zjawiskami zachodzącymi przy transporcie płynów, potrafi zorganizować pracę zespołu pomiarowego oraz koordynować analizę wyników.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia, ćwiczenia laboratoryjne.

11. Statystyczna eksploracja danych

Cel kształcenia: Zdobyć wiedzy i umiejętności w zakresie stosowania prawidłowych metod opracowania i analizowania wyników badań.

Treści merytoryczne: Wybrane zagadnienia z rachunku prawdopodobieństwa. Statystyka matematyczna – zastosowania. Populacja i próba. Badania kompletne i częściowe. Zmienne losowe, ich dystrybuanty i rozkłady. Statystyka opisowa: obliczanie parametrów, interpretacja i prezentacja wyników. Estymacja: estymatory punktowe oraz przedziały ufności dla średniej i wariancji. Testy zgodności z rozkładem normalnym. Weryfikacja hipotez statystycznych – testy parametryczne i nieparametryczne. Jednoczynnikowa analiza wariancji. Współczynnik korelacji liniowej. Regresja prostoliniowa. Rachunek prawdopodobieństwa – przykłady zadań rachunkowych. Badanie zgodności rozkładu empirycznego z rozkładem normalnym (test Chikwadrat, test Kołmogorowa) - przykłady Parametryczne testy istotności dla jednej wartości średniej - przykłady. Parametryczne testy istotności dla dwóch wartości średnich i prób niezależnych - przykłady. Parametryczne testy istotności dla dwóch wartości średnich i prób zależnych - przykłady. Testy dla jednego i dwóch wskaźników struktury - przykłady

Testy nieparametryczne dla dwóch prób niezależnych (testy np.: Manna-Whitneya, Walda-Wolfowitz). Testy nieparametryczne dla dwóch prób zależnych (testy np.: Wilcoxon, McNemara). Analiza wariancji – klasyfikacja jednoczynnikowa - przykład. Korelacja i regresja liniowa - przykład. Zastosowanie wybranego pakietu programów (np. Statistica, SPSS lub inny) do obliczeń statystycznych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): znaczenie wyznaczanych parametrów statystycznych i zagadnień dotyczących statystycznej weryfikacji hipotez.

Umiejętności (potrafi): dobrać właściwe metody statystycznego opracowania wyników badań oraz dokonać ich analizy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): inspirowania i organizowania uczenia się innych osób.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

III. GRUPA TREŚCI KIERUNKOWYCH

1. Geometria i grafika inżynierska 1

Cel kształcenia: Rozwijanie zmysłu wyobraźni przestrzennej niezbędnej dla każdego projektanta. Zdobycie umiejętności opracowywania i czytania dokumentacji technicznej.

Treści merytoryczne: Punkt na 3 rzutniach. Odwzorowanie prostej i płaszczyzny w rzutach Monge'a. Elementy przynależne, wspólne, równoległe i prostopadłe. Zastosowanie obrotów, kładów i transformacji. Wielościany i bryły obrotowe; rzuty, przekroje, przebicie prostą i rozwinięcia. Przenikanie wielościanów. Aksonometria. Podstawowe zasady rysunku technicznego. Wymiarowanie w rysunku technicznym. Rysowanie i wymiarowanie połączeń rozłącznych i nierozłącznych. Mikrogeometria powierzchni części maszyn. Tolerancje geometryczne. Pasowania w budowie maszyn. Schematy mechaniczne. Odwzorowanie punktu i prostej na trzech rzutniach, płaszczyzny w dwóch rzutach (rzuty Monge'a). Elementy przynależne, wspólne, równoległe i prostopadłe. Zastosowanie obrotów, kładów i transformacji. Wielościany i bryły obrotowe; rzuty, przekroje, przebicie prostą i rozwinięcia wielościanów. Aksonometria.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): jednoznacznie odtwarzanie trójwymiarowego elementu geometrycznego na płaszczyźnie rysunku, obowiązujące normy europejskie do rysowania i wymiarowania części maszyn i urządzeń technicznych.

Umiejętności (potrafi): w praktyce inżynierskiej używać metod rzutowania prostokątnego przestrzennych elementów geometrycznych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wyjaśniania zasady rysunku technicznego zgodnego z metodami stosowanymi w praktyce inżynierskiej.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia projektowe.

2. Geometria i grafika inżynierska 2

Cel kształcenia: Opanowanie najważniejszych zasad z zakresu rysunku technicznego. Zdobycie umiejętności opracowywania i czytania dokumentacji technicznej

Treści merytoryczne: Opracowanie szkicu wałka. Opracowanie szkicu tulei. Opracowanie szkicu odlewu. Opracowanie szkicu rysunku złożeniowego. Wykonanie rysunków technicznych na podstawie opracowanych szkiców (ręcznie i w programie AutoCAD). Ćwiczenie rzutowania graniastosłupów, walców, stożków i ich przekrojów.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): jednoznacznie odtwarzanie trójwymiarowych złożonych elementów i zespołów na płaszczyźnie rysunku z zachowaniem obowiązujących norm europejskich do rysowania i wymiarowania części maszyn i urządzeń technicznych.

Umiejętności (potrafi): w praktyce inżynierskiej używać metod rzutowania prostokątnego złożonych zespołów.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wyjaśniania zasady rysunku technicznego zgodnego z metodami stosowanymi w praktyce inżynierskiej.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia projektowe.

3. Tworzywa sztuczne i kompozyty

Cel kształcenia: Zapoznanie studentów z podstawami wiedzy z zakresu tworzyw polimerowych oraz ich przetwórstwa i zastosowań.

Treści merytoryczne: Właściwości i wytwarzanie polimerów, różnice pomiędzy polimerami a tworzywami polimerowymi, wady i zalety tworzyw polimerowych, podstawowe zastosowania. Zapoznanie z podstawowymi technikami badania właściwości tworzyw polimerowych i zasadami budowy form wtryskowych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): właściwości mechaniczne oraz metody wywarzania polimerów.

Umiejętności (potrafi): scharakteryzować podstawowe tworzywa polimerowe i ich zastosowania.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): świadomego korzystania z nowoczesnych materiałów inżynierskich z zachowaniem troski o środowisko naturalne.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia laboratoryjne.

4. Materiałoznawstwo i obróbka cieplna

Cel kształcenia: Poznanie właściwości głównych grup materiałów konstrukcyjnych. Nabycie umiejętności doboru materiału konstrukcyjnego do konkretnych zastosowań.

Treści merytoryczne: Materia i jej składniki. Materiały techniczne naturalne i inżynierskie – porównanie ich struktury, właściwości i zastosowania. Zasady doboru materiałów inżynierskich w budowie maszyn. Podstawy projektowania materiałowego. Źródła informacji o materiałach inżynierskich, ich własnościach i zastosowaniach. Umocnienie metali i stopów, przemiany fazowe, kształtowanie mikrostruktury i właściwości materiałów inżynierskich metodami technologicznymi. Warunki pracy i mechanizmy zużycia i dekohezji materiałów inżynierskich. Stale i odlewnicze stopy żelaza. Metale nieżelazne i ich stopy. Metody badania materiałów. Elementy komputerowej nauki o materiałach oraz komputerowego wspomaganie projektowania materiałowego oraz doboru materiałów. Normy, a dobór materiałów. Wprowadzenie, przepisy BHP, właściwości mechaniczne materiałów konstrukcyjnych. Modelowanie mikrostruktury stopów w procesie nagrzewania i chłodzenia. Analiza metalograficzna stali i staliw. Analiza metalograficzna surówek i żeliw. Analiza metalograficzna stopów metali nieżelaznych. Analiza metalograficzna stali stopowych i o specjalnych właściwościach. Analiza hartowności stopów metali. Obróbka cieplna stopów metali. Analiza metalograficzna stopów metali po obróbce cieplnej. Komputerowo wspomagany dobór materiałów. Podsumowanie, odrabianie i zaliczenie ćwiczeń laboratoryjnych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wiedzę z fizyki, obejmującą podstawy mechaniki, termodynamiki, optyki, elektryczności i magnetyzmu fizyki jądrowej, fizyki ciała stałego i elementy fizyki kwantowej, w tym wiedzę potrzebną do zrozumienia, opisu i wykorzystania zjawisk fizycznych przy projektowaniu wytwarzaniu i eksploatacji układów mechanicznych.

Umiejętności (potrafi): pozyskiwać informacje z literatury fachowej, baz danych i innych źródeł, także w języku obcym; potrafi integrować uzyskane informacje, dokonywać ich interpretacji, a także wyciągać wnioski oraz formułować i uzasadniać opinie.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie, potrafi inspirować i organizować proces uczenia się innych osób.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia laboratoryjne.

5. Technologia metali

Cel kształcenia: Przekazanie wiedzy z metod wytwarzania i przetwórstwa tworzyw konstrukcyjnych (metale, tworzywa sztuczne i kompozyty) na części maszyn, pojazdów i przedmiotów codziennego użytku, z uwzględnieniem zagadnień: metalurgii stali, żeliwa i metali nieżelaznych oraz metod ich odlewania, obróbki plastycznej, termicznego spajania metali, metalurgii proszków, technologii wytwarzania powłok ochronnych i napoin oraz technologii przyrostowych. Rozwinięcie zdolności doboru technologii wytwarzania do projektowanych części maszyn.

Treści merytoryczne: Przedmiot obejmuje procesy wytwarzania i kształtowania właściwości materiałów inżynierskich metodami metalurgicznymi, na drodze odlewania i obróbki plastycznej oraz technologii stosowanych w inżynierii powierzchni, metalurgii proszków i przy termicznym spajaniu metali. Wykłady obejmują wiadomości z podstawowych i innowacyjnych technologii wytwarzania metali w zakresie: metalurgii, odlewnictwa, obróbki plastycznej, obróbki cieplnej, metalurgii proszków, spajania, materiałów wielofunkcyjnych i wyrobów kompozytowych z udziałem metali oraz powłok ochronnych i napoin. Ćwiczenia obejmują zagadnienia związane z odlewnictwem i obróbką plastyczną. Studenci zapoznają się z oceną właściwości technologicznych mas formierskich i ciekłego metalu, wykonują formy i rdzenie jednorazowe. Ćwiczenia obejmują wykonywanie odlewów w formach nietrwałych i wielokrotnego użytku. W zakresie obróbki plastycznej studenci zapoznają się z metodami pomiaru podatności wybranych metali na odkształcenia plastyczne, technologiami wykrawania i kształtowania wytłoczek na zimno jak również z technologią ciągnięcia i wyciskania profili.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia związane z charakterystyką wyrobów hutniczych wykonanych metodą odlewania i obróbki plastycznej, zna podstawowe technologie wytwarzania.

Umiejętności (potrafi): rozwiązywać problemy doboru wybranych technik do projektowania części maszyn, opisać zjawiska zachodzące podczas wytopu metali, krzepnięcia odlewu, odkształceń plastycznych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): odpowiedzialności za prawidłowy dobór techniczno-ekonomiczny technologii.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia laboratoryjne.

6. Podstawy techniki i maszynoznawstwa

Cel kształcenia: Celem kształcenia jest opanowanie podstawowej terminologii technicznej i zapoznanie z ogólną budową, działaniem i podstawowymi parametrami technicznymi maszyn i urządzeń.

Treści merytoryczne: Podstawowa terminologia techniczna związana z maszynoznawstwem. Podstawowe parametry techniczne maszyn. Przeznaczenie, rodzaje i budowa maszyn oraz konstrukcji. Zespoły, podzespoły i elementy maszyn. Połączenia wykorzystywane w budowie maszyn i konstrukcjach. Silniki, obrabiarki, pompy, sprężarki, wentylatory, dźwignice, przenośniki itd.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): terminologię techniczną związaną z maszynoznawstwem, przeznaczenie, podstawowe parametry techniczne i ogólną budowę maszyn oraz rodzaje połączeń wykorzystywanych w ich budowie.

Umiejętności (potrafi): dokonać klasyfikacji maszyny i wyjaśnić ich przeznaczenie używając właściwej terminologii technicznej. Potrafi opisać ogólną budowę i zasadę działania maszyn, elementy tych maszyn i sposoby ich połączeń.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): świadomego udoskonalania maszyn i konstrukcji z zachowaniem zasad bezpieczeństwa oraz ochrony środowiska.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

7. Technologie spajania

Cel kształcenia: Zapoznanie studentów z podstawowymi procesami łączenia (spawanie, zgrzewanie i lutowanie), cięcia termicznego oraz nanoszenia powłok. Omawiane są zagadnienia przygotowania produkcji, zasady opracowania i kwalifikowania technologii spawania, organizacji i prowadzenia kontroli w spawalnictwie. Studenci poznają pojęcie wad i niezgodności spawalniczych (zgodnie z EN) oraz przyczyny ich powstawania. Studenci poznają spawanie z wykorzystaniem skoncentrowanych źródeł ciepła i urządzeń CNC.

Treści merytoryczne: BHP w spawalnictwie. Charakterystyka procesów spajania. Złącza, przygotowanie do spawania, pozycje spawania. Spawanie MMA. Łuk spawalniczy. Elektrody spawalnicze. Charakterystyka metod MIG, MAG TIG. Gazy osłonowe. Urządzenia spawalnicze. Spawanie zwarciove, kropłowe, natryskowe. Spawalność stali. Spawanie gazowe. Cięcie termiczne. Wykorzystanie skoncentrowanego źródła energii w procesach spawalniczych. Powstawanie naprężeń i odkształceń spawalniczych. Zgrzewanie, lutowanie, napawanie, natryskiwanie cieplne. Wytrzymałość złączy spawanych. Projektowania konstrukcji spawanych. Opracowanie WPS. Specyfika spawania stali węglowych, niskostopowych, nierdzewnych, stopów Cu i Al, żeliwa. Powstawanie wad spawalniczych. Kontrola w spawalnictwie. Badania nieniszczące i niszczące złączy spawanych. Spawanie skoncentrowanym źródłem energii (plazma, laser). Urządzenia CNC – automatyzacja i robotyzacja w spawalnictwie. Pojęcie złącza, rodzaje złączy, rodzaje spoin. Przygotowanie do spawania. Cykl cieplny, energia liniowa spawania. Materiały do spawania. Pozycje i metody spawania. Parametry i technika spawania MMA, TIG, MIG i MAG. Charakterystyka spawania. Gazy osłonowe. Spawalność. Sprzęt spawalniczy. Spawanie gazowe. Oprzyrządowanie do spawania gazowego. Płomień acetylenowo-tlenowy naprężenia spawalnicze. Prostowanie płomieniowe. Cięcie termiczne i strumieniem wody. Zgrzewanie i lutowanie. Spawalnicze metody nakładania powłok. Jakość w spawalnictwie. Uprawnienia spawaczy, kontrolerów spawalniczych, procedury WPS, kwalifikowanie technologii spawania. Przyczyny powstawania niezgodności spawalniczych. Wpływ na trwałość i niezawodność. Badania nieniszczące. Wykrywalność wad. Badania niszczące. Złącza próbne - rodzaje badań. Spawanie laserowe, plazmowe, hybrydowe. Automatyzacja procesów spawalniczych. Roboty spawalnicze. Wykorzystanie urządzeń CNC.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe pojęcia dotyczące spawania i procesów pokrewnych, rozumie zjawiska zachodzące podczas spajania materiałów.

Umiejętności (potrafi): znajdować informacje w literaturze, potrafi dobierać parametry spawania, materiały podstawowe i dodatkowe.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): pracy w zespole.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia laboratoryjne.

8. Obróbka skrawaniem i obrabiarki

Cel kształcenia: Nabycie podstawowej wiedzy i umiejętności z zakresu szeroko pojętej obróbki skrawaniem i obrabiarek z uwzględnieniem ich budowy, przeznaczenia oraz doboru parametrów obróbkowych.

Treści merytoryczne: Materiały stosowane na narzędzia skrawające. Geometria ostrza i warstwy skrawanej. Proces skrawania i zjawiska jemu towarzyszące. Podstawowe wiadomości o obrabiarkach, układy kinematyczne, mechanizmy i napędy. Toczenie i tokarki - charakterystyka procesu, klasyfikacje. Nacinanie gwintów zewnętrznych i wewnętrznych. Frezowanie i frezarki charakterystyka procesu, klasyfikacje. Nacinanie uzębień – charakterystyka metod, obrabiarek i narzędzi. Struganie, dłutowanie i przeciągnięcie - charakterystyka procesów, obrabiarki i narzędzia. Szlifowanie i obróbka wykańczająca - klasyfikacje, charakterystyka procesów, obrabiarki i narzędzia. Podstawy obróbki na

obrabiarkach CNC. Identyfikacja i analiza geometryczna narzędzi skrawających. Toczenie i tokarki. Wpływ parametrów technologicznych na chropowatość powierzchni przy toczeniu. Wpływ zarysu ostrza na chropowatość powierzchni przy toczeniu. Wpływ parametrów skrawania na temperaturę pracy ostrza narzędzia, sprawdzenie diagramu łamaczy wiórów dla wybranych płytek skrawających noży tokarskich składanych. Obróbka otworów. Frezowanie koła zębatego metodą kształtową z wykorzystaniem podzielnicy. Frezowanie rowków śrubowych z wykorzystaniem podzielnicy. Obróbka ścierna – szlifowanie. Podstawy obróbki na trójosiowej frezarce CNC. Sprawdzanie geometrycznej dokładności obrabiarki na przykładzie tokarki. Pomiar efektywnej prędkości obrotowej wrzeciona i efektywnego posuwu tokarki.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawową wiedzę z zakresu obróbki skrawaniem, obrabiarek i narzędzi skrawających.

Umiejętności (potrafi): dobrać rodzaj obróbki, obrabiarki i narzędzia z uwzględnieniem parametrów skrawania dla potrzeb kształtowania wyrobów w procesie produkcyjnym.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): pracy w zespole pod kątem przydzielonego zadania z zakresu technologii maszyn.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia laboratoryjne.

9. Metrologia warsztatowa

Cel kształcenia: Przekazanie wiedzy dotyczącej pomiarów wielkości geometrycznych, zapoznanie studentów z nowoczesnymi technikami pomiarów i obsługą przyrządów pomiarowych. Przygotowanie do wykorzystanie nowoczesnych metod i przyrządów metrologicznych stosowanych w praktyce przemysłowej.

Treści merytoryczne: Definicje podstawowych pojęć występujących w metrologii warsztatowej. Wielkości i jednostki miar (normy ISO). Międzynarodowy układ jednostek miar SI. Klasyfikacja przyrządów pomiarowych. Przyrządy pomiarowe suwmiarkowe i mikrometryczne, rodzaje, obsługa i zastosowanie. Wzorce w pomiarach różnych wielkości. Metodyka wykonywania pomiarów wielkości zewnętrznych, wewnętrznych, mieszanych i pośrednich. Wymiary nominalne i rzeczywiste. Tolerancja, oznaczanie wymiarów tolerowanych. Pomiary prostoliniowości, płaskości powierzchni, walcowości i równoległości. Przyrządy i metodyka pomiarów wielkości kątowych. Przyrządy i metodyka wykonywania pomiarów chropowatości i falistości powierzchni. Metody opisu chropowatości i falistości powierzchni. Przyrządy pomiarowe do kontroli różnych rodzajów gwintów. Przyrządy stosowane do pomiarów kół zębatych. Nowoczesne przyrządy i maszyny pomiarowe. Metody analizy wyników pomiarów wielkości mierzonych. Szkolenie BHP. Wprowadzenie do zajęć z przedmiotu metrologia warsztatowa. Ogólne zasady posługiwanie się przyrządami kontrolno - pomiarowymi. Suwmiarkowe przyrządy pomiarowe - budowa, kontrola, regulacja i zasady wykonywania pomiarów. Zastosowanie poszczególnych przyrządów pomiarowych do wykonywania pomiarów zewnętrznych, wewnętrznych i mieszanych. Wzorce długości, płytki wzorcowe. Pomiarowe przyrządy mikrometryczne i czujniki - budowa, kontrola, regulacja i zasady wykonywania pomiarów. Pomiary wielkości wewnętrznych i zewnętrznych przyrządami suwmiarkowymi i mikrometrycznymi. Pomiary pośrednie za pomocą optometrów. Przyrządy i pomiary wielkości kątowych. Wzorce końcowe kąta. Poziomice. Kontrola chropowatości i falistości powierzchni. Pomiary odchyłek kształtu i położenia. Pomiary prostoliniowości, płaskości i walcowości. Pomiary gwintów. Pomiary kół zębatych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wiedzę w zakresie metrologii warsztatowej, zna metody pomiaru podstawowych wielkości charakterystycznych dla budowy maszyn oraz metodykę planowania pomiarów i analizy wyników.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się aparaturą pomiarową i metodami szacowania błędów pomiaru oraz dokonać identyfikacji i sformułować specyfikę prostych zadań inżynierskich o charakterze praktycznym, charakterystycznych dla porozumiewania się przy użyciu różnych technik w środowisku zawodowym oraz w innych środowiskach. Potrafi ocenić przydatność rutynowych metod i narzędzi służących do rozwiązania prostego zadania inżynierskiego o charakterze praktycznym, związanego z pomiarami warsztatowymi oraz wybrać i zastosować właściwą metodę i narzędzia

Kompetencje społeczne (jest gotów do): odpowiedzialności za podejmowane decyzje, ma świadomość ważności i rozumie pozatechniczne aspekty i skutki działalności inżynierskiej.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia laboratoryjne.

10. Zarządzanie środowiskiem i ekologia

Cel kształcenia: Celem zajęć jest dostarczenie podstawowej wiedzy z zakresu ochrony środowiska, ze szczególnym uwzględnieniem zagrożeń spowodowanych eksploatacją środków transportu. Przedmiot zapoznaje studenta z metodami i technologiami zmniejszającymi negatywne skutki zanieczyszczeń. Student poznaje nowoczesne metody diagnostyczne służące do detekcji i analizy ilościowej zanieczyszczeń. Zadaniem przedmiotu jest także przybliżenie studentowi podstawowych uregulowań prawnych z zakresu ochrony środowiska.

Treści merytoryczne: Podstawowe zagrożenia dla środowiska naturalnego. Organizacja ochrony środowiska w Polsce i aspekty prawne ochrony środowiska. Emisja zanieczyszczeń do powietrza i metody ich detekcji. Skażenie środowiska płynami ropopochodnymi. Systemy zarządzania odpadami. Metody utylizacji polimerów. Zanieczyszczenie hałasem i sposoby jego redukcji. Zapoznanie studentów z technologią i stanowiskiem pirolizy plazmowej odpadów polimerowych. Pomiar emisji zanieczyszczeń emitowanych przez pojazdy mechaniczne. Funkcjonowanie systemów selektywnej zbiórki odpadów. Wycieczka do Olsztyńskiego Zakładu Komunalnego. Pomiary hałasu. Wykonanie mapy hałasu pojazdu mechanicznego.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wiedzę dotyczącą uregulowań prawnych, uprawnień służb kontrolnych, technologie utylizacji odpadów oraz technikami detekcji zanieczyszczeń emitowanych do środowiska.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się aparaturą mierzącą podstawowe emisje, potrafi dobrać optymalną metodę utylizacji odpadów.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): zastosowania posiadanej wiedzy na temat detekcji zanieczyszczeń oraz przeciwdziałaniu ewentualnym zanieczyszczeniom środowiska.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

11. Environment management and ecology

Cel kształcenia: A purpose of the classes is to deliver the basic knowledge in matters of environmental protection, with special regard to threats caused by operation of means of transportation. The subject familiarizes students with methods and technologies decreasing the negative consequences of pollution. Students learn advanced diagnostic methods used for detection and quantitative analysis of pollutions. The purpose of the subject also is to know the fundamental regulations and laws within environmental protection.

Treści merytoryczne: Basic threats for natural environment. System of environmental protection in Poland; legal aspects of environmental protection in Poland. Pollution emission to air and methods of its detection. Petroleum-derived fluids contamination. Waste management systems. Methods of polymers utilization. Noise pollution and methods to minimize its results. Having known students with technology and plasma pyrolysis test-stand of polymer waste. Pollution emission measurement produced by vehicles. Functioning of

wastes segregated collection systems. Study visit to a sorting center in Olsztyn. Noise measurements. Doing the noise map of a vehicle.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wiedzę dotyczącą uregulowań prawnych, uprawnień służb kontrolnych, technologie utylizacji odpadów oraz technikami detekcji zanieczyszczeń emitowanych do środowiska.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się aparaturą mierzącą podstawowe emisje, potrafi dobrać optymalną metodę utylizacji odpadów.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): zastosowania posiadanej wiedzy na temat detekcji zanieczyszczeń oraz przeciwdziałaniu ewentualnym zanieczyszczeniom środowiska.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

12. Komputerowe wspomaganie projektowania 1

Cel kształcenia: Znajomość technik CAD/CAE/ETO i możliwości istniejących systemów CAD/CAE/ETO. Umiejętność modelowania geometrycznego 2D i 3D; umiejętność wykonywania dokumentacji konstrukcyjnej 2D, 3D i multimedialnej; umiejętność wyboru właściwych technik i narzędzi do rozwiązania zadania konstrukcyjnego; umiejętność śledzenia zmian i adaptacji do zmian w dziedzinie technik i narzędzi CAD/CAE/ETO. Zdolność swobodnego posługiwania się narzędziami i technikami CAD/CAE.

Treści merytoryczne: Struktura pojęć: CAD, CAM, CAE, CIM, CE, ETO; typowy przebieg procesu CAD; budowa systemów CAD; aspekty ekonomiczno-organizacyjne CAD, klasyfikacja i możliwości systemów CAD/CAE; zapis konstrukcji; komputerowy zapis konstrukcji; przegląd komputerowych technik projektowania; tendencje rozwojowe systemów CAD/CAE; projektowanie zespołów i części za pomocą nieparametrycznych i parametrycznych systemów CAD/CAE; wymiana danych pomiędzy systemami CAD/CAE. Narzędzia i techniki CAD: projektowanie detali i zespołów za pomocą parametrycznego systemu CAD/CAE 2D i 3D, wykonywanie dokumentacji konstrukcyjnej za pomocą systemu CAD; hierarchiczne modelowanie powierzchniowe i bryłowe; modelowanie swobodne; integracja systemów CAD/CAE; wymiana danych pomiędzy systemami CAD.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): techniki CAD/CAE/ETO oraz ich możliwości wykorzystania do projektowania części maszyn.

Umiejętności (potrafi): wykonywać model 2D i 3D zespołów i części, ma umiejętność wykonywania dokumentacji konstrukcyjnej 2D, 3D i multimedialnej. Posiada umiejętność wyboru właściwych technik i narzędzi do rozwiązania zadania konstrukcyjnego.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): swobodnego posługiwania się narzędziami i technikami CAD/CAE/ETO podczas studiowania przedmiotów o charakterze konstrukcyjno-technologicznym.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia laboratoryjne.

13. Elektrotechnika

Cel kształcenia: WYROBIENIE PRAWDLIWYCH NAWYKÓW ZWIĄZANYCH Z ANALIZĄ I PROJEKTOWANIEM OBWODÓW ELEKTRYCZNYCH. Nabycie wiadomości niezbędnych do bezpiecznej eksploatacji systemów z obwodami elektrycznymi.

Treści merytoryczne: Charakterystyka podstawowych wielkości fizycznych: prąd, napięcie, energia, moc, pole elektryczne i magnetyczne itp. Zakres i podział elektrotechniki. Metody analizy obwodów elektrycznych prądu stałego. Metody analizy obwodów elektrycznych prądu przemiennego. Istota zjawiska rezonansu. Rezonans napięć oraz rezonans prądów. Układy trójfazowe. Zagadnienie kompensacji mocy biernej. Zjawisko indukcji wzajemnej. Stany nieustalone i konsekwencje z nich wynikające. Przykład analizy rzeczywistego układu lub maszyny elektrycznej. Zasady BHP w laboratorium. Pomiar rezystancji. Prawo Ohma dla prądu stałego. Pomiary w obwodach prądu przemiennego. Pomiary mocy i energii czynnej

w obwodach jednofazowych. Pomiary mocy i energii w obwodach trójfazowych. Łączenie, rozruch, właściwości silników asynchronicznych klatkowych. Układy połączeń obwodów trójfazowych. Stany nieustalone w obwodach RLC. Badanie zabezpieczeń od skutków zwarć i przeciążeń.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): formułować i rozwiązywać proste zadania z zakresu prądu stałego i przemiennego.

Umiejętności (potrafi): przeprowadzić proste eksperymenty, identyfikować i przeciwdziałać podstawowym zagrożeniom a także potrafi samodzielnie rozwiązywać podstawowe problemy wymagające zapewnienia bezpieczeństwa w środowisku pracy z obwodami elektrycznymi.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): postępowania zgodnie z zasadami etyki przy rozwiązywaniu problemów z zakresu elektrotechniki.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia, ćwiczenia laboratoryjne.

14. Technologia maszyn

Cel kształcenia: Przygotowanie do samodzielnego opracowywania procesów technologicznych części maszyn i urządzeń.

Treści merytoryczne: Pojęcia podstawowe w technologii maszyn, elementy procesu technologicznego; typy produkcji i ich charakterystyka; technologiczność konstrukcji; półfabrykaty i ich przygotowanie do obróbki; naddatki na obróbkę; bazy w technologii maszyn; normowanie czasu pracy. Dobór narzędzi i warunków obróbki w procesie technologicznym. Projektowanie procesów technologicznych wybranych części maszyn - zakres, struktura projektu, dokumentacja technologiczna. Uchwyty obróbkowe - rodzaje, celowość stosowania, zasady projektowania. Wybrane zagadnienia z montażu maszyn i urządzeń. Ocena wpływu sztywności i sposobu mocowania elementów toczonych na ich dokładność wymiarowo-kształtową. Wybrane zagadnienia z projektowania i realizacji operacji obróbkowych na przykładzie frezowania. Wyznaczanie technicznej normy czasu pracy w technologii budowy maszyn metodą badawczo-pomiarową i analityczno-obliczeniową. Podstawy programowania operacji technologicznych na obrabiarki CNC.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wiedzę z zakresu technologii obróbki ubytkowej oraz projektowania procesów technologicznych części maszyn.

Umiejętności (potrafi): opracować proces technologiczny wykonania typowych części maszyn. Potrafi zidentyfikować podstawowe maszyny w ciągu technologicznym procesu wytwarzania typowych części maszyn, dobrać narzędzia i urządzenia do podstawowych procesów technologicznych wytwarzania części maszyn.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): pracy w zespole i realizacji przydzielonego zadania z zakresu technologii maszyn.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia laboratoryjne.

15. Systemy pomiarowe

Cel kształcenia: Opanowanie przez inżynierów rachunku niepewności pomiarowych (dla mierników analogowych i cyfrowych oraz przenoszenie niepewności). Zrozumienie zasad podłączania mierników do komputera (wybór portu, parametrów transmisji, itp.). Umiejętność budowy prostych systemów pomiarowych (pomiar, obróbka i archiwizacja uzyskanych wyników pomiarów w komputerze).

Treści merytoryczne: Podstawowe pojęcia teorii pomiarów i metrologii. Podział błędów pomiarowych. Niepewność pomiaru i błąd pomiaru. Błędy bezwzględne i względne pomiaru miernikami analogowymi i elektronicznymi. Analiza niepewności typu A i B. Rachunek błędów przypadkowych i grubych. Analiza błędów systematycznych – metody i mierników. Podstawy fizyczne zasady działania i budowa mierników analogowych. Budowa i zasada działania mierników elektronicznych (cyfrowych). Przetwarzanie i rejestracja sygnałów

analogowych i cyfrowych. Przetworniki pomiarowe. Systemy pomiarowe z wykorzystaniem komputerów klasy PC i innych metod archiwizacji danych. Standardy i protokoły komunikacji danych (RS 232, USB, ethernet itp.) Zasady BHP przy pracy z prądem elektrycznym. Pierwsza pomoc w przypadku porażenia prądem elektrycznym. Pomiary podstawowych wielkości elektrycznych: prądu, napięcia, mocy, rezystancji w obwodach prądu stałego i przemiennego. Obliczanie błędów bezwzględnych i względnych pomiaru. Przenoszenie niepewności pomiarowych. Zdejmowanie charakterystyk statycznych. Analiza matematyczna uzyskanych wyników: interpolacja, ekstrapolacja i aproksymacja. Analiza błędów systematycznych i przypadkowych. Przedział ufności. Rozkład t-studenta. Tworzenie prostej aplikacji w VisalBasic'u umożliwiającej podłączenie i odczytanie pomiaru z miernika elektronicznego na komputerze. LabView – proste aplikacje pomiarowe – podłączanie miernika do komputera, archiwizacja i działania na uzyskanych wynikach pomiarów. Pomiary wielkości nieelektrycznych metodami elektrycznymi.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe pojęcia i opis matematyczny wykorzystywany w analizie niepewności pomiarowych, rozróżnia różne typy interfejsów i transmisji wykorzystywanych w informatyce i systemach pomiarowych oraz charakteryzujące je parametry oraz dysponuje aktualną wiedzą na temat zastosowaniach systemów pomiarowych w praktyce inżynierskiej.

Umiejętności (potrafi): wykonać prosty układ pomiarowy podłączony z systemem komputerowym (identyfikuje problemy związane z podłączeniem miernika z komputerem), potrafi zaprojektować, połączyć i użytkować prosty system pomiarowy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): pracy w grupie, rozumie potrzebę uczenia się i doskonalenia przez całe życie.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia laboratoryjne.

16. Komputerowe wspomaganie wytwarzania 1

Cel kształcenia: Przekazanie wiedzy dotyczącej programowania maszyn numerycznych. Przygotowanie do wykorzystania nowoczesnych obrabiarek CNC stosowanych w przemyśle.

Treści merytoryczne: Techniki komputerowe CAx. Rozwój systemu CIM. System CAM przemysłowo-dydaktyczny – program ZERO-OSN. Obrabiarki NC i CNC – definicje, konstrukcja, cechy charakterystyczne. Wybrane odmiany konstrukcyjne tokarek CNC. Podział obrabiarek sterowanych numerycznie ze względu na układ sterowania i liczbę sterowanych osi posuwowych. Istotne parametry techniczne i użytkowe obrabiarek numerycznych. Definicja i cechy charakterystyczne centrum obróbkowego. Przykłady procesów technologicznych realizowanych na obrabiarkach CNC. Podstawy programowania NC – kod maszynowy, budowa programu NC. Funkcje sterownicze przygotowawcze, pomocnicze i maszynowe. Funkcje modalne. Funkcje ważne tylko w bloku. Przestrzeń robocza obrabiarki CNC – punkty charakterystyczne, układy współrzędnych obrabiarki i przedmiotu obrabianego. Podstawowe zasady tworzenia układu współrzędnych związanych z obrabiarką CNC oraz innych układów związanych np. z przedmiotem obrabianym i narzędziem. Program ZERO-OSN – system przemysłowo-dydaktyczny do prezentacji tematyki związanej z obróbką skrawaniem na obrabiarkach sterowanych numerycznie oraz nauki programowania OSN na przykładzie tokarek sterowanych numerycznie. Programowanie obróbki wałka na tokarce CNC w programie ZERO-OSN. Programowanie i modyfikacja kodu maszynowego obróbki wałka na tokarce CNC w programie ZERO-OSN. Budowa i działanie obrabiarki CNC na przykładzie dydaktycznego stanowiska z obrabiarką numeryczną. Analiza, edycja oraz uruchamianie kodu maszynowego na przemysłowej obrabiarence CNC. Obróbka elementu na obrabiarence numerycznej wg wygenerowanego na zajęciach kodu maszynowego. Obrabiarki numeryczne do obróbki elektroerozyjnej i prac spawalniczych. Kolokwium zaliczeniowe.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe pojęcia oraz ma uporządkowaną, podbudowaną teoretycznie wiedzę dotyczącą obrabiarek numerycznych. Ma podstawową wiedzę o trendach rozwojowych w budowie nowoczesnych obrabiarek numerycznych.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się metodami komputerowymi przy rozwiązywaniu zadań inżynierskich z zakresu wytwarzania części maszyn.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): współdziałania i pracy w zespole.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia laboratoryjne.

17. Podstawy konstrukcji maszyn 1

Cel kształcenia: Celem kształcenia jest wypracowanie u studenta umiejętności samodzielnego rozwiązywania problemów projektowo-konstrukcyjnych oraz zdobycie niezbędnej do tego typu działań wiedzy, umiejętności i kompetencji społecznych

Treści merytoryczne: Elementy metodyki konstruowania maszyn. Zagadnienia łączenia elementów maszyn. Połączenia rozłączne i nierozłączne maszyn. Naprężenia i obliczenia wytrzymałościowe połączeń. Dobór cech konstrukcyjnych połączeń wału z piastą. Projektowanie i obliczanie osi i wałów. Sprzęgła rozłączne i nierozłączne. Jeden projekt z zakresu połączeń rozłącznych i nierozłącznych, mechanizmów śrubowych. Zakres opracowania projektu obejmuje: opracowanie założeń konstrukcyjnych, opracowanie koncepcyjne wytworu, wybór optymalnej koncepcji i dobór cech konstrukcyjnych wytworu, rysunek złożeniowy i rysunki detali wskazanych przez prowadzącego ćwiczenie, obliczenia i opis techniczny wytworu.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): budowę i zasadę działania maszyn i urządzeń oraz ich podzespołów, rozumie podstawowe algorytmy wykorzystywane w obliczeniach konstrukcyjnych, dysponuje aktualną wiedzą na temat konstruowania maszyn.

Umiejętności (potrafi): opracować założenia projektowo-konstrukcyjne, potrafi dokonać doboru modeli obliczeniowych oraz znaleźć optymalne rozwiązanie projektowanego elementu maszyny, posiada umiejętność wykonywania analiz wytrzymałościowych elementów maszyn.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): samodzielnie prowadzić prace projektowo-konstrukcyjne.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia projektowe.

18. Podstawy konstrukcji maszyn 2

Cel kształcenia: Celem kształcenia jest wypracowanie u studenta umiejętności samodzielnego rozwiązywania problemów projektowo-konstrukcyjnych oraz zdobycie niezbędnej do tego typu działań wiedzy, umiejętności i kompetencji społecznych.

Treści merytoryczne: Trybologia i łożyskowanie. Teoria zazębienia, wskaźnik przyporu, korekcja uzębienia i zazębienia. Przekładnie walcowe o zębach prostych i śrubowych. Przekładnie planetarne, stożkowe i ślimakowe. Stan obciążenia przekładni. Przekładnie pasowe, cierne i łańcuchowe. Współczesne narzędzia oceny stanu maszyn i obiektów. Nowoczesne metody analizy stanu dynamicznego maszyn. Systemy mechatroniczne w budowie maszyn. Jeden projekt z zakresu łożyskowania wałów, sprzęgieł, hamulców, itp. Zakres opracowania projektu obejmuje: opracowanie założeń konstrukcyjnych, opracowanie koncepcyjne wytworu, wybór optymalnej koncepcji i dobór cech konstrukcyjnych wytworu, rysunek złożeniowy i rysunki detali wskazanych przez prowadzącego ćwiczenie, obliczenia, analizy wytrzymałościowe i opis techniczny wytworu.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): budowę i zasadę działania maszyn i urządzeń oraz ich podzespołów, posiada wiedzę na temat korelacji poszczególnych elementów maszyn oraz ich kojarzenia w gotowe podzespoły..

Umiejętności (potrafi): formułować założenia, dobierać modele obliczeniowe oraz poszukiwać optymalnych rozwiązań przy konstruowaniu maszyn i urządzeń. Potrafi prowadzić analizy wytrzymałościowe elementów maszyn.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): samodzielnego prowadzenia prace projektowo-konstrukcyjne.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia projektowe.

19. Podstawy konstrukcji maszyn 3

Cel kształcenia: Celem kształcenia jest wypracowanie u studenta umiejętności samodzielnego rozwiązywania problemów projektowo-konstrukcyjnych oraz zdobycie niezbędnej do tego typu działań wiedzy, umiejętności i kompetencji społecznych. W czasie ćwiczeń laboratoryjnych do prowadzenia badań doświadczalnych i analizy otrzymanych wyników.

Treści merytoryczne: Jeden projekt z zakresu konstrukcji z układem napędowy wyposażonym w przekładnię zębatą itp. – projekt realizowany w zespołach projektowych. Zakres opracowania projektu obejmuje: opracowanie założeń, konstrukcyjnych do budowy obiektów technicznych, opracowanie koncepcyjne wytworu ogólnych i cząstkowych, wybór optymalnej koncepcji i dobór cech konstrukcyjnych wytworu i elementów składowych, szkic techniczny konstrukcji, rysunki złożeniowe układu napędowego i projektowanej przekładni oraz rysunki, detali wskazanych przez prowadzącego ćwiczenie, obliczenia i analizy wytrzymałościowe z wykorzystaniem systemów CAE, opis techniczny wytworu, prezentacja projektu. Ćwiczenia laboratoryjne obejmują: badania elementów i zespołów maszyn na stanowiskach laboratoryjnych

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): budowę i zasadę działania maszyn i urządzeń oraz ich podzespołów, wiedzę potrzebną do projektowania złożonych konstrukcji oraz maszyn oraz prowadzenia badań laboratoryjnych, sposobów opracowywania oraz interpretacji otrzymanych wyników badań.

Umiejętności (potrafi): formułować założenia, dobierać modele obliczeniowe przy konstruowaniu maszyn i urządzeń. Posiada umiejętność przeprowadzania analiz inżynierskich z wykorzystaniem systemów CAD/CAE, posiada umiejętność przeprowadzania badań eksperymentalnych i analiz numerycznych zespołów maszynowych oraz oceny wyników tych badań.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): samodzielnego i zespołowego prowadzenia prac projektowo-konstrukcyjne i doświadczalnych.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia projektowe, ćwiczenia laboratoryjne.

20. Termodynamika techniczna

Cel kształcenia: Zapoznanie z podstawowymi teoriami oraz technikami obliczeniowymi stosowanymi w termodynamice technicznej. Eksperymentalne potwierdzenie podstawowych praw, zjawisk i zależności, występujące w termodynamice technicznej.

Treści merytoryczne: Wprowadzenie, praca i ciepło, Zasada Zachowania Energii, gazy doskonałe i gazy rzeczywiste, przemiany gazów doskonałych, Druga Zasada Termodynamiki, obiegi termodynamiczne, przemiany fazowe wody, para wodna i jej przemiany, wymiana ciepła, paliwa i spalanie. Ćwiczenia audytoryjne - Rozwiązywanie prostych zadań z zakresu termodynamiki i zjawisk cieplnych. Ćwiczenia laboratoryjne - Demonstracja i analiza wybranych zagadnień z zakresu termodynamiki i zjawisk cieplnych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawową wiedzę ogólną z zakresu termodynamiki.

Umiejętności (potrafi): korzystać z odpowiednich źródeł w celu uzyskania informacji technicznych, opracowania ich i właściwego zinterpretowania. Potrafi planować i przeprowadzać eksperymenty oraz wnioskować na podstawie uzyskanych wyników.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie, współpracy w grupie w celu realizacji powierzonych zadań.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia projektowe, ćwiczenia laboratoryjne.

21. Elektronika

Cel kształcenia: Zdobycie podstaw wiedzy o działaniu i projektowaniu urządzeń elektronicznych.

Treści merytoryczne: Podstawy algebry Boole'a, funkcje boolowskie, metody minimalizacji funkcji. Układy kombinacyjne. Podstawowe sekwencyjne układy logiczne. Generatory i generatory funkcji logicznych. Wzmacniacze operacyjne. Układy zasilające. Podstawowe układy arytmetyczne analogowe i cyfrowe. Projektowanie koderów i dekoderów. Zasilanie układów elektronicznych. Budowa zasilacza: transformator, prostownik, filtracja, stabilizacja. Generacja sygnałów elektrycznych. Multiwibrator jako generator sygnału prostokątnego. Identyfikacja elementów elektronicznych. Budowa układów prototypowych na płytkach stykowych. Wzmacniacze operacyjne i ich podstawowe parametry. Idealny wzmacniacz operacyjny. Podstawowe układy z wzmacniaczem operacyjnym: wzmacniacz odwracający i nieodwracający fazy, wtórnik napięciowy, układ całkujący i różniczkujący, filtry aktywne. Pojęcia pasma przepustowego i zjawiska przesterowania. Metody komputerowej symulacji układów. Układy cyfrowe. Prototypowanie z wykorzystaniem układów FPGA. Synteza układów kombinacyjnych. Projektowanie liczników asynchronicznych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe pojęcia i opis matematyczny wykorzystywany przy projektowaniu cyfrowych i analogowych układów elektronicznych, algorytmy wykorzystywane w komputerowym projektowaniu układów elektronicznych

Umiejętności (potrafi): zbudować prostą aplikację wykorzystującą układy elektroniczne w zastosowaniu do budowy maszyn, umie wykonać dokumentację projektu technicznego z zakresu analogowych i cyfrowych układów elektronicznych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): pracy w grupie, rozumie potrzebę uczenia się przez całe życie.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia laboratoryjne.

22. Komputerowe wspomaganie projektowania 2

Cel kształcenia: Poznanie możliwości projektowania maszyn i konstrukcji z zastosowaniem parametrycznego trójwymiarowego programu typu CAD.

Treści merytoryczne: Istota parametrycznego trójwymiarowego projektowania maszyn i konstrukcji. Projektowanie części i złożeń. Podstawy projektowania części blaszanych i konstrukcji spawanych. Tworzenie dokumentacji technicznej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wiedzę z zakresu projektowania z zastosowaniem programu do projektowania trójwymiarowego.

Umiejętności (potrafi): zastosować oprogramowanie wspomagające projektowanie do tworzenia projektu.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): dalszego rozwoju w zakresie projektowania wspomaganego komputerowo.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia komputerowe.

23. Napęd i sterowanie hydrauliczne i pneumatyczne

Cel kształcenia: Celem kształcenia jest przedstawienie studentom teoretycznych podstaw oraz elementów konstrukcyjnych układów napędów hydraulicznych i pneumatycznych. Celem ćwiczeń laboratoryjnych jest nabycie przez studentów praktycznych umiejętności konstruowania i oceny układów hydraulicznych i pneumatycznych oraz układów sterowania.

Treści merytoryczne: Podstawowe pojęcia i definicje. Podstawowe elementy układu sterowania. Rola układów hydraulicznych w technice. Zasada działania i podstawowe

parametry robocze hydrostatycznego układu hydraulicznego. Straty mocy w układach hydraulicznych. Pompy hydrauliczne. Akumulatory hydrauliczne. Odbiorniki hydrauliczne. Elementy sterujące i metody sterowania. Elementy sterujące – zawory. Metody sterowania napędem hydrostatycznym. Połączenia i uszczelnienia urządzeń hydraulicznych. Ciecze robocze. Połączenia i uszczelnienia urządzeń hydraulicznych. Własności cieczy roboczych. Powietrze w układzie hydraulicznym. Przekładnie hydrauliczne. Przekładnie hydrostatyczne. Napęd hydrokinetyczny. Podstawy napędów i sterowania pneumatycznego. Podstawowe wiadomości. Wytwarzanie sprężonego powietrza. Bezdotykowe człony wejściowe. Przykłady zastosowania układów hydraulicznych. Urządzenia hydrauliczne i pneumatyczne w pojazdach samochodowych i maszynach rolniczych. Przykłady charakterystyk urządzeń hydraulicznych. Przedstawienie budowy wybranych pomp, silników hydraulicznych i rozdzielaczy. Podstawowe zasady konstruowania układów hydraulicznych. Budowa schematów układów hydraulicznych i pneumatycznych z zastosowaniem symulacji komputerowej. Wykrywanie błędów układów, modyfikacja układów w celu wyeliminowania błędów. Podstawowe obliczenia układów hydraulicznych. Obliczenia prędkości ruchu siłowników i strat ciśnienia z wykorzystaniem charakterystyk zaworów. Sterowanie prędkością ruchu metodą dławienia i metodą upustu. Rozpoznanie budowy rzeczywistego układu hydraulicznego. Podstawy sterowania elektrycznego w układach hydraulicznych. Projektowanie i budowa elektrycznego układu sterowania. Montaż układów pneumatycznych na podstawie schematów. Podstawy projektowania układów pneumatycznych. Przykłady zastosowania układów hydraulicznych. Projektowanie układów sterowania w układach hydraulicznych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): szczegółową wiedzę związaną z budową i funkcjonowaniem urządzeń i układów hydraulicznych i pneumatycznych, układów automatycznego sterowania w maszynach i urządzeniach z napędem hydraulicznym i pneumatycznym.

Umiejętności (potrafi): planować i budować podstawowe układy hydrauliczne i pneumatyczne, wykorzystywać metody symulacyjne do projektowania i oceny układów hydraulicznych i pneumatycznych oraz układów sterowania. Potrafi dokonać analizy funkcjonowania istniejących układów hydraulicznych i pneumatycznych oraz przedstawić, metodę poprawy funkcjonalności układów.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): pracy w grupie w celu projektowania i eksploatacji urządzeń wyposażonych w układy hydrauliczne i pneumatyczne.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia laboratoryjne.

24. Eksploatacja maszyn

Cel kształcenia: Student pozna zasady racjonalnej eksploatacji maszyn i urządzeń. Potrafi zaprojektować system eksploatacji wybranej maszyny z uwzględnieniem procesów użytkowych, obsługowych, niezawodnościowych.

Treści merytoryczne: Elementy teorii eksploatacji. Podstawowe pojęcia i definicje. Proces eksploatacji, stany i stanowiska eksploatacyjne maszyn i urządzeń. Graf eksploatacyjny, rozkład eksploatacyjny. Rozkład repertuaru w bazie eksploatacyjnej maszyn. Współczynniki oceny procesu eksploatacji. Modelowanie procesu eksploatacji. Określenie potencjału eksploatacyjnego maszyny. Fizyczne podstawy eksploatacji maszyn. Modelowanie procesów zużycia maszyn w czasie eksploatacji. Badania eksperymentalne tarcia i zużycia części maszyn. Technika smarowania, podstawowe pojęcia i jednostki. Klasyfikacja jakościowa i lepkościowa środków smarnych. Płyny eksploatacyjne, paliwa i środki smarne. Właściwości olejów silnikowych i przekładniowych. Dobór i eksploatacja olejów. Proces użytkowania maszyny i jego ocena na podstawie parametrów technicznych i eksploatacyjnych. Pojęcie niezawodności maszyn, metody doboru i oceny wskaźników niezawodności maszyn. Wprowadzenie do ćwiczeń. Przepisy BHP. Metody diagnozowania silnika z zapłonem

iskrowym. Metody diagnozowania silnika z zapłonem samoczynnym. Technologia przeglądu samochodu osobowego. Technologia przeglądu maszyn roboczych. Monitorowanie parametrów pracy pojazdu samochodowego. Pomiary zużycia paliwa silników spalinowych w zmiennych warunkach eksploatacji. Dobór i ocena materiałów eksploatacyjnych w eksploatacji maszyn. Identyfikacja postaci zużycia części maszyn. Charakterystyka warstw wierzchnich. Ocena właściwości warstw wierzchnich. Badanie współczynnika tarcia węzłów tribologicznych. Ocena ilościowa zużycia części maszyn. Ocena podatności obsługowo-naprawczej maszyn. Opracowanie technologii nakładania powłok antykorozyjnych. Ocena stopnia skorodowania i jakości zabezpieczeń antykorozyjnych. Pomiar grubości powłok lakierniczych. Opracowanie modelu eksploatacji wybranej maszyny. Wyznaczanie charakterystyk eksploatacyjnych maszyn, wykładnicze prawo niezawodności. Wyznaczanie niezawodności struktur. Ocena niezawodności pojazdów z wykorzystaniem wirtualnej bazy danych. Strategie obsługiwanie pojazdów, analiza ryzyka. Ocena efektywności eksploatacji maszyn wg OEE. Modelowanie i estymacja wskaźników niezawodności maszyn. Zaliczenie.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zasady racjonalnej eksploatacji maszyn.

Umiejętności (potrafi): dokonać wyboru i wyznaczania wskaźników niezawodności oraz opracować program zapewnienia niezawodności maszyn.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): pracy związanej z eksploatacją i niezawodnością maszyn.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia, ćwiczenia laboratoryjne.

25. Podstawy mechatroniki

Cel kształcenia: Celem przedmiotu jest przygotowanie studentów do praktycznego użytkowania, diagnozowania, regulacji i drobnych napraw współczesnych urządzeń technicznych. Z uwagi na powszechnie stosowane metody sterowania koniecznością staje się przybliżenie specyfiki działania układów mechatronicznych oraz urządzeń zrobotyzowanych. Szczegółowym zamierzeniem jest pokazanie problematyki integracji różnych rodzajów sensorów, aktuatorów i napędów w jednolite systemy mechatroniczne.

Treści merytoryczne: Istota mechatroniki. Przetworniki pomiarowe i sensory. Zasady przetwarzania wielkości nieelektrycznych w sygnały elektryczne. Zasady działania, budowa i zastosowanie sensorów. Układy pneumatyczne i hydrauliczne. Fizyczne podstawy zachowania sprężonego powietrza. Budowa układu pneumatycznego i hydraulicznego. Podstawowe układy sterowania siłownikiem pneumatycznym. Podstawowe układy sterowania siłownikami i silnikami hydraulicznymi. Zarys budowy, działanie i zastosowanie mikrokontrolera. Rodzaje, budowa, zasada działania i programowanie sterowników PLC. Wstęp do sterowania i programowania robotów i manipulatorów. Podstawowe funkcje realizacyjne robotów i manipulatorów. Badanie charakterystyk sensorów analogowych położenia, kąta, temperatury, prędkości i ciśnienia. Przekładniki elektromagnetyczne. Łączenie elektrycznych układów realizujących podstawowe funkcje logiczne. Elementy pneumatycznych i hydraulicznych układów sterowania. Symulacja pracy pneumatycznych i hydraulicznych układów logicznych. Symbolika schematów kinematycznych. Opracowanie schematu kinematycznego. Analiza mechanizmów zegarowych. Wstęp do programowania układów mikroprocesorowych. Środowisko assemblera. Pętla główna programu, rozkazy skoków warunkowe i bezwarunkowe, rozkazy przypisania, sterowanie rejestrem portu wej./wyj. Programowanie i uruchomienie obsługi wybranego urządzenia.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): różne techniki sterowania stosowane w układach regulacji i sterownia stosowane w maszynach.

Umiejętności (potrafi): rozpoznać podstawowe niesprawności urządzeń mechatronicznych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ponoszenia odpowiedzialność za bezpieczeństwo ludzi, maszyn i środowiska.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia laboratoryjne

26. Podstawy automatyki i robotyki

Cel kształcenia: Student po odbyciu zajęć powinien posiadać wiedzę na temat: metod modelowania i opisu układów dynamicznych, zagadnień dotyczących stabilności układów dynamicznych, projektowania jednowymiarowych układów regulacji P PI PID, regulacji przekąźnikowej i dyskretnej. powinien nabyć następujące umiejętności w zakresie liniowych układów dynamicznych jednowymiarowych: wyznaczania, badania właściwości dynamicznych i statycznych, wyznaczania charakterystyk czasowych i częstotliwościowych, wyznaczania zapasów stabilności, wyznaczania nastaw regulatorów P, PI, PID, projektowania regulatora przekąźnikowego i dyskretnego, programowania sterowników programowalnych PLC. Powinien nabyć wiedzę teoretyczną i praktyczną umożliwiającą samoczynne rozwiązywanie prostych zadań z dziedziny automatyki.

Treści merytoryczne: Pojęcia podstawowe: sygnał, informacja, elementy automatyki, zakłócenia, metody sterowania. Klasyfikacja układów regulacji automatycznej (podział ze względu na zadania realizowane przez układ regulacji, omówienie tych zadań wraz z przykładami). Metody opisu układów liniowych stacjonarnych (równanie różniczkowe, transmitancja operatorowa, równania stanu). Charakterystyki czasowe układów dynamicznych jednowymiarowych (odpowiedź skokowa, odpowiedź impulsowa). Portrety fazowe. Transmitancja widmowa. Charakterystyki częstotliwościowe (charakterystyka amplitudowo-fazowa Nyquista, charakterystyka logarytmiczna amplitudy i fazy Bode) Podstawowe człony dynamiczne (równanie różniczkowe, transmitancja operatorowa, charakterystyki czasowe i częstotliwościowe, przykłady rzeczywistych członów dynamicznych) Stabilność układów liniowych stacjonarnych. Zapasy stabilności (zapas fazy i zapas amplitudy wyznaczanie na podstawie charakterystyk Bode i Nyquista) Kryteria stabilności liniowych układów dynamicznych. Kryterium Hurwitza i kryterium Nyquista. Regulatory (właściwości dynamiczne, zastosowanie) Dobór sastaw regulatorów P, PI, PID. Metoda Zieglera-Nicholsa. Obserwatory stanu. Obserwator Luenberga. Metoda regulacji liniowo-kwadratowej. Metoda przesuwania biegunów. Regulatory przekąźnikowe: regulator trójstanowy, regulator dwupołożeniowy. Rozwiązywanie równań różniczkowych metodą operatorową (przekształcenie Laplace'a). Metody opisu układów dynamicznych rzeczywistych (wyznaczanie modeli obiektów w postaci równań stanu i transmitancji operatorowej, przekształcanie do postaci alternatywnych). Wyznaczanie charakterystyk czasowych układów dynamicznych (odpowiedzi impulsowe i skokowe). Transmitancja widmowa (wyznaczanie transmitancji widmowej obiektu, charakterystyki częstotliwościowe Bode i Nyquista). Badanie stabilności układów metodami graficznymi i analitycznymi (kryterium Hurwitza i Nyquista). Wyznaczanie zapasu stabilności układów dynamicznego (zapas fazy, zapas amplitudy). Dobór regulatorów P, PI, PID metodą Zieglera Nicholsa. Projektowanie układów regulacji dyskretnej. Projektowanie regulatorów przekąźnikowych. Programowanie sterowników mikroprocesorowych PLC.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wiedzę w zakresie układów automatyki i robotyki ich modelowania, identyfikacji obiektów automatyki i robotyki oraz projektowania prostych jednowymiarowych układów regulacji automatycznej.

Umiejętności (potrafi): samodzielnie przeprowadzić eksperyment identyfikacyjny oraz na tej podstawie zaprojektować prosty układ regulacji automatycznej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): pracy w grupie oraz dokształcania się przez całe życie.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia laboratoryjne.

27. Seminarium dyplomowe

Cel kształcenia: Przygotowanie dyplomantów do prowadzenia pracy badawczej, projektowej i analitycznej pod kierunkiem promotora oraz samodzielnego opracowania i wygłoszenia referatu seminaryjnego dotyczącego zagadnień realizowanych w pracy dyplomowej.

Treści merytoryczne: Omówienie zasad tworzenia planów i zakresu badań doświadczalnych i symulacyjnych. Prezentowanie zakresu tematycznego poszczególnych prac dyplomowych na podstawie studium literatury. Referowanie wyników badań i ich analiza. Kształtowanie umiejętności prezentacji wyników i wystąpień plenarnych. Podsumowanie opracowań prac dyplomowych oraz przygotowanie dyplomantów do obrony (pomoc przy przygotowaniu prezentacji).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wiedzę na temat metod formułowania i rozwiązywania problemów badawczych właściwych dla kierunku studiów. Posiada wiedzę na temat ochrony własności intelektualnej.

Umiejętności (potrafi): krytycznie analizować i cytować literaturę przedmiotu, potrafi sformułować problem badawczy oraz wybrać metody jego samodzielnego rozwiązania. Potrafi publicznie prezentować wyniki swojej pracy i prowadzić dyskusję w kwestiach spornych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): świadomego dokształcania się w zakresie wszystkich swoich działań. Ma świadomość przestrzegania w swoich działaniach zasad etyki zawodowej.

Forma prowadzenia zajęć: seminarium dyplomowe.

28. Praca dyplomowa – projekt inżynierski

Cel kształcenia: Przygotowanie pracy dyplomowej. Wprowadzenie, omówienie zasad realizacji pracy dyplomowej. Prezentacja sposobów korzystania z literatury i zasad cytowania. Omówienie metodyki pisania prac naukowej. Omówienie sposobów realizacji badań eksperymentalnych. Prezentacja przez studentów stanu wiedzy według dostępnej literatury. Prezentacja metodyki badań omówienie wyników. Analiza realizacji pracy dyplomowej. Prezentacja prac dyplomowych i dyskusja.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): szeroką wiedzę z metodologii badań naukowych, wiedzę o metodach badań naukowych i pisania pracy naukowo-badawczej.

Umiejętności (potrafi): pozyskiwać informacje z literatury, baz danych oraz innych właściwie dobranych źródeł, także w języku angielskim lub innym języku obcym uznawanym za język komunikacji międzynarodowej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie; potrafi inspirować i organizować proces uczenia się innych osób.

Forma prowadzenia zajęć: praca dyplomowa.

IV. GRUPA TREŚCI ZWIĄZANYCH Z ZAKRESEM KSZTAŁCENIA

1. Komputerowe wspomaganie wytwarzania 2

Cel kształcenia: Zapoznanie studentów z pakietem CAE Catia. Przekazanie wiedzy odnośnie podstaw posługiwania się modułem CAD i CAM. Programowanie obrabiarek CNC poprzez zastosowanie pakietu Catia.

Treści merytoryczne: Struktura systemu; zastosowanie modułów; praca ze szkicownikiem; tworzenie modeli płaskich i bryłowych; operatory logiczne; tworzenie złożeń; tworzenie formuł; parametryzacja; projektowanie sekwencji obróbki; dobieranie strategii obróbki w zależności od modelu detalu.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wiedzę w zakresie grafiki inżynierskiej; posiada wiedzę pozwalającą na zrozumienie graficznych zasad przedstawienia konstrukcji inżynierskich; ma wiedzę umożliwiającą dobór sekwencji obróbki dla konstrukcji inżynierskich.

Umiejętności (potrafi): przedstawić konstrukcję inżynierską w postaci modelu 3D lub dokumentacji 2D; jest w stanie zamodelować detal, dobrać sekwencję obróbki oraz wygenerować odpowiedni G-code na obrabiarkę CNC;

Kompetencje społeczne (jest gotów do): odpowiedzialności za własną pracę, konsekwencji ewentualnie popełnionych błędów zawodowych oraz potrzeby postępowania w sposób profesjonalny i etyczny.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia komputerowe.

2. Komputerowe wspomaganie analiz inżynierskich

Cel kształcenia: Celem przedmiotu jest przedstawienie funkcjonujących na rynku programów typu CAE. Celem jest nauka studenta posługiwania się zaawansowanym programem komputerowym do rozwiązywania problemów inżynierskich.

Treści merytoryczne: Przegląd oprogramowania CAD/CAE pod kątem przeznaczenia. Podstawowe techniki modelowania części w programach CAD. Metodologia wykonywania modelu bryłowego. Wykonywanie dokumentacji technicznej części. Zastosowanie szkiców przestrzennych na przykładach. Modelowanie zespołów. Nakładanie więzów, stopień ruchliwości mechanizmów. Wykrywanie kolizji między częściami. Symulacja ruchu, wyznaczanie kolizji elementów zespołu. Wyznaczanie prędkości, przyspieszeń i trajektorii ruchu wybranych elementów mechanizmu. Wyznaczanie i optymalizacja obciążeń dynamicznych w analizie ruchu mechanizmów. Zastosowanie kontaktu dynamicznego części z tarciami, sprężyn i tłumików. Ocena odporności konstrukcji na zadane obciążenie na podstawie wyników. Analiza wytrzymałościowa modeli złożeń w zakresie obliczeń statycznych. Modelowanie kontaktu fizycznego między częściami w złozeniu. Obliczenia przepływów wewnętrznych i zewnętrznych płynów. Model wału korbowego z wyznaczeniem właściwości masy i masowych momentów bezwładności. Analiza wytrzymałościowa modeli części. Nakładanie siatki obliczeniowej (dyskretyzacja modelu), ocena jakości siatki i jej optymalizacja. Prezentacja wyników obliczeń. Statyczne obliczenia części z nierównomiernym rozkładem obciążenia. Modelowanie zespołu mechanizmu korbowo-tłokowego, w tym z zastosowaniem wykonanych wcześniej części. Wyznaczanie i optymalizacja kinematycznych parametrów ruchu elementów mechanizmu korbowo-tłokowego zestawionego przez studentów. Wyznaczanie prędkości, przyspieszeń i trajektorii ruchu wybranych elementów mechanizmu. Wyznaczanie i optymalizacja obciążeń dynamicznych w analizie ruchu mechanizmów. Statyczne obliczenia zespołu i wyznaczanie częstości drgań własnych. Obliczenia złożeń z uwzględnieniem kontaktu między częściami. Obliczenia przepływów płynów na przykładzie przepływów wewnętrznych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): szczegółową wiedzę związaną z projektowaniem oraz analizą inżynierską konstrukcji mechanicznych, ma podstawową wiedzę o trendach rozwojowych z zakresu oprogramowania inżynierskiego przeznaczonego do projektowania oraz analizy pracy projektowanej konstrukcji.

Umiejętności (potrafi): planować i przeprowadzać symulacje komputerowe, potrafi zaprojektować urządzenie oraz ocenić efektywność pracy urządzenia na etapie projektowania, potrafi posługiwać się komputerowymi metodami mechaniki przy rozwiązywaniu zadań inżynierskich z zakresu projektowania, wytwarzania i eksploatacji maszyn.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): pracy w grupie, przyjmując w niej rolę projektanta i weryfikatora projektu.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia laboratoryjne.

3. Wstęp do metod numerycznych

Cel kształcenia: Opanowanie wiedzy na temat metod numerycznych i ich zastosowań w mechanice.

Treści merytoryczne: Zakres zainteresowania i cele metod numerycznych, główne typy zadań obliczeniowych, zastosowanie metod numerycznych w mechanice. Zapis stało- i zmiennopozycyjny liczb rzeczywistych, system dwójkowy i dziesiętny. Błędy: danych wejściowych, obcięta i zaokrąglenia, przenoszenie się błędów, Lemat Wilkinsona. Stabilność i poprawność algorytmu, uwarunkowanie zadania. Interpolacja funkcji, interpolacja wielomianowa, metoda i algorytm oparty o wyznaczanie współczynników wielomianu, wzór i algorytm Lagrange'a, optymalny dobór węzłów, wzór i algorytm Newtona, błędy i zbieżność interpolacji. Aproksymacja funkcji, funkcje bazowe, aproksymacja średniokwadratowa: wielomianowa i trygonometryczna, aproksymacja jednostajna, zbieżność i błędy aproksymacji, metody i algorytmy najmniejszych kwadratów w przypadku wielomianów algebraicznych i trygonometrycznych. Rozwiązywanie układów równań liniowych, metody dokładne: metoda wyznacznikowa, metody i algorytmy eliminacji (Gaussa, rozkłady: UL, LTDL, LTL), metody przybliżone: metoda iteracyjna Gaussa-Seidla, błędy rozwiązania. Rozwiązywanie równań nieliniowych, metoda i algorytm bisekcji, metoda siecznych i reguła fałsi, metoda Newtona, liczba pierwiastków rzeczywistych i metody ich lokalizacji, dokładność metod. Różniczkowanie numeryczne, różnice progresywne, wsteczne i centralne. Całkowanie numeryczne, metoda prostokątów, kwadratury proste i złożone o ustalonych węzłach Newtona-Cotesa, metody i algorytmy trapezów i parabol, kwadratury Gaussa, metoda i algorytm Gaussa, błędy całkowania numerycznego. Zapoznanie się z pakietem MATLAB w zakresie ogólnym Pierwsze ćwiczenie (interpolacja – 3 metody) Drugie ćwiczenie (aproksymacja – 2 przykłady) Ćwiczenie trzecie (rozwiązywanie układów równań liniowych) Czwarte ćwiczenie (rozwiązywanie równań nieliniowych) Wykonanie piątego ćwiczenia (całkowanie numeryczne – 3 metody)

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wiedzę podstawową z metod numerycznych oraz ich zastosowań w mechanice i innych naukach stosowanych.

Umiejętności (potrafi): zdefiniować zadanie numeryczne, zaprogramować je, rozwiązać, wyciągnąć wnioski i dokonać jego opisu.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): współpracy z innymi w zakresie programowania podstawowych zadań metod numerycznych.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia laboratoryjne.

4. Komputerowe wspomaganie projektowania typowych konstrukcji

Cel kształcenia: Celem kształcenia jest przedstawienie studentom możliwości poprawy wydajności projektowania i weryfikacji projektu poprzez zastosowanie bibliotek części, operacji i szkiców oraz praktyczne opanowanie pracy w zespole projektantów, w którym podziałem pracy zarządza oprogramowanie.

Treści merytoryczne: Prezentacja trendów w automatyzacji pracy i integracji różnych programów we wspomaganie pracy konstruktora. Wielowariantowość projektu. Wykonywanie obliczeń inżynierskim w arkuszu i wprowadzanie danych do programu CAD Zasady automatyzacji pracy poprzez własne biblioteki części, operacji i szkiców. Znaczenie tworzenia szablonów części, złożań i rysunków na przykładach. Automatyzacja tworzenia modelu złożenia poprzez definiowanie więzów w części. Zasady wykonywania modelu części w złożeniu na bazie położenia już istniejących części Zastosowanie Toolbox. Podstawy tworzenia modeli i dokumentacji konstrukcji spawanej. Wykonywanie bibliotek profili konstrukcji spawanej. Zasady wykonywania modeli części blaszanych. Modele blaszane na bazie konwersji bryły. Zasady wykonywania rozwinięć modeli blaszanych. Zastosowanie aplikacji do zarządzania danymi produktu w biurze projektowym. Zasady instalacji

i użytkowania serwera projektów. Ustawienia przechowalni plików. Wielowariantowość projektu. Zastosowanie konfiguracji części i złożenia. Tabela konfiguracji. Wykonywanie biblioteki operacji i szkiców. Zastosowanie więzów w złożeniu. Zastosowanie równań w modelu koła zębatego. Zastosowanie Toolbox. Podstawy modelowania konstrukcji spawanych. Podstawy modelowania części blaszanych. Rozwinięcia modeli blaszanych. Dokumentacja części blaszanych. Wprowadzenie do PDM w modelowaniu złożenia. Model mechanizmu z części pobieranych z centralnej przechowalni. Założenia projektu wykonanego z zastosowaniem PDM. Podział zadań między wykonawcami w grupie studentów. Projekt części wg podziału zadań i ewidencja w przechowalni. Kontynuacja pracy w zespole projektantów wg przydzielonych zadań. Modelowanie złożenia i weryfikacja projektu pod względem przedstawionych kryteriów.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): rozszerzoną wiedzę z zakresu problematyki pracy w nowoczesnym biurze projektowym, w którym występuje proces integracji zadań projektantów na bazie oprogramowania zarządzającego procesem projektowania.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się programami inżynierskimi przy rozwiązywaniu problemów z zakresu konstrukcji spawanych, blaszanych, projektów o wielu wariantach oraz automatyzacji procesu projektowania, potrafi posługiwać się technikami informacyjnymi służącymi do zarządzania procesem projektowania wykonywanym w grupie projektantów i integracji przydzielonych zadań. Potrafi przygotować opracowanie problemów z zakresu projektowania z podziałem zadań w zespole projektantów.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): pracy w grupie, przyjmując w niej rolę administratora grupy projektantów, wykonawcy oraz weryfikatora projektu. Potrafi ocenić przydzielone zadanie i wybrać właściwą metodę do realizacji.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia laboratoryjne.

5. Praca przejściowa konstrukcyjna

Cel kształcenia: Celem kształcenia jest wypracowanie u studenta umiejętności samodzielnej lub zespołowej pracy przy rozwiązywaniu złożonych problemów projektowo-konstrukcyjnych dotyczących urządzeń i maszyn oraz zdobycie niezbędnej do tego typu działań wiedzy i umiejętności.

Treści merytoryczne: Praca przejściowa jest zadaniem realizowanym samodzielnie przez studenta, będącym aplikacją wiedzy zdobytej w ciągu studiów, wykorzystaną do rozwiązywania problemów technicznych spotykanych w budowie maszyn. Temat pracy jest wydawany indywidualnie lub zespołowo w ramach specjalizacji jaką wybrał student. Temat pracy przejściowej może być powiązany z pracą inżynierską w taki sposób, aby ułatwić wykonanie pracy inżynierskiej np. poprzez wykonanie projektu, zbudowanie stanowiska badawczego, modelu numerycznego itp.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): praktyczne zastosowanie wiedzy z przedmiotów podstawowych i kierunkowych w aplikacjach zgodnych z zakresem studiów.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się metodyką samodzielnego rozwiązywania zagadnień związanych z konstruowaniem, obliczaniem i prowadzeniem badań doświadczalnych i numerycznych zgodnych z wybranym blokiem dyplomującym.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): samodzielnej i zespołowej pracy projektowo-konstrukcyjnej, doboru technologii i wykonania projektowanych układów technicznych.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia laboratoryjne.

6. Technologie napraw części maszyn

Cel kształcenia: Celem kształcenia jest zapoznanie studentów z technologiami napraw maszyn oraz stosowanymi metodami regeneracji części maszyn.

Treści merytoryczne: Podstawowe terminy związane z naprawami: naprawa, technologia, proces technologiczny, rodzaje i metody napraw. Zasady przyjmowania i przechowywania obiektów technicznych skierowanych do naprawy: dokumentacja zdawczo – odbiorcza, odpowiedzialność prawna, warunki przyjęcia do naprawy, warunki gwarancyjne. Metody organizacji pracy: stanowiska uniwersalne, stanowiska specjalistyczne, metoda potokowa, dobór liczby stanowisk, obliczanie rytmu i taktu pracy. Zasady prawidłowego demontażu. Metody czyszczenia i mycia części: mechaniczne, chemiczne, fizykochemiczne.. Technologie mycia zanurzeniowe i natryskowe. Weryfikacja części maszyn: metody weryfikacji, dokumentacja technologiczna weryfikacji. Metody regeneracji: podział metod, charakterystyka napawania i metalizacji natryskowej, metody z wykorzystaniem tworzyw sztucznych, wymiary naprawcze. Zasady doboru selekcyjnego części. Łańcuchy wymiarowe przy montażu. Schematy procesu kompletowania i montażu. Kontrola jakości wykonanych napraw. Weryfikacja części maszyn. Opracowanie dokumentacji technologicznej weryfikacji dla wybranych części. Porównanie skuteczności mycia i czyszczenia części. Ocena skuteczności badanych metod. Opracowanie schematów demontażu i montażu: opracowanie schematu, wyznaczenie pracochłonności, obliczenie taktu i rytmu prac. Identyfikacja rodzajów zużycia części maszyn, identyfikacja warunków eksploatacyjnych części. Metoda regeneracji przez napawanie elektryczne w osłonie gazów. Metoda regeneracji części wykonanych z tworzyw sztucznych. Projekt systemu informacyjnego przyjmowania, przechowywania i przekazywania funduszu naprawczego. Obliczanie wymiarów naprawczych. Obliczanie łańcuchów wymiarowych – montażowych. Grupy selekcyjne: opracowanie schematu podziału na grupy, obliczenie wartości granicznych grup, wyznaczenie przedziałów grup selekcyjnych. Ocena jakości naprawy.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wiedzę związaną z wybranymi zagadnieniami z zakresu technologii napraw i bezpiecznego użytkowania maszyn.

Umiejętności (potrafi): zgodnie z zadaną specyfikacją zaprojektować oraz zrealizować proste urządzenie, obiekt, system lub proces, typowe dla procesu projektowania, wytwarzania i eksploatacji maszyn, używając właściwych metod, technik i narzędzi.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): odpowiedzialności związanej z decyzjami, podejmowanymi w ramach działalności inżynierskiej, szczególnie w kategoriach bezpieczeństwa własnego i innych osób oraz ochrony środowiska.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia laboratoryjne.

7. Inżynieria produkcji

Cel kształcenia: Usystematyzowanie wiedzy zdobytej na wcześniej realizowanych przedmiotach, podkreślenie istotności zarządzania produkcją w celu osiągnięcia wysokiej jakości i ekonomiczności produkcji.

Treści merytoryczne: Organizacja procesu produkcyjnego. Elementy technologii wytwarzania. Zasady projektowania wyrobów i procesów, optymalizacja wytwarzania - Lean Technology, elementy eksploatacji i niezawodności urządzeń.

Ćwiczenia: Dyskusja nad zasadami projektowania wyrobów i procesów, optymalizacją wytwarzania - Lean Technology, Analiza elementów eksploatacji i niezawodności urządzeń.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawy PKM, zna zasady wytwarzania elementów oraz eksploatacji maszyn urządzeń, zna zasady organizacji produkcji

Umiejętności (potrafi): opracować i narysować zadane elementy maszyn, potrafi dobrać parametry obróbki i technologie wytwarzania i kontroli jakości, analizuje system wytwarzania.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wdrażania nowych technologii w zakresie organizacji pracy, rozumie potrzebę nieustannego samokształcenia.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia laboratoryjne.

8. Narzędzia skrawające

Cel kształcenia: Zapoznanie z budową, geometrią, możliwościami technologicznymi oraz efektami obróbki, najważniejszych narzędzi skrawających. Nabycie umiejętności w zakresie: doboru narzędzi do konkretnej operacji technologicznej, korzystania elektronicznych katalogów narzędzi i normatywów obróbki, opracowania projektu narzędzia specjalnego do obróbki kształtowej.

Treści merytoryczne: Charakterystyka pracy narzędzi skrawających, kształtowanie powierzchni przedmiotu w obróbce skrawaniem. Charakterystyka materiałów stosowanych na narzędzia skrawające: stale narzędziowe, węgliki spiekane, cermetale, ceramika narzędziowa, materiały supertwarde CBN, powłoki ochronne. Klasyfikacja, budowa i rozwiązania konstrukcyjne. Pomiary wielkości geometrycznych wiertel krętych. Noże tokarskie składane - ocena powtarzalności mocowania płytek skrawających w oprawkach o różnych systemach mocowania ostrzy. Budowa i pomiary geometrii noży tokarskich składanych. Budowa i pomiary geometrii frezów. Budową i pomiary geometrii przeciągaczy do rowków. Pomiary zużycia wybranych narzędzi skrawających. Ostrzenie i regeneracja narzędzi skrawających narzędzi.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawową wiedzę z zakresu doboru, systemów mocowań, konstrukcji i projektowania narzędzi skrawających.

Umiejętności (potrafi): dokonywać doboru narzędzi skrawających do konkretnych operacji technologicznych, opracować projekt wybranego narzędzia do obróbki kształtowej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): rozwiązywania zadań z zakresu technologii wytwarzania pracy w zespole.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia laboratoryjne.

9. Projektowanie z wykorzystaniem szybkiego prototypowania

Cel kształcenia: Celem kształcenia jest wypracowanie u studentów umiejętności zespołowej pracy przy rozwiązywaniu problemów projektowo-wytwórczych urządzeń i maszyn oraz zdobycie niezbędnej do tego typu działań wiedzy i umiejętności.

Treści merytoryczne: Wprowadzenie do technik szybkiego prototypowania (SP) w odniesieniu do systemów CAD/CAM/CAE. Środowiska programistyczne w szybkim prototypowaniu. Inżynieria odwrotna w procesie projektowania. Projektowanie w kontekście użycia technologii SP z wykorzystaniem fotopolimerów. Projektowanie w kontekście użycia technologii SP z wykorzystaniem nanoszenia stopionego materiału termoplastycznego FDM. Projektowanie w kontekście użycia technologii SP z wykorzystaniem spiekania i przetapiania metali. Projektowanie w kontekście użycia technologii SP z wykorzystaniem form odlewniczych do szybkiego prototypowania. Przegląd urządzeń do szybkiego prototypowania. Tworzenie zespołów projektowych, rozdanie tematów i zakresów prac dla poszczególnych członków zespołu. Założenia do projektu, koncepcje rozwiązań technicznych. Prace projektowe nad częściami składowymi podzespołu. Przygotowanie dokumentacji części do wytworzenia w urządzeniu do szybkiego prototypowania. Analiza efektów prac projektowych i modyfikacje w projekcie ćwiczenia laboratoryjne obejmują: Środowisko programów i dostępne urządzenia do szybkiego prototypowania. Przetworzenie modelu wirtualnego na potrzeby urządzeń SP Wytworzenie fizycznego obiektu z przygotowanej dokumentacji projektowej. Złożenie zespołu z elementów składowych. Analiza właściwości obiektu wytworzonego technikami szybkiego prototypowania – prezentacja.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe pojęcia i modele matematyczne wykorzystywane przy projektowaniu z zastosowaniem technik szybkiego prototypowania, zna podstawowe

algorytmy i metody wykorzystywane w projektowaniu z zastosowaniem technik szybkiego prototypowania.

Umiejętności (potrafi): opracować projekt elementu z użyciem technik szybkiego prototypowania, umie wykonać dokumentację projektu technicznego z przygotowaniem danych dla urzędów do szybkiego prototypowania.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): pracy w zespole.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia laboratoryjne.

V. PRAKTYKA

1. Praktyka zawodowa 1

Cel kształcenia: Zdobycie doświadczenia z zakresu projektowania, budowy, eksploatacji maszyn i technologii napraw, kontroli jakości produkcji.

Treści merytoryczne: Zapoznanie się z przepisami bhp i ppoż. obowiązującymi w zakładzie pracy, poprzez uczestniczenie w stosownym szkoleniu. Instrukcje bezpiecznej obsługi na stanowiskach. Udział w projektowaniu, produkcji, kontroli jakości, montażu, demontażu i naprawie maszyn, urządzeń lub pojazdów oraz przy uruchamianiu i eksploatacji linii produkcyjnych zapewniający zapoznanie się z produkcją, procesami technologicznymi, diagnostycznymi, nadzorem, itp.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): metody, techniki, narzędzia stosowane do rozwiązywania zadań inżynierskich typowych dla realizowanych specjalności zawodowych.

Umiejętności (potrafi): dostrzegać przy formułowaniu i rozwiązywaniu zadań inżynierskich aspekty systemowe i pozatechniczne.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wszechstronnej analizy i efektywnej realizacji przydzielonych zadań, pracy w grupie przyjmując w niej różne role.

Forma prowadzenia zajęć: praktyka.

2. Praktyka zawodowa 2

Cel kształcenia: Zdobycie doświadczenia z zakresu projektowania, budowy, eksploatacji maszyn i technologii napraw, kontroli jakości produkcji.

Treści merytoryczne: Zapoznanie się z przepisami bhp i ppoż. obowiązującymi w zakładzie pracy, poprzez uczestniczenie w stosownym szkoleniu. Instrukcje bezpiecznej obsługi na stanowiskach. Udział w projektowaniu, produkcji, kontroli jakości, montażu, demontażu i naprawie maszyn, urządzeń lub pojazdów oraz przy uruchamianiu i eksploatacji linii produkcyjnych zapewniający zapoznanie się z produkcją, procesami technologicznymi, diagnostycznymi, nadzorem, itp.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): metody, techniki, narzędzia stosowane do rozwiązywania zadań inżynierskich typowych dla realizowanych specjalności zawodowych.

Umiejętności (potrafi): dostrzegać przy formułowaniu i rozwiązywaniu zadań inżynierskich aspekty systemowe i pozatechniczne.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wszechstronnej analizy i efektywnej realizacji przydzielonych zadań, pracy w grupie przyjmując w niej różne role.

Forma prowadzenia zajęć: praktyka.

3. Praktyka zawodowa 3

Cel kształcenia: Zdobycie doświadczenia z zakresu projektowania, budowy, eksploatacji maszyn i technologii napraw, kontroli jakości produkcji.

Treści merytoryczne: Zapoznanie się z przepisami bhp i ppoż. obowiązującymi w zakładzie pracy, poprzez uczestniczenie w stosownym szkoleniu. Instrukcje bezpiecznej obsługi na stanowiskach. Udział w projektowaniu, produkcji, kontroli jakości, montażu, demontażu i naprawie maszyn, urządzeń lub pojazdów oraz przy uruchamianiu i eksploatacji linii

produkcyjnych zapewniający zapoznanie się z produkcją, procesami technologicznymi, diagnostycznymi, nadzorem, itp.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): metody, techniki, narzędzia stosowane do rozwiązywania zadań inżynierskich typowych dla realizowanych specjalności zawodowych.

Umiejętności (potrafi): dostrzegać przy formułowaniu i rozwiązywaniu zadań inżynierskich aspekty systemowe i pozatechniczne.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wszechstronnej analizy i efektywnej realizacji przydzielonych zadań, pracy w grupie przyjmując w niej różne role.

Forma prowadzenia zajęć: praktyka.

VI. INNE

1. Szkolenie w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy

Cel kształcenia: Celem kształcenia jest przekazanie podstawowych wiadomości na temat ogólnych zasad postępowania w razie wypadku podczas nauki i w sytuacjach zagrożeń, okoliczności i przyczyn wypadków studentów, zasad udzielania pierwszej pomocy w razie wypadku, jak również wskazanie potencjalnych zagrożeń, z jakimi mogą zetknąć się studenci.

Treści merytoryczne: Regulacje prawne z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy. Obowiązujące ustawy, rozporządzenia (Konstytucja RP, Kodeks Pracy, Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 5 lipca 2007 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w uczelniach). Identyfikacja, analiza i ocena zagrożeń dla życia i zdrowia na poszczególnych kierunkach studiów (czynniki niebezpieczne, szkodliwe i uciążliwe). Analiza okoliczności i przyczyn wypadków studentów: omówienie przyczyn wypadków. Ogólne zasady postępowania w razie wypadku podczas nauki i w sytuacjach zagrożeń (np. pożaru). Zasady udzielania pierwszej pomocy w razie wypadku – apteczka pierwszej pomocy. Dostosowanie treści szkoleń do profilu danego kierunku studiów jest bardzo ważne, gdyż chodzi o wskazanie potencjalnych zagrożeń, z jakimi mogą zetknąć się studenci.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wiedzę na temat ogólnych zasad postępowania w razie wypadku podczas nauki i w sytuacjach zagrożeń, okoliczności i przyczyn wypadków studentów, zasad udzielania pierwszej pomocy w razie wypadku.

Umiejętności (potrafi): postępować z materiałami niebezpiecznymi i szkodliwymi dla zdrowia, zna zasady bezpieczeństwa związane z pracą, posiada umiejętność posługiwania się środkami ochrony indywidualnej i środkami ratunkowymi, w tym umiejętność udzielania pierwszej pomocy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): zachowuje ostrożność w postępowaniu z materiałami niebezpiecznymi i szkodliwymi dla zdrowia, dba o przestrzeganie zasad BHP przez siebie i swoich kolegów, wykazuje odpowiedzialność za bezpieczeństwo i higienę pracy w swoim otoczeniu, angażuje się w podejmowanie czynności ratunkowych.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

2. Etykieta

Cel kształcenia: Celem wykładów jest zapoznanie studentów z wybranymi zagadnieniami dotyczącymi zasad savoir-vivre'u.

Treści merytoryczne: Podstawowe zagadnienia dotyczące zasad savoir-vivre'u w życiu codziennym (zwroty grzecznościowe, powitania, rozmowa przez telefon, podstawowe zasady etykiety oraz precedencji w miejscach publicznych). Etykieta uniwersytecka (precedencja, tytułowanie, zasady korespondencji). Etykieta biznesowa (dostosowanie ubioru do okoliczności, zasady przedstawiania, przygotowanie się do rozmowy kwalifikacyjnej).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe zasady rządzące interpersonalnymi relacjami w życiu prywatnym oraz w relacjach zawodowych.

Umiejętności (potrafi): stosować zasady etykiety i kurtuazji w życiu społecznym i zawodowym.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): jest świadomy znaczenia zasad etykiety w relacjach interpersonalnych.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

3. Ergonomia

Cel kształcenia: Celem przedmiotu jest przybliżenie studentom podstawowych zagadnień związanych z ergonomią rozumianą w sensie interdyscyplinarnym, uświadomienie zagrożeń i problemów (także zdrowotnych) związanych z niewłaściwymi rozwiązaniami ergonomicznymi na stanowiskach pracy zawodowej oraz w życiu pozazawodowym a także korzyści wynikających z prawidłowych działań w tym zakresie.

Treści merytoryczne: Ergonomia – podstawowe pojęcia i definicje. Ergonomia jako nauka interdyscyplinarna. Główne nurty w ergonomii: ergonomia stanowiska pracy (wysiłek fizyczny na stanowisku pracy, wysiłek psychiczny na stanowisku pracy, dostosowanie antropometryczne stanowiska pracy, materialne środowisko pracy), ergonomia produktu – inżynieria ergonomicznej jakości, ergonomia dla osób starszych i niepełnosprawnych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe pojęcia związane z ergonomią, ze szczególnym uwzględnieniem ergonomii stanowiska pracy.

Umiejętności (potrafi): ocenić (w zakresie podstawowym) warunki w pracy zawodowej oraz podczas aktywności pozazawodowej ze względu na problemy ergonomiczne i zagrożenia z tym związane.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykazuje postawę antropocentryczną w stosunku do warunków pracy i życia codziennego, reaguje na zagrożenia wynikające z wadliwych rozwiązań i nieprawidłowości w zakresie jakości ergonomicznej; uwrażliwiony jest na potrzeby osób niepełnosprawnych (w kontekście ergonomicznym).

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

4. Ochrona własności intelektualnej

Cel kształcenia: Nauczenie rozumienia prawnych, normatywnych i praktycznych aspektów patentowania i ochrony różnych rodzajów utworów (wynalazek, patent, wzór przemysłowy i użytkowy, know-how). Przedstawienie podstaw, zasad, celów i najważniejszych regulacji w zakresie polskiego i europejskiego prawa autorskiego.

Treści merytoryczne: Pojęcia i określenia podstawowe: własność przemysłowa, patenty, wynalazki, ochrona patentowa, wzory: przemysłowe, użytkowe, znaki towarowe, oznaczenia geograficzne, topografia układów scalonych, prawa ochronne, prawa z rejestracji. Prawo autorskie i ich ochrona. Prawa pokrewne. Własność przemysłowa w oparciu o ustawę „Prawo Własności Przemysłowej”. System ochrony własności przemysłowej. Patenty i wynalazki jako przedmioty patentu. Historia patentu i podstawy polityki patentowej. Cel ochrony patentowej. Treść i zakres patentu. Procedura uzyskiwania patentu. Informacja patentowa w aspekcie międzynarodowym. Prawo autorskie w Unii Europejskiej. Prawo autorskie w Internecie. Umowy o przeniesienie praw. Wzory użytkowe i przemysłowe, a system ich ochrony.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe pojęcia z zakresu własności przemysłowej jak: dobro niematerialne, wynalazek, patent, wzór przemysłowy i użytkowy, oznaczenie geograficzne, topografia układów scalonych, know - how.

Umiejętności (potrafi): korzystać z zasobów informacji patentowej z poszanowaniem praw własności innych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ochrony własności intelektualnej przysługującej autorom patentów i wzorów użytkowych, jest świadom zagrożeń i kar wynikających z przywłaszczenia własności intelektualnej przez osoby inne niż twórca bądź autor.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

PLAN STUDIÓW
KIERUNKU MECHANIKA I BUDOWA MASZYN

Obowiązuje od cyklu: 2019/2020 Z

Profil kształcenia: praktyczny

Forma studiów: stacjonarne

Poziom studiów: pierwszego stopnia - inżynierskie

Liczba semestrów: 7

Dziedzina nauki / dyscyplina naukowa: nauki inżynieryjno-techniczne / dyscyplina: inżynieria mechaniczna

Rok studiów: 1, semestr: 1

Lp.	Nazwa przedmiotu/grupy zajęć	Semestr	Liczba punktów ECTS	Punkty ECTS za zajęcia praktyczne	Forma zaliczenia	Status przedmiotu: obligatoryjny lub fakultatywny	Liczba godzin realizowanych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego lub innej osoby prowadzącej zajęcia				praktyka	praca dyplomowa
							ogółem zajęcia dydaktyczne	wykład	ćwiczenia	inne		
Grupa treści												
I - WYMAGANIA OGÓLNE												
1	Technologie informacyjne w inżynierii	I	2	0,6	ZAL OC	O	30	15	15	1	0	0
2	Przedmioty humanistyczne / społeczne	I	2	0	ZAL OC	F	30	30	0	1	0	0
3	Przedsiębiorczość	I	1	0	ZAL OC	O	15	15	0	1	0	0

Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		5	0,6	x	x	75	60	15	3	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			0,6	x	x	75	60	15	0	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)		2	0	x	x	30	30	0	0	0	0	
II - PODSTAWOWYCH												
1	Matematyka 1	I	7	1,5	EGZ	O	75	30	45	4	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		7	1,5	x	x	75	30	45	4	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			1,5	x	x	75	30	45	0	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)		0	0	x	x	0	0	0	0	0	0	
III - KIERUNKOWYCH												
1	Geometria i grafika inżynierska 1	I	3	0,6	ZAL OC	O	45	30	15	1	0	0
2	Tworzywa sztuczne i kompozyty	I	2	0,6	ZAL OC	O	30	15	15	1	0	0
3	Materiałoznawstwo i obróbka cieplna	I	6	1,2	EGZ	O	60	30	30	4	0	0
4	Technologia metali	I	6	1,2	EGZ	O	60	30	30	4	0	0
5	Podstawy techniki i maszynoznawstwa	I	1	0	ZAL OC	O	15	15	0	1	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		18	3,6	x	x	210	120	90	11	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			3,6	x	x	210	120	90	0	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)		0	0	x	x	0	0	0	0	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. w semestrze 1		30	6	x	x	360	210	150	18	0	0	

Rok studiów: 1, semestr: 2

Lp.	Nazwa przedmiotu/grupy zajęć	Semestr	Liczba punktów ECTS	Punkty ECTS za zajęcia praktyczne	Forma zaliczenia	Status przedmiotu: obligatoryjny lub fakultatywny	Liczba godzin realizowanych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego lub innej osoby prowadzącej zajęcia				praktyka	praca dyplomowa
							ogółem zajęcia dydaktyczne	wykład	ćwiczenia	inne		
Grupa treści												
I - WYMAGANIA OGÓLNE												
1	Język obcy I	II	2	1	ZAL OC	F	30	0	30	1	0	0
2	Przedmiot do wyboru 1 1) Ergonomia przemysłowa 2) Bezpieczeństwo stanowiska pracy	II	2	0,6	ZAL OC	F	30	15	15	1	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			4	1,6	x	x	60	15	45	2	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				1,6	x	x	60	15	45	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			4	1,6	x	x	60	15	45	0	0	0
II – PODSTAWOWYCH												
1	Matematyka 2	II	5	1,2	EGZ	O	60	30	30	4	0	0
2	Fizyka	II	4	1,2	ZAL OC	O	60	30	30	1	0	0
3	Mechanika techniczna 1	II	4	1,2	EGZ	O	45	15	30	4	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			13	3,6	x	x	165	75	90	9	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				3,6	x	x	165	75	90	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			00	0	x	x	0	0	0	0	0	0

III – KIERUNKOWYCH												
1	Geometria i grafika inżynierska 2	II	2,5	1,2	ZAL OC	O	30	0	30	1	0	0
2	Technologie spajania	II	3	1,2	ZAL OC	O	45	15	30	1	0	0
3	Obróbka skrawaniem i obrabiarki	II	3	1,2	EGZ	O	45	15	30	4	0	0
4	Metrologia warsztatowa	II	2	0,6	ZAL OC	O	30	15	15	1	0	0
5	Przedmiot do wyboru 2 1) Zarządzanie środowiskiem i ekologia 2) Environment management and ecology	II	2	0,6	ZAL OC	F	30	15	15	1	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			12,5	4,8	x	x	180	60	120	8	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				4,8	x	x	180	60	120	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			2	0,6	x	x	30	15	15	0	0	0
V – PRAKTYKA												
1	Praktyka zawodowa 1	II	10	10	ZAL	F	0	0	0	0	320	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			10	10	x	x	0	0	0	0	320	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			10	10	x	x	0	0	0	0	320	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			10	10	x	x	0	0	0	0	320	0
VI – INNE												
1	Szkolenie w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy	II	0,5	0	ZAL	O	4	4	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			0,5	0	x	x	4	4	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				0	x	x	0	0	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			0	0	x	x	0	0	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz.dyd. w semestrze 2			40	12,2	x	x	409	154	255	19	320	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. na 1 roku studiów			70	18,2	x	x	769	364	405	37	320	0

Rok studiów: 2, semestr: 3

Lp.	Nazwa przedmiotu/grupy zajęć	Semestr	Liczba punktów ECTS	Punkty ECTS za zajęcia praktyczne	Forma zaliczenia	Status przedmiotu: obligatoryjny lub fakultatywny	Liczba godzin realizowanych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego lub innej osoby prowadzącej zajęcia				praktyka	praca dyplomowa
							ogółem zajęcia dydaktyczne	wykład	ćwiczenia	inne		
Grupa treści												
I - WYMAGANIA OGÓLNE												
1	Przedmioty ogólnouczelniane	III	2	0	ZAL OC	F	30	30	0	1	0	0
2	Język obcy II	III	2	1	ZAL OC	F	30	0	30	1	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			4	1	x	x	60	30	30	2	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				1	x	x	60	30	30	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			4	1	x	x	60	30	30	0	0	0
II - PODSTAWOWYCH												
1	Mechanika techniczna 2	III	4	1,2	EGZ	O	60	30	30	4	0	0
2	Wytrzymałość materiałów 1	III	4	1,2	EGZ	O	60	30	30	4	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			8	2,4	x	x	120	60	60	8	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				2,4	x	x	120	60	60	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			0	0	x	x	0	0	0	0	0	0
III - KIERUNKOWYCH												
1	Komputerowe wspomaganie projektowania 1	III	3,5	1,2	ZAL OC	O	45	15	30	1	0	0
2	Elektrotechnika	III	4	1,8	EGZ	O	75	30	45	4	0	0
3	Technologia maszyn	III	2,5	0,6	EGZ	O	30	15	15	4	0	0

4	Przedmiot kształcenia praktycznego 1 Systemy pomiarowe	III	2	0,6	ZAL OC	O	30	15	15	1	0	0
5	Komputerowe wspomaganie wytwarzania 1	III	2	0,6	ZAL OC	O	30	15	15	1	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			14	4,8	x	x	240	90	120	12	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				4,8	x	x	240	90	120	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			0	0	x	x	0	0	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz.dyd. w semestrze 3			26	8,2	x	x	390	180	210	19	0	0

Rok studiów: 2, semestr: 4

Lp.	Nazwa przedmiotu/grupy zajęć	Semestr	Liczba punktów ECTS	Punkty ECTS za zajęcia praktyczne	Forma zaliczenia	Status przedmiotu: obligatoryjny lub fakultatywny	Liczba godzin realizowanych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego lub innej osoby prowadzącej zajęcia				praktyka	praca dyplomowa
							ogółem zajęcia dydaktyczne	wykład	ćwiczenia	inne		
Grupa treści												
I - WYMAGANIA OGÓLNE												
1	Język obcy III	IV	2	1	ZAL OC	F	30	0	30	1	0	0
2	Wychowanie fizyczne I	IV	0	0	ZAL OC	F	30	0	30	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			2	1	x	x	60	0	60	1	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				1	x	x	60	0	60	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			2	1	x	x	60	0	60	0	0	0
II - PODSTAWOWYCH												
1	Wytrzymałość materiałów 2	IV	4	1,8	EGZ	O	60	15	45	4	0	0

2	Teoria maszyn i mechanizmów	IV	2	1,2	ZAL OC	O	45	15	30	1	0	0
3	Metoda elementów skończonych	IV	2	0,6	ZAL OC	O	30	15	15	1	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			8	3,6	x	x	135	45	90	6	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				3,6	x	x	135	45	90	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			0	0	x	x	0	0	0	0	0	0
III – KIERUNKOWYCH												
1	Podstawy konstrukcji maszyn 1	IV	3,5	1,2	ZAL OC	O	60	30	30	1	0	0
2	Termodynamika techniczna	IV	2,5	1,2	EGZ	O	45	15	30	4	0	0
3	Elektronika	IV	2	0,6	ZAL OC	O	30	15	15	1	0	0
4	Komputerowe wspomaganie projektowania 2	IV	1,5	0,6	ZAL OC	O	30	15	15	1	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			9,5	3,6	x	x	165	75	90	7	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				3,6	x	x	165	75	90	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			0	0	x	x	0	0	0	0	0	0
V - PRAKTYKA												
1	Praktyka zawodowa 2	IV	11	11	ZAL	F	0	0	0	0	320	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			11	11	x	x	0	0	0	0	320	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				11	x	x	0	0	0	0	320	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			11	11	x	x	0	0	0	0	320	0
VI - INNE												
1	Ergonomia	IV	0,25	0	ZAL	O	2	2	0	0	0	0
2	Ochrona własności intelektualnej	IV	0,25	0	ZAL	O	2	2	0	0	0	0
3	Etykieta	IV	0,5	0	ZAL	O	4	4	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			1	0	x	x	8	8	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				0	x	x	8	8	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			0	0	x	x	0	0	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz.dyd. w semestrze 4			31,5	19,2	x	x	368	128	240	14	320	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. na 2 roku studiów			57,5	27,4	x	x	758	308	450	33	320	0

Rok studiów: 3, semestr: 5

Lp.	Nazwa przedmiotu/grupy zajęć	Semestr	Liczba punktów ECTS	Punkty ECTS za zajęcia praktyczne	Forma zaliczenia	Status przedmiotu: obligatoryjny lub fakultatywny	Liczba godzin realizowanych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego lub innej osoby prowadzącej zajęcia				praktyka	praca dyplomowa
							ogółem zajęcia dydaktyczne	wykład	ćwiczenia	inne		
Grupa treści												
I - WYMAGANIA OGÓLNE												
1	Język obcy IV	V	2	1	EGZ	F	30	0	30	4	0	0
2	Wychowanie fizyczne II	V	0	0	ZAL OC	F	30	0	30	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			2	1	x	x	60	0	60	4	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				1	x	x	60	0	60	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			2	1	x	x	60	0	60	0	0	0
II - PODSTAWOWYCH												
1	Mechanika płynów	V	4	1,2	EGZ	O	45	15	30	4	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			4	1,2	x	x	45	15	30	4	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				1,2	x	x	45	15	30	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			0	0	x	x	0	0	0	0	0	0
III - KIERUNKOWYCH												
1	Przedmiot kształcenia praktycznego 2 Podstawy konstrukcji maszyn 2	V	4	1,8	EGZ	O	45	30	15	2	0	0
2	Napęd i sterowanie hydrauliczne i pneumatyczne	V	2,5	0,6	ZAL OC	O	30	15	15	1	0	0
3	Eksploatacja maszyn	V	4	1,8	EGZ	O	75	30	45	4	0	0

Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		10,5	4,2	x	x	150	75	75	10	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			4,2	x	x	150	75	75	0	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)		0	0	x	x	0	0	0	0	0	0	
IV - ZWIĄZANYCH Z ZAKRESEM KSZTAŁCENIA												
1	Przedmiot kształcenia praktycznego 3 Komputerowe wspomaganie wytwarzania 2	V	2	0,6	ZAL OC	F	30	15	15	1	0	0
2	Przedmiot kształcenia praktycznego 4 Komputerowe wspomaganie analiz inżynierskich	V	4	0,6	ZAL OC	F	60	30	15	4	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		6	1,2	x	x	90	45	30	5	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			1,2	x	x	90	45	30	0	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)		6	1,2	x	x	90	45	30	0	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz.dyd. w semestrze 5		22,5	7,6	x	x	330	135	195	16	0	0	

Rok studiów: 3, semestr: 6

Lp.	Nazwa przedmiotu/grupy zajęć	Semestr	Liczba punktów ECTS	Punkty ECTS za zajęcia praktyczne	Forma zaliczenia	Status przedmiotu: obligatoryjny lub fakultatywny	Liczba godzin realizowanych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego lub innej osoby prowadzącej zajęcia				praktyka	praca dyplomowa
							ogółem zajęcia dydaktyczne	wykład	ćwiczenia	inne		
Grupa treści												
II - PODSTAWOWYCH												
1	Statystyczna eksploracja danych	VI	2,5	1,2	ZAL OC	O	45	15	15	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			2,5	1,2	x	x	45	15	15	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				1,2	x	x	45	15	15	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			0	0	x	x	0	0	0	0	0	0
III - KIERUNKOWYCH												
1	Podstawy konstrukcji maszyn 3	VI	3	1,8	ZAL OC	O	45	0	45	1	0	0
2	Podstawy mechatroniki	VI	3	1,2	EGZ	O	60	30	30	1	0	0
3	Podstawy automatyki i robotyki	VI	2	0,6	ZAL OC	O	30	15	15	1	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			8	3,6	x	x	135	45	90	5	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				3,6	x	x	135	45	90	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			0	0	x	x	0	0	0	0	0	0
IV - ZWIĄZANYCH Z ZAKRESEM KSZTAŁCENIA												
1	Przedmiot kształcenia praktycznego 5 Wstęp do metod numerycznych	VI	4	1,2	EGZ	F	45	15	30	4	0	0

2	Przedmiot kształcenia praktycznego 6 Komputerowe wspomaganie projektowania typowych konstrukcji	VI	4	0,6	EGZ	F	45	30	15	4	0	0
3	Przedmiot kształcenia praktycznego 7 Praca przejściowa konstrukcyjna	VI	3	0,6	ZAL OC	F	15	0	15	1	0	0
4	Przedmiot kształcenia praktycznego 8 Technologie napraw części maszyn	VI	2	0,6	ZAL OC	F	30	15	15	1	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			13	3	x	x	135	60	75	10	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				3	x	x	135	60	75	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			13	3	x	x	135	60	75	0	0	0
V - PRAKTYKA												
1	Praktyka zawodowa 3	IV	11	11	ZAL	F	0	0	0	0	320	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			11	11	x	x	0	0	0	0	320	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				11	x	x	0	0	0	0	320	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			11	11	x	x	0	0	0	0	320	0
Liczba punktów ECTS/godz.dyd. w semestrze 6			34,5	11	x	x	300	120	180	15	320	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. na 3 roku studiów			57	18,6	x	x	630	255	375	29	320	0

Rok studiów: 4, semestr: 7

Lp.	Nazwa przedmiotu/grupy zajęć	Semestr	Liczba punktów ECTS	Punkty ECTS za zajęcia praktyczne	Forma zaliczenia	Status przedmiotu: obligatoryjny lub fakultatywny	Liczba godzin realizowanych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego lub innej osoby prowadzącej zajęcia				praktyka	praca dyplomowa
							ogółem zajęcia dydaktyczne	wykład	ćwiczenia	inne		
Grupa treści												
III - KIERUNKOWYCH												
1	Seminarium dyplomowe	VII	2,5	1,2	ZAL OC	F	30	0	30	1	0	0
2	Praca dyplomowa - projekt inżynierski	VII	15	15	ZAL	F	0	0	0	25	0	50
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			17,5	16,2	x	x	30	0	30	26	0	50
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				16,2	x	x	30	0	30	0	0	50
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			17,5	16,2	x	x	30	0	0	0	0	50
IV - ZWIĄZANYCH Z ZAKRESEM KSZTAŁCENIA												
1	Przedmiot kształcenia praktycznego 9 - Inżynieria produkcji	VII	2,5	0,6	ZAL OC	F	30	15	15	1	0	0
2	Przedmiot kształcenia praktycznego 10 - Narzędzia skrawające	VII	2,5	0,6	ZAL OC	F	30	15	15	1	0	0
3	Przedmiot kształcenia praktycznego 11 Projektowanie z wykorzystaniem szybkiego prototypowania	VII	3	0,6	ZAL OC	F	30	15	15	1	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			8	1,8	x	x	90	45	45	3	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				1,8	x	x	90	45	45	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			8	1,8	x	x	90	45	45	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz.dyd. w semestrze 7			25,5	18	x	x	90	45	45	29	0	50
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. na 4 roku studiów			25,5	18	x	x	90	45	45	29	0	50

I. Przedmioty humanistyczne/spoleczne

- 1) Etyka i kultura języka
- 2) Etyczne podstawy profesjonalizmu
- 3) Informacja w społeczeństwie wiedzy
- 4) Prawo gospodarcze
- 5) Prawo pracy

II. Przedmioty ogólnouczelniane

- 1) Ekonomia
- 2) Etyka
- 3) Filozofia
- 4) Historia Polski
- 5) Logika
- 6) Pierwsza pomoc przedmedyczna
- 7) Poprawna polszczyzna w praktyce
- 8) Prawo

Tabela podsumowująca plan

Lp.	Nazwa przedmiotu/grupy zajęć	Liczba punktów ECTS	Punkty ECTS za zajęcia praktyczne	Liczba godzin realizowanych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego lub innej osoby prowadzącej zajęcia				praktyka	praca dyplomowa
				ogółem zajęcia dydaktyczne	wykład	ćwiczenia	inne		
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. w planie studiów		210	80,7	2277	972	1305	128	960	50
Grupa treści									
I - WYMAGANIA OGÓLNE									
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		17	5,2	315	105	210	12	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			5,2	315	105	210	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)		14	3,6	255	60	195	0	0	0
II - PODSTAWOWYCH									
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		42,5	12,9	570	240	330	32	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			12,9	570	240	330	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)		0	0	0	0	0	0	0	0
III - KIERUNKOWYCH									
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		90	24,6	1080	465	615	69	0	50
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			24,6	1080	465	615	0	0	50
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)		2	0,6	30	15	15	0	0	50
IV - ZWIĄZANYCH Z ZAKRESEM KSZTAŁCENIA									
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		27	6	300	150	150	15	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			6	300	150	150	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)		27	6	300	150	150	0	0	0
V - PRAKTYKA									
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		32	32	0	0	0	0	960	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			32	0	0	0	0	960	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)		32	32	0	0	0	0	960	0

VI - INNE								
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)	1,5	0	12	12	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)		0	0	0	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)	0	0	0	0	0	0	0	0

Lp.	Punkty ECTS sumaryczne wskaźniki ilościowe, w tym zajęcia:	Punkty ECTS	
		Liczba	%
Ogółem - plan studiów		210	100%
1	wymagające bezpośredniego udziału nauczyciela akademickiego lub innych osób prowadzących zajęcia	108,1	51,5%
2	z zakresu nauk podstawowych	30	14,3%
3	o charakterze praktycznym (laboratoryjne, projektowe, warsztatowe)	70	33,3%
4	ogólnouczelniane lub realizowane na innym kierunku	13,5	6,4%
5	zajęcia do wyboru - co najmniej 30% punktów ECTS	92,5	44,0%
6	wymiar praktyk	32	15,2%
7	zajęcia z wychowania fizycznego	-	-
8	zajęcia z języka obcego	8	3,8%
9	przedmioty z dziedziny nauk humanistycznych lub nauk społecznych	13,5	6,4%
10	zajęcia kształtujące umiejętności praktyczne (dotyczy profilu praktycznego)	170,5	81,2%
11	zajęcia związane z prowadzoną w uczelni działalnością naukową w dyscyplinie/ach, do których przyporządkowano kierunek studiów (dotyczy profilu ogólnoakademickiego)	-	-

II	Procentowy udział pkt ECTS dla każdej z dyscyplin naukowych w łącznej liczbie punktów ECTS	%
1	inżynieria mechaniczna	100%
Ogółem:		100%

